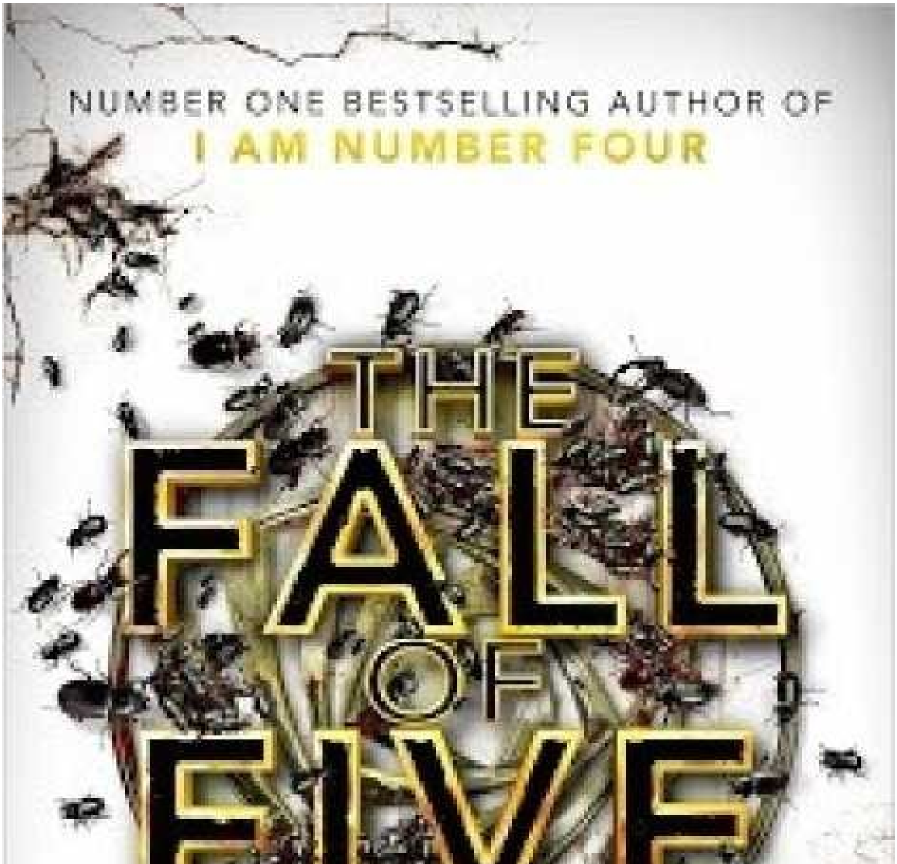

NUMBER ONE BESTSELLING AUTHOR OF
I AM NUMBER FOUR
THE FALL OF FIVE
PITTACUS LORE

Pittacus Lore

Greşeala lui Cinci

Ediţia I-a
Traducere din limba engleză
ONIMUSHA_CS
Volumul patru din seria bestseller
EU SUNT NUMĂRUL PATRU

2016

Prefaţă

EVENIMENTELE POVESTITE ÎN ACEASTĂ CARTE
SUNT REALE.
NUMELE PERSONAJELOR ŞI ALE LOCURILOR
AU FOST SCHIMBATE PENTRU A-I PROTEJA
PE SUPRAVIEŢUITORII DE PE LORIEN,
CARE CONTINUĂ SĂ SE ASCUNDĂ.
GÂNDIŢI-VĂ CĂ ACESTA ESTE UN PRIM
AVERTISMENT!
EXISTENŢA ALTOR CIVILIZAŢII ESTE
O REALITATE!
UNELE DINTRE ELE ÎNCEARCĂ
SĂ VĂ DISTRUGĂ

CAPITOLUL 1 Sam

Noaptea a început cu Şase şi o evadare fantezistă. O armată de mogadorieni stă între ea şi celula mea - ceea ce, tehnic vorbind, nu prea este realistic. Mogii nu se sinchisesc să stea cu ochii pe mine, dar ăsta este un vis, deci mi-e indiferent. Războinicii mogi îşi scot pumnalele şi se avântă înainte urlând. În replică, Şase îşi dă părul pe spate şi se face invizibilă. Mă uit printre gratiile celulei şi o văd cum îi hăcuieşte pe mogi, întorcând propriile lor arme împotriva lor. Trece printre ei ca o tornadă şi ridică un mare nor de cenuşă, iar mogii sunt decimaţi curând.

— Destul de impresionant, îi spun atunci când deschide uşa celulei mele. Ea îmi zâmbeşte nonşalant.

— Eşti gata de plecare? mă întreabă ea.

Şi atunci m-am trezit. Sau mi-am revenit din ceea ce visam cu ochii deschişi. Câteodată mi-e greu să spun dacă dorm sau sunt treaz; toate clipele au tendinţa să semene una cu alta atunci când eşti ţinut la izolare cu săptămânile. Cel puţin aşa cred, că sunt aici de săptămâni. Mi-e greu să ţin evidenţa timpului, pentru că nu există ferestre la celula mea. Singurul lucru de care sunt sigur este faptul că imaginile cu evadarea mea nu sunt reale. Uneori mi se pare că Şase vine noaptea la mine ca să mă salveze, alteori parcă ar veni John, iar alteori îmi imaginez că mi-am dezvoltat singur Moşteniri şi ies din celulă zburând şi arzând mogadorieni.

Totul e doar o fantezie. Este un mod prin care mintea mea răvăşită face ca timpul să treacă mai repede. Salteaua îmbibată cu transpiraţia care îmi curge pe şira spinării? Este reală. Crampele de la picioare şi durerile de spate? Şi ele sunt reale.

M-am întins după găleata cu apă de lângă mine. Odată pe zi, un paznic aduce găleata cu apă împreună cu un sandviş cu brânză. Nu aş putea spune că seamănă cu un room service, chiar dacă, din câte mi-am dat seama, eu sunt singurul prizonier de aici - sunt rânduri şi rânduri de celule goale conectate prin pasarele din fier… şi sunt singur.

Întotdeauna paznicul lasă găleata lângă toaleta metalică din celula mea, iar eu mă duc întotdeauna s- o iau şi s-o aduc lângă patul meu, acesta fiind singurul exerciţiu fizic pe care îl fac. Mănânc sandvişul imediat, bineînţeles. Nu-mi amintesc cum

e să NU îţi fie foame.

Brânză topită cu pâine veche, o toaletă turcească şi izolare totală. Cam acesta este traiul meu.

De când am ajuns aici, am încercat să urmăresc cât de des vine paznicul, astfel încât am putut ţine cont de trecerea zilelor, dar uneori cred că au uitat de mine. Sau mă ignoră cu un scop anume. Cea mai mare temere a mea este că mă vor lăsa să zac aici, că voi ajunge la deshidratare, şi nici nu or să-şi dea seama că eu îmi trăiesc ultimele clipe de viaţă. Aş prefera mai degrabă să mor luptându-mă cu mogadorienii. Sau, mai bine, să nu mor deloc.

Iau o înghiţitură profundă de apă caldă cu gust de rugină. E dezgustător, dar simt nevoia să-mi umezesc gura. Îmi întind braţele deasupra capului, articulaţiile mele trosnesc în semn de protest. Un val de durere vine din încheieturi şi din ţesutul proaspăt cicatrizat care se întinde. Când mintea mea îşi revine din rătăcire, îmi dau seama că asta nu mai este o fantezie, ci realitate.

Mă gândesc la West Virginia în fiecare zi. Retrăiesc totul.

Îmi amintesc cum am trecut prin acele tunele, strângând în mână piatra roşie împrumutată de la Nouă, lumina aceea extraterestră strălucind pe uşile zecilor de celule. În fiecare zi am sperat să-l găsesc pe tatăl meu şi de fiecare dată am fost dezamăgit.

Apoi au venit mogii, despărţindu-mă de John şi Nouă. Îmi amintesc teama pe care am simţit-o, teama de a fi separat de ceilalţi -poate că ei puteau lupta cu mai mulţi mogi şi pikeni deodată cu Moştenirile lor. Din păcate, tot ce am avut eu a fost un blaster furat de la un mog.

Am făcut tot ce am putut, am tras în toţi mogii care se apropiau, încercând să găsesc o cale de a mă întoarce la John şi Nouă.

L-am putut auzi pe John strigându-mă, peste toată hărmălaia luptelor. Era aproape de mine, dar a apărut o hoardă de fiare extraterestre care ne-a despărţit.

Un monstru m-a agăţat de picioare cu coada. Picioarele mi-au fugit de sub mine. Piatra lui Nouă mi-a alunecat din mână şi s-a rostogolit pe pământ. M-am lovit la faţă şi mi-a apărut o tăietură deasupra sprâncenei. Sângele a început imediat să mi se prelingă peste ochi. Pe jumătate orb, m-am târât ca să mă

ascund.

Dacă ţin cont de norocul care m-a lovit de când am ajuns în West Virginia, nu m-a mirat faptul că am ajuns chiar la picioarele unui războinic mogadorian. Şi-a îndreptat arma către mine putând să mă omoare chiar atunci, dar s-a răzgândit înainte să tragă. În loc să mă împuşte m-a trimis în lumea viselor lovindu-mă cu patul armei.

Totul s-a făcut negru.

M-am trezit suspendat de tavan în nişte lanţuri groase. Eram încă în peşteră, dar undeva mai adânc, într-o zonă mai sigură. Mi s-a făcut rău de la stomac când am realizat că peştera era încă în picioare, iar eu eram ţinut prizonier -oare ce ar spune John şi Nouă despre asta? Oare or fi scăpat!

Deşi nu prea mai aveam putere în membrele mele, am încercat totuşi să trag de lanţuri. A fost în zadar. M-am simţit disperat şi claustrofobic. Eram pe cale să plâng atunci când un mogadorian imens a intrat în încăpere. Era cel mai mare pe care îl văzusem vreodată, cu o cicatrice urâtă şi vânătă pe gât şi un baston de aur, un baston care arăta foarte ciudat, strâns într-una din mâinile sale masive. Era absolut hidos, ca un coşmar, dar nu mi-am putut lua privirea de la el. Cumva, ochii săi negri şi goi îmi atrăgeau privirea.

— Bună ziua, Samuel, a spus el venind încet către mine. Ştii cine sunt?

Am clătinat din cap, gura uscându-mi-se brusc.

— Eu sunt Setrâkus Ra. Comandantul suprem al Imperiului Mogadorian, Arhitectul Marii Expansiuni, Liderul Iubit... Şi-a arătat dinţii într-un mod ciudat şi mi-am dat seama că acela trebuia să fie un zâmbet. Etc, etc, a continuat el.

Monstrul vinovat pentru genocidul mai multor planete şi creierul din spatele viitoarei invazii a Pământului tocmai mi s-a adresat pe nume. Am încercat să mă gândesc la ceea ce ar face John într-o situaţie ca asta -el nu ar clipi în faţa celui mai mare duşman al său. Eu, pe de altă parte, am început să mă agit, lanţurile care erau legate de încheieturile mele s-au clătinat.

Aş putea spune că Setrâkus a apreciat frica mea.

— Problema asta poate fi rezolvată fără durere, Samuel. Ai ales partea greşită, dar eu sunt un lider cumsecade şi pot să te iert pentru asta. Spune-mi ce vreau să ştiu şi te voi elibera.

— Niciodată, am bâlbâit eu tremurând chiar mai tare,

anticipând ce va urma.

Am auzit un şuierat deasupra mea şi m-am uitat în sus. Era o chestie neagră, vâscoasă, care se prelingea în jos pe lanţ. Era ca un acid coroziv, ca un plastic topit cu flacăra. Chestia aia corozivă s-a scurs de pe lanţul ruginit în jos, spre mine, şi, în curând, mi-a acoperit încheieturile. Am început să ţip. Durerea a fost chinuitoare, iar când substanţa aia s-a lipit de mine a fost chiar mai rău, ca şi cum încheieturile mele au fost opărire cu răşină de copac.

Când durerea aproape că îmi trecuse, Setrâkus şi-a întins bastonul şi m-a atins pe gât, ridicându-mi bărbia cu el. O amorţeală rece ca de gheaţă mi se curgea prin tot corpul şi durerea încheieturilor mele a devenit mai suportabilă. A fost ca un fel de uşurare; o amorţeală ca de moarte radia din bastonul lui Setrâkus, ca şi când membrele mele ar fi fost golite de sânge.

— Răspunde-mi la întrebări, mârâi Setrâkus, şi asta va înceta imediat.

Primele sale întrebări au fost despre John şi Nouă, unde se vor duce, ce vor face în continuare. M-am simţit uşurat ştiind că au scăpat, şi chiar mai mult decât uşurat că nu aveam nicio idee unde s-ar putea ascunde. Instrucţiunile lui Şase erau la mine, iar asta înseamnă că John şi Nouă ar trebui să-şi facă un nou plan, unul despre care eu să nu ştiu nimic şi despre care să nu pot da detalii chiar dacă aş fi torturat. Hârtia aceea nu mai este la mine acum, aşa că pot să pun pariu că mogii m-au scotocit peste tot în timpul cât am fost inconştient şi mi-au confiscat adresa. Sper că Şase se va apropia cu precauţie.

— Oriunde ar fi ei acum, să fii sigur că se vor întoarce aici şi îţi vor tăbăci fundul, i-am spus lui Setrâkus. A fost momentul meu de glorie, deoarece liderul mogadorian a pufnit nervos şi şi-a îndepărtat imediat bastonul de mine. Durerea din încheieturile mele s-a întors -a fost ca şi cum chestia aia mogadoriană îmi mânca direct din oase.

Am gâfâit şi am plâns până când Setrâkus m-a atins din nou cu bastonul lui, oferindu-mi un nou răgaz. Lupta, pe care credeam că am început-o, a dispărut complet din mine.

— Ce-i cu Spania? a întrebat el. Ce-mi poţi spune despre asta?

— Şase… Am murmurat şi am regretat-o imediat. Trebuie

să-mi ţin gura.

Întrebările au continuat să vină. După Spania a fost India, iar apoi întrebări despre locaţiile pietrelor loralite, despre care nici măcar nu auzisem. La un moment dat m-a întrebat despre „al zecelea”, ceva care părea că pe Setrâkus îl interesa în mod special. Mi-am amintit că Henri a scris despre ceva de genul ăsta în scrisoarea sa către John şi cum ultimul garde nu a reuşit să scape de pe Lorien. Când i-am spus asta lui Setrâkus - informaţie care speram să nu-i afecteze pe ceilalţi garzi rămaşi - el s-a înfuriat.

— Tu mă minţi, Samuel. Ştiu că e aici. Spune-mi unde.

— Nu ştiu, am continuat să repetat, vocea mea tremurând din ce în ce mai mult. La fiecare răspuns, sau în lipsa acestora, Setrâkus îşi trăgea înapoi bastonul şi simţeam din nou durerea aceea mistuitoare.

În cele din urmă, Setrâkus renunţat şi doar s-a uitat la mine, dezgustat. La un moment dat am început să delirez. Substanţa aceea întunecată a început să se retragă încet înapoi pe lanţ, de parcă ar fi avut propria-i voinţă, dispărând în locaşul întunecat din care ieşise.

— Eşti inutil, Samuel, îmi spuse el îndepărtându-se. Se pare că pentru lorici eşti doar un miel de sacrificiu. Ai fost lăsat în urmă, fără ezitare, doar ca diversiune, ca să poată scăpa ei.

Setrâkus a ieşit din încăpere şi, mai târziu, după ce am rezistat pentru o vreme atârnat acolo, adormind sau pierzându-mi cuno ştinţa, unii dintre soldaţii săi au venit la mine şi m-au luat. M-au aruncat într-o celulă întunecată unde eram sigur că mă vor lăsa să mor.

Câteva zile mai târziu, mogadorienii m-au târât afară din celulă şi m-au predat unor indivizi îmbrăcaţi în costume de culoare închisă, şi care aveau arme în toc pe sub haine. Erau oameni. Arătau ca cei de la FBI sau CIA, sau ceva de genul ăsta. Nu ştiu de ce ar vrea vreun om să lucreze cu mogii. Îmi fierbe sângele în mine doar când mă gândesc la asta, la aceşti agenţi de vânzare ai omenirii. Chiar şi aşa, agenţii au fost mai blânzi decât mogadorienii, unul dintre ei chiar mormăind scuze că trebuie să-mi pună o pereche de cătuşe peste încheieturile mele arse. Apoi mi-au tras o glugă pe cap şi asta a fost ultima dată când i-am mai văzut.

Am fost plimbat cu maşina non-stop timp de cel puţin două

zile, încătuşat în partea din spate a unei dube. După aceea, am fost împins într-o altă celulă -celula asta era noua mea casă -un întreg bloc de celule într-un fel de bază mare, unde eram singurul prizonier.

Mă cutremur când mă gândesc la Setrâkus Ra, şi asta mi se întâmplă des, de fiecare dată când rup o bucăţică de piele uscată de pe cicatricele pe care le am la încheieturi. Am încercat să-mi scot întâlnirea aia îngrozitore din cap, să-mi spun că ceea ce s-a întâmplat nu a fost adevărat. Ştiu că John nu m-a folosit ca să-şi acopere fuga şi ştiu că nu sunt inutil. Îi pot ajuta pe John şi pe ceilalţi garzi, la fel cum a făcut tatăl meu înainte să dispară. Ştiu că am rolul meu în asta, chiar dacă nu mi-e foarte clar ce urmează să fac.

Când voi ieşi de aici, dacă voi mai ieşi vreodată, noul meu scop în viaţă va fi să-i demonstrez lui Setrâkus Ra că se înşeală.

Sunt atât de frustrat încât dau cu pumnii în salteaua din faţa mea. Imediat se ridică un nor de praf până în tavan şi un huruit slab trece prin podea, de parcă pumnul meu a trimis o undă de şoc prin întreaga celulă.

Mă uit în jos la mâna mea cu veneraţie. Poate că toate aceste vise despre dezvoltarea propriilor mele moşteniri nu au fost chiar atât de exagerate. Încerc să-mi amintesc din nou curtea lui John din Paradise, când Henri îl învăţa să-şi concentreze puterea. M-am încruntat şi am strâns pumnul.

Chiar dacă pare aiurea şi puţin jenant, lovesc din nou saltea cu pumnul, doar pentru a vedea ce se întâmplă.

Nimic. Doar o durere în braţe din cauza neutilizării muşchilor de atâtea zile. Nu mi s-au dezvoltat moşteniri. Asta e imposibil pentru o fiinţă umană şi ştiu asta. Sunt doar disperat. Şi poate un pic nebun.

— Bine, Sam, îmi spun, vocea mea fiind răguşită. Adună-te.

De îndată ce mă aşez, resemnat în singurătate cu gândurile mele fără sfârşit, o a doua undă de şoc vine din podea. Aceasta este mult mai puternică decât prima; o simt prin toate oasele mele. Mai multe bucăţi de tencuială cad din tavan. Praful mi se aşterne pe faţă şi îmi intră în gură, amar şi calcaros. Câteva clipe mai târziu am auzit sunetul înăbuşit al unei arme de foc.

Acesta nu mai este un vis. De undeva din adâncul bazei aud, la distanţă, sunetele unei lupte. Podeaua se zguduie din nou -o altă explozie. De când am fost adus aici nu am auzit nici

un fel de antrenament sau vreo bormaşină. La naiba, n-am auzit nimic, cu excepţia ecoului de la paşii gărzilor care îmi aduc mâncarea. Şi acum această acţiune bruscă? Ce ar putea să fie?

Pentru prima dată în… zilele?… săptămâni? -mi-am permis să sper. O fi vreun garde. Trebuie să fie. Au venit să mă salveze.

— Asta este, Sam, îmi spun, dorind să mă mişc.

M-am ridicat şi m-am dus clătinându-mă către uşa celulei. Picioarele mele erau ca de jeleu. De când m-au adus aici nu prea am avut de ce să le folosesc. Chiar şi simpla traversare a scurtei distanţe din celulă până la uşă este de ajuns pentru a-mi face capul să plutească. Apăs cu fruntea pe metalul rece al barelor, aşteptând să-mi treacă ameţeala. Simt reverberaţiile luptei de la nivelul de sub mine cum trec prin metal, crescând în intensitate şi devenind tot mai puternice.

— John! strig, vocea mea fiind răguşită. Şase! Băieţi! Sunt aici! Sunt aici!

O parte din mine crede că e o prostie să strig, ca şi cum garzii mi-ar putea auzi strigătele prin lupta masivă care se pare că se dă acolo. Este aceeaşi parte din mine care a vrut să renunţe, să se prăbuşească în celulă şi să-şi aşteapte soarta. Este aceeaşi parte din mine care crede că garzii ar face o mare prostie să încerce să mă salveze.

E partea din mine care a crezut ceea ce a spus Setrâkus Ra. Nu pot să cad pradă disperării. Trebuie să¬i dovedesc că s-a înşelat.

Trebuie să fac mult zgomot.

— John! am strigat din nou. Sunt aici, John!

Slăbit cum sunt, lovesc barele de oţel cât pot de tare. Sunetul ecoului se răspândeşte în tot blocul de celule, dar nici un garde nu poate auzi zgomotul ăsta peste focurile armelor care se aud prin pereţi. E greu de deosebit prin hărmălaia tot mai mare a luptei, dar cred că am auzit paşi peste pasarela de oţel care conectează celulele. Păcat că nu pot vedea nimic dincolo de câteva metri în faţa celulei mele. Dacă mai este cineva aici cu mine, vreau să-i atrag atenţia şi sper să nu fie un gardian mog.

Ridic găleata şi vărs din ea ce mai rămăsese de la ultima aprovizionare cu apă. Planul, cel mai bun care mi-a trecut prin minte, este să lovesc cu găleata în gratiile celulei mele.

Când m-am întors către gratii, un tip stătea în picioare în

faţa uşii mele.

CAPITOLUL 2 (Sam)

Tipul e înalt şi slab, poate cu câţiva ani mai mare decât mine, cu o claie de păr negru care îi vine peste faţă. Se vedea că a fost implicat într-o luptă. Era murdar, iar faţa lui palidă era plină de sudoare. Mă uit la el cu ochii mari, a trecut atât de mult timp de când nu am mai văzut o altă persoană. Arată aproape la fel de surprins ca şi mine să mă vadă.

E ceva ciudat la tipul ăsta. Ceva nu e bine.

Are pielea prea palidă… Puţin întunecat în jurul ochilor… E unul dintre ei.

Mă retrag câţiva paşi înapoi în celula mea, ascunzând găleata goală în spatele meu. Dacă vine spre mine, am de gând să-l pocnesc cu toată puterea care mi-a rămas.

— Cine eşti? întreb eu, încercând să-mi menţin vocea calmă.

— Suntem aici pentru a ajuta, răspunde tipul. Pare jenat, ca şi când nu ar şti ce să spună.

Înainte să apuc să-l întreb la care „suntem” se referă, un alt bărbat îl împinge la o parte. Are riduri adânci pe faţă, acoperite de o barbă crescută neîngrijit. Gura mea atârnă deschisă a neîncredere şi mai fac un pas înapoi în celula mea, speriat din nou, dar de data aceasta pentru un motiv diferit. Nu ştiu de ce mă aşteptam să arate ca pozele împrăştiate peste tot prin casa noastră, dar este momentul pe care mi l-am imaginat întotdeauna. Anii au trecut, dar sub ridurile adânci încă îl recunosc pe acest om, mai ales când îmi zâmbeşte.

— Tată?

— Sunt aici, Sam. M-am întors.

Faţa mă doare şi durează un timp până realizez ce se întâmplă. Zâmbesc. Rânjesc, de fapt. Este prima dată când îmi folosesc aceşti muşchi după multe săptămâni.

Ne îmbrăţişăm printre gratii, metalul presându-mă neplăcut pe coaste, dar nu-mi pasă. E aici. E chiar aici şi e real. Am avut fantezii despre garzii care vin să mă salveze. Dar niciodată în visele mele cele mai îndrăzneţe nu mi-am imaginat că tatăl meu va fi cel care mă va scoate din locul. Cred că mereu am crezut că eu voi fi cel care îl va salva pe el.

— Te-am. Te-am căutat, îi spun. Îmi şterg ochii cu antebraţul; ciudatul mogadorian este încă lângă noi şi nu vreau

ca el să mă vadă plângând.

Tata m-a strâns printre gratii.

— Ai crescut atât de mult, spuse el cu o notă de tristeţe în glas.

— Băieţi, ne întrerupse mog-ul, avem companie.

Îi pot auzi venind. Soldaţii dau năvală în blocul de celule de jos, cizmele lor se aud sacadat pe pasarelă, deoarece alergă pe scările metalice care duc spre noi. În sfârşit l-am găsit pe tata, e chiar aici în faţa mea şi e pe cale să-mi fie luat din nou.

Mogadorianul îl trage pe tata departe de uşa celulei mele, apoi se întoarce spre mine şi îmi comandă:

— Stai în centrul celulei şi acoperă-ţi capul.

Instinctul îmi spune să nu am încredere în el. E unul dintre ei. Dar de ce un mogadorian să-l fi adus pe tata aici? De ce ar încerca să ne ajute? Nu am timp să mă gândesc la asta acum, nu cu alţi mogadorieni lângă mine -despre care nu sunt convins că au venit aici ca să mă ajute.

Fac ce mi-a spus el.

Mogadorianul îşi întinde braţele printre gratiile celulei mele, concentrându-se pe peretele din spatele meu. Poate pentru că m-am tot gândit la ele, sau poate că din alt motiv, mi-am amintit de zilele de la început, când testam împreună cu John Moştenirile lui în curtea din spate. E ceva ciudat la modul în care acest mogadorian se concentrează -determinarea din ochii lui urmată de scuturarea braţelor, de parcă nu prea ştie ce face.

Simt cum ceva trece prin podeau de sub mine, ca un val de energie. Apoi, după ce prima dată se crapă, peretele din spatele meu se prăbuşeşte. O bucată de tencuială cade din tavan, zdrobindu-se de toaleta mea. Podeaua se zguduie, picioarele îmi fug de sub mine şi sunt aruncat la pământ. E ca şi cum întregul bloc de celule a fost lovit de un cutremur mai mic. Totul este înclinat. Stomacul mi se întoarce pe dos, şi nu este din cauza podelei şubrede. E din cauza fricii. Cumva, mogadorianul acela a dărâmat zidul cu puterea minţii. Era ca şi când ar fi folosit o Moştenire.

Dar asta e imposibil, nu?

Dincolo de gratiile celulei mele, tata şi mogadorianul au fost împinşi înapoi spre balustrada pasarelei. Uşa celulei este strâmbă acum, metalul fiind deformat şi îndoit. Există suficient spaţiu pentru a trece prin el.

Mogadorianul îl împinge pe tata spre uşa celulei, arătând spre deschiderea din peretele din spatele meu.

— Du-te! strigă el. Fugiţi!

Am ezitat o clipă, uitându-mă la tata. Deja se strecura printre gratii. Mă mai asigur odată că va fi chiar în spatele meu.

Am tuşit ca să mai scot o parte din praful care îmi intrase în plămâni de la peretele distrus. Prin gaura din perete pot vedea lucrările interioare ale bazei; ţevi şi tuburi de ventilaţie, mănunchiuri de cabluri şi alte chestii.

Îmi înfăşor picioarele în jurul unei conducte mari şi încep coborârea. Picioarele mele slăbite îmi sunt străbătute de ace din cauza amorţelii şi, pentru o clipă, sunt îngrijorat că voi pierde aderenţa şi voi aluneca. Dar adrenalina îmi dă putere şi strâng mai tare. Evadarea este atât de aproape, trebuie să mă forţez şi să rezist.

Văd umbra tatălui meu în deschiderea de deasupra mea. Ezită.

— Ce faci? strigă tata la mog. Adam?

L-m auzit pe mogadorian -pe Adam -răspunzând cu voce hotărâtă.

— Du-te cu fiul tău. Acum.

Tata a început să coboare după mine, dar eu m-am oprit. Mă gândeam cum ar fi să rămână în urmă într-unul din aceste locuri. Mogadorian sau nu, tipul acesta, Adam, m-a ajutat să fug din închisoare şi mi l-a redat pe tata. Nu ar trebui să se confrunte singur cu soldaţii aceia.

Din locul în care mă aflu strig către tata.

— Îl lăsăm aici pur şi simplu?

— Adam ştie ce face, îmi răspunde tata, iar vocea lui este fermă. Mişcă, Sam!

Un alt val de vibraţii mă scutură încât sunt gata să cad de pe conductă. Mă uit în sus ca să verific dacă tata e bine, tocmai când o altă undă de şoc îl face să-şi piardă arma pe care o pusese la spate, la cureaua pantalonilor. Mă ţin agăţat prea tare de conductă ca să pot prinde arma care se prăbuşeşte în bezna de sub mine.

— La naiba, mormăie el.

Probabil că mogii s-au apropiat şi acum Adam ripostează. La scurt timp după unda de şoc vine un sunet metalic jalnic, un sunet care poate fi doar de la pasarela care se dărâmă -deja îmi

imaginez ruperea pasarelelor din faţa celulelor, cum se prăbuşeşte întreaga structură. Câteva cărămizi cad grămadă peste noi, dar eu şi tata ne ferim până suntem din nou în siguranţă.

Ştim că Adam luptă şi rezistă acolo. Trebuie să ne mişcăm repede înainte ca tot ce este deasupra noastră să se dărâme peste noi.

Îmi continui coborârea pe conductă. Spaţiul dintre ziduri este strâmt, cel mai mare coşmar pentru un claustrofobic, cu şuruburi şi cabluri libere care mi se agaţă de haine.

— Sam, urcă aici. Ajută-mă cu asta.

Tata s-a oprit în faţa unui ventilator pe care eu nu l-am observat. Am alunecat un pic în timp ce urcam înapoi, dar el s-a întins spre mine şi m-a prins. Ne-am strecurat degetele prin grătarul de metal şi l-am smuls.

— Asta ar trebui să ne conducă afară.

Suflul unei explozii masive ne zguduie şi bucăţi de piatră cad peste noi, peste tubulatura de ventilaţie. Ne oprim. Instalaţia metalică scârţâie, iar conductele se clatină. Totul e gata să se prăbuşească, dar încă mai rezistă. Prin pereţii bazei se aud sirene. Luptele pe care l-am auzit mai înainte s-au intensificat.

— Se pare că acolo e un adevărat război, spune tata, continuând să se târască înainte.

— I-ai adus pe garzi? l-am întrebat cu speranţă.

— Nu, Sam, am fost doar eu şi Adam.

— Uimitoare sincronizare, tată. Tu şi garzii atacaţi exact în acelaşi timp!

— Cred că familia noastră a avut noroc, îmi răspunde tata. Să fim recunoscători pentru divesiunea asta şi să plecăm naibi de aici.

— Ei luptă acolo. Ştiu asta. Ei sunt singurii suficient de îndrăzneţi ca să atace o bază mogadoriană, spun.

Mă opresc, uitând pe moment de pericolul care ne paşte. Un zâmbet ameţitor explodează pe faţa mea când mă gândesc că tatăl meu a dat buzna într-o bază mogadoriană.

— Tată, mă bucur să te văd, dar să ştii că ai multe explicaţii de dat.

CAPITOLUL 3 (Sam)

Un nor de fum negru înţepător iese în valuri din bază. Sirenele urlă peste trosnetul focului. Aud paşii care tropăie peste trotuarul din apropiere, oameni şi mogadorieni strigând comenzi de urgenţă. E haos, iar după sunetul exploziei care s-a auzit în depărtare, aş putea spune că ieşirea noastră din acea secţiune a bazei a fost la limită. Ceva mare se întâmplă acolo jos, iar asta ar putea însemna un singur lucru: E perfect. Sunt prea ocupaţi acum ca să ne mai caute pe noi.

— Unde naiba suntem? îi şoptesc.

— Baza Dulce, îmi răspunde tata. O bază top-secret a guvernului, în New Mexico, şi împrumutată de mogadorieni.

Nota traducătorului: Baza Dulce, din New Mexico, este o bază secretă a guvernului american, asemănătoare cu Area 51, dar mult mai sumbră.

— Cum m-ai găsit?

— E o poveste lungă, Sam. O să-ţi povestesc după ce plecăm de aici.

Ne deplasăm de-a lungul unui perete din spate, încercând să stăm departe de agitaţie. Rămânem în umbră, ca nu cumva să ne vadă vreun paznic din interior. Tata deschide drumul, strângând în mână o bucată de oţel îndoit de la instalaţia de ventilaţie prin care am urcat şi din care tocmai am ieşit. Nu e cine ştie ce armă, dar ar putea face unele pagube. Totuşi, ar fi mai bine dacă am evita lupta. Nu sunt sigur câtă energie mai am, cât o să mai rezist.

Tata arată spre ceva în întuneric, dincolo de ruinele prăbuşite a ceea ce, cândva, fusese folosit ca turn de supraveghere a deşertului.

— „Plimbarea” noastră este parcată acolo, spune el.

— Cine a dărâmat turnul?

— Noi am făcut-o, îmi răspunde tata. Mai bine zis, Adam a făcut-o.

— Dar cum… Cum e posibil? Ei nu ar trebui să aibă puteri de genul ăsta.

— Nu ştiu cum e posibil, Sam. Dar ştiu că e diferit de ceilalţi. Tata mă strânge de braţ şi continuă. El m-a ajutat să te găsesc. Şi., ei bine… O să-ţi povestesc restul după ce plecăm din locul ăsta.

Mă curăţ puţin pe faţă; ochii mă usturǎ de la fum. Încă nu pot să cred ce se întâmplă. Tatăl meu şi cu mine furişându-ne dintr-o bază secretă a guvernului, scăpând din mâinile unor extratereştri ostili. Ciudat, e ca un fel de vis devenit realitate. Continuăm să înaintăm încet, rămânând în umbră, apoi o luăm la fugă spre gard şi ieşim în deşert.

— Eu tot nu pot să-mi dau seama cum tu şi garzii aţi reuşit să ajungeţi aici în acelaşi timp.

— Nu ştim sigur că sunt garzi.

— Hai, tată, spun, arătând spre flăcările care ieşeau din bază. Ai spus că locul acesta e plin de mogi şi că guvernul e în cârdăşie cu ei, deci e clar că nu este armata. Ce naiba altceva ar putea provoca toate astea? Tata se holbează la mine, părând un pic uimit.

— Îi cunoşti? Nu pot să cred că îi cunoşti, a şoptit el, clătinând din cap vinovat. N-am vrut să te bag în mizeria asta.

— Nu tu m-ai băgat în asta, tată. Nu e vina ta că cel mai bun prieten al meu s-a dovedit a fi un extraterestru. Oricum, acum sunt implicat în treaba asta şi trebuie să-i ajutăm.

E greu de spus prin întuneric şi fum, dar mi s-a părut că tata se uita la mine de parcă mă văzuse pentru prima oară. În timpul reuniunii noastre grăbite din interiorul bazei, probabil că îl vedea pe copilul care eram atunci când a dispărut prima dată. Dar eu nu mai sunt un copil. Din expresia de pe faţa mea, un amestec de tristeţe şi mândrie, cred că şi-a dat seama.

— Ai crescut şi ai devenit un tânăr curajos, îmi spuse el, dar ştii că nu ne putem întoarce acolo, nu? Chiar dacă garzii sunt aici, nu o să risc. Nu vreau să te risc.

S-a pus din nou în mişcare, iar eu l-am urmat, cu spatele lipit de perete, apropiindu-ne de colţul zidului exterior al bazei. Picioarele mi se mişcă anevoios, dar nu din cauza epuizării. Inima mea ştie că nu ar trebui să fugim, iar corpul meu se alătură protestului. Haosul din jurul bazei îmi aminteşte de peştera din West Virginia şi de ceea ce s-a întâmplat după aceea -lanţurile, tortura..., ceea ce i s-ar putea întâmpla şi lui Adam dacă îl lăsăm în urmă, sau garzilor dacă sunt implicaţi în lupta de acolo. Vreau să fac ceva, nu să fug.

— Îi putem ajuta, spun eu fără să vreau. Trebuie să-i ajutăm!

Tata dă din cap.

— Şi o vom face, zise el. Dar nu putem ajuta pe nimeni dacă suntem ucişi în timp ce ne avântăm orbeşte într-o bază militară puternic fortificată care, din întâmplare, a luat foc.

Discursul lui sună familiar. Mi-am dat seama imediat că este exact ce i-aş fi spus şi eu lui John, înainte să se avânte curajos în ceva prostesc.

În timp ce îmi munceam mintea ca să găsesc un al doilea argument solid pentru a ne reîntoarce în bază, tata a ajuns la colţul zidului dar s-a tras repede înapoi. O secundă mai târziu am auzit paşi apropiindu-se în alergare.

— Mogi, şopteşte el, lăsându-se jos. Sunt doi. Probabil verifică perimetrul.

Când primul mogadorian s-a ivit de după colţ, tata l-a pocnit peste picioare cu bucata de oţel pe care o folosea ca armă. În cădere, mogadorianul a dat cu faţa de pământ. Urâtă aterizare.

Cel de-al doilea paznic a încercat să pună mâna pe armă, dar tata l-a atacat direct. Au început lupta pentru blasterul mogadorianului; tata are avantajul surprizei şi adrenalina. Mogadorianul este mai puternic şi îl izbeşte tata de perete, blasterul rămânând fixat între ei. L-am auzit pe tata respirând greu.

M-am repezit spre primul paznic înainte să apuce să se ridice. L-am lovit cu piciorul în cap, atât de tare încât am simţit cum degetele de la picioare mi se umflă imediat în interiorul adidaşilor mei jerpeliţi. Îi iau blasterul, mă răsucesc şi trag.

Împuşcătura sfârâie în perete lângă capul tatălui meu. Îmi corectez ţinta şi trag din nou.

Tata scuipă cenuşa neagră a mogadorianului care s-a dezintegrat în faţa lui. Profit de şansa mea şi îl împuşc şi pe mogadorianul de la picioarele mele. Mă uit la trupul care explodează într-un nor de cenuşă ce se răspândeşte peste pavaj. Este o privelişte destul de satisfăcătoare.

Când ridic privirea, constat că tata se uită la mine cu un amestec de uimire şi mândrie.

— Bine ţintit, spune el. Ridică blasterul celui de-al doilea mogadorian şi porneşte din nou spre colţul zidului. Drumul e liber, dar vor veni alţii. Trebuie să ne mişcăm.

Mă uit înapoi către bază, întrebându-mă dacă prietenii mei încă luptă pentru vieţile lor. Simţindu-mi ezitarea, tata mă

atinge uşor pe umăr.

— Sam, ştiu că s-ar putea să nu conteze prea mult acum, dar ai cuvântul meu de onoare că vom face tot ce putem pentru garzi. Salvarea lor, protejarea Pământului… E munca vieţii mele.

— Şi a mea, îi răspund, realizând că ceea ce am spus este adevărat.

Cu o mişcare rapidă a capului s-a uitat după colţ, apoi către mine. Alergăm printr-un spaţiu deschis, îndreptându-ne spre turnul de veghe căzut, în care tata spune că vom da de o gaură în gardul Bazei Dulce. Mă aştept ca blasterele să erupă în spatele nostru in orice moment, dar nu se întâmplă nimic. Arunc o privire peste umăr la fumul care iese din bază. Sper că garzii şi Adam au scăpat cu viaţă.

Vechiul Chevy Rambler al tatălui meu este parcat exact acolo unde a spus el că va fi. Conducem spre est, prin deşert, până când ajungem în Texas. Nu am întâmpinat nici un fel de obstacol şi nu am fost urmăriţi de nicio maşină neagră a guvernului sau vreo patrulă a poliţiei statale; drumurile sunt întunecate şi goale până când ajungem aproape de Odessa.

— Deci, începe tata ca din întâmplare, de parcă m-ar fi întrebat cum a fost ziua mea la şcoală. Cum ai ajuns să fii cel mai bun prieten cu unul dintre garzi?

— Numele lui este John, îi răspund. De fapt, cepanul lui venise în Paradise să te caute pe tine. Ne-am întâlnit la şcoală şi am avut, ăăă, nişte prieteni comuni.

Mă uit pe fereastră la Texasul care zboară pe lângă noi. De mult nu m-am mai gândit la liceu, la Mark James, la gunoiului de grajd vărsat în dulap şi la plimbarea aceea nebună cu căruţa. E greu de crezut că, pe vremea aceea, îl consideram pe Mark şi gaşca sa cei mai periculoşi oameni din lume. Încep să râd încet şi tata se uită spre mine.

— Povesteşte-mi tot, Sam. Mă simt ca şi cum am ratat foarte multe.

Şi exact asta am făcut. Am început cu întâlnirea cu John la şcoală, sar direct la lupta de pe terenul de fotbal şi termin cu fuga noastră şi capturarea mea. Am tone de întrebări pentru tata, dar de fapt îmi face plăcere să vorbim. Nu doar pentru că am petrecut săptămâni întregi singur în celulă; mi-a lipsit încrederea în tatăl meu.

Era deja târziu când ne-am cazat la un motel de la

marginea oraşului. Chiar dacă tata şi cu mine eram amândoi murdari -arătam de parcă evadasem din închisoare printr-un tunel, ceea ce nu era prea departe de adevăr -bătrânul obosit care închiria camere nu ne-a pus nicio întrebare.

Camera noastră este la etajul al doilea, cu vedere la piscina neîngrijită a motelului, plină pe jumătate cu apă maro întunecat, frunze uscate şi ambalaje de fast-food. Înainte de a urca în cameră, ne oprim din nou la maşină pentru a lua unele lucruri. Tata scoate un rucsac din portbagaj şi mi-l dă mie.

— A fost al lui Adam, spune el dur. Ar trebui să existe nişte haine curate acolo.

— Mulţumesc, am răspuns, studiindu-l cu privirea pe tata. Pe faţa lui se citea îngrijorarea. Voi păstra asta în siguranţă pentru el.

Tata dă din cap, dar îmi dau seama că se gândeşte la ce e mai rău. Îşi face griji pentru tipul ăsta mogadorian şi, dintr-o dată, mă întreb dacă şi pentru mine şi-a făcut la fel de multe griji în toţi anii ăştia cât a fost departe de mine.

Am mormăit ceva, am pus pe umăr rucsacul lui Adam şi m-am dus direct spre camera de motel. Se pare că între tata şi Adam a existat o legătură pe care eu nu o înţeleg cu adevărat, iar o parte din mine începe să simtă un pic de gelozie. Apoi tata şi-a pus mâna pe umărul meu şi am mers unul lângă celălalt, iar eu mi-am amintit cât de mult l-am căutat, cum m-a salvat pe mine şi cum l-a lăsat în urmă pe Adam ca să poată face asta. L-a abandonat pe mogadorianul care, cumva, şi-a dezvoltat o moştenire, ca să mă salveze. Am pus deoparte gândurile mele mărunte şi am încercat să gândesc raţional ce ar trebui să însemne toate astea.

— Cum l-ai cunoscut pe Adam? îl întreb în timp ce deschide uşa camerei noastre.

— El m-a salvat. De la mogadorienii care mă ţineau prizonier. Făceau experimente pe mine.

Camera de motel este mică şi la fel de jegoasă cum m-am aşteptat. Un gândac dispare sub pat atunci când aprindem lumina. Locul miroase a mucegai. Există o baie mică şi, deşi cada este punctată de insule de mucegai, aştept cu nerăbdare să-mi fac un duş. Comparativ cu spălarea la o găleată metalică cu apă rece ca gheaţa, locul ăsta este un paradis.

— Ce fel de experimente? îl întreb eu.

Tata se aşează la picioarele patului. Mă aşez lângă el şi împreună ne holbăm la reflecţiile noastre din oglinda pătată. O pereche de oameni murdari şi slabi din cauza detenţiei din care tocmai am scăpat. Tată şi fiu.

— Au încercat să intre în mintea mea. Voiau să afle tot ce ştiu eu despre garzi. Orice le-ar fi fost de folos.

— Pentru că ai fost unul dintre cei care i-au întâmpinat pe garzi când au venit pe Pământ, nu? Ţi-am găsit cartea în buncărul din curtea din spate. Am pus cap la cap unele chestii.

— I-am aşteptat şi i-am întâmpinat, spuse tata cu tristeţe. Ne-am întâlnit cu loricii când au aterizat, i-am ajutat să se pună pe picioare şi să fugă. Toţi acei nouă copii erau atât de speriaţi. Şi totuşi, aterizarea navei a fost unul dintre lucrurile cele mai uimitoare pe care le-am văzut vreodată.

Am zâmbit, gândindu-mă la prima dată când l-am văzut John folosindu-şi moştenirile. A fost ca o perdea trasă, dezvăluind un univers de posibilităţi. Tot ce citisem în cărţile despre extratereştri şi care îmi dorisem să fie adevărat, dintr-odată s-a adeverit.

— Presupun că am devenit prăzi mai uşoare de vânat decât garzii. Toţi aveam familii, vieţi de care nu puteam să de despărţim pur şi simplu. Mogadorienii ne-au găsit.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

Mâinile lui au tremurat un pic. Oftează.

— Toţi au fost ucişi, Sam. Eu sunt ultimul.

Mă uit în oglindă, la privirea bântuită de pe faţa lui. Prizonierul mogilor în toţi aceşti ani; îmi pare rău că îl fac să-şi amintească nişte chestii oribile.

— Îmi pare rău, am spus. Nu trebuie să vorbim despre asta.

— Nu, răspunde el hotărât, meriţi să ştii de ce nu am fost lângă tine, de ce n-am fost în viaţa ta aşa cum ar fi fost normal.

Faţa lui se încruntă puţin, de parcă încearcă să-şi amintească ceva. Îl las în pace, sprijinindu-mă ca să-mi scot pantofii. Degetele de la picioare sunt umflate de la lovitura pe care i-am dat-o mogului în faţă. Încep să le frec uşor, asigurându-mă că nu am oase rupte.

— Au încercat să-mi ia amintirile. Căutau orice i-ar fi putut ajuta ca să-i vâneze pe garzi. Şi-a trecut o mână prin păr, frecându-şi scalpul. Ceea ce mi-au făcut... Mi-a lăsat un gol în memorie. Sunt lucruri de care nu-mi amintesc. Lucruri

importante -lucruri pe care ştiu că ar trebui să mi le amintesc, dar nu pot.

L-am bătut uşor pe spate.

— Îi vom găsi pe garzi şi poate că, nu ştiu, au un mod de a inversa ceea ce ţi-au făcut mogii.

— Eşti optimist, îmi spune tata zâmbind către mine. A trecut atât de mult timp de când nu am mai avut sentimentul ăsta.

Se ridică şi apucă rucsacul. Scoate unul dintre acele telefoane mobile ieftine, din plastic, care se vând la ghişeu pe la benzinării şi se uită în jos la ecran.

— Ăsta e numărul de telefon al lui Adam, spune tata. Ar fi trebuit să sune până acum pentru verificare.

— A fost o întreagă nebunie acolo. Poate că şi-a pierdut telefonul.

Tata deja formase un număr. Duse telefonul la ureche ascultând. După câteva secunde de tăcere, îl închide.

— Nimic, spune el, aşezându-se înapoi. Cred că băiatul ăsta a fost ucis în seara asta, Sam.

CAPITOLUL 4 (Sam)

Intru în baie şi fac ceea ce ar trebui să se numească „cel mai tare duş din viaţa mea făcut în cea mai jegoasă baie din cel mai mizerabil motel”. Mucegaiul întunecat se întinde spre marginile curbate ale covorului de baie din cauciuc. Apa fierbinte se simte minunat, spălând jegul adunat în săptămânile de captivitate la mogadorieni.

După ce şterg aburul de pe oglinda crăpată din baie, mă uit lung la reflecţia mea. Mi se văd coastele, sunt suficient de slab încât să mi se vadă muşchii abdominali în şase pachete, ca la persoanele care au suferit de foame. Am cearcăne întunecate sub ochi, iar părul meu a crescut mai mare decât a fost vreodată.

Deci aşa arată un luptător al libertăţii umane.

Trag pe mine un tricou şi o pereche de blugi pe care i-am găsit în rucsacul lui Adam; trebuie să folosesc ultima gaură de la curea pentru ca blugii să nu cadă de pe mine şi tot atârnă liber în jurul şoldurilor mele. Stomacul meu ghiorăie de foame, iar asta mă face să mă gândesc la ce fel de room-service ar putea avea un motel atât de mizer. Pariez că bătrânul de la recepţie ar fi fericit dacă i-aş trimite un sandviş cu brânză şi un chiştoc de ţigară.

În cameră, tata a scos o parte din echipamentul său. Pe un laptop deschis pe pat, un program scanează ştirile difuzate. Deja se gândeşte la următoarea mişcare. E târziu, trecut bine de miezul nopţii, şi încă nu m-am culcat. Totuşi, în timp ce îmi pare rău că nu sunt cu garzii, îmi doresc ca următoarea noastră mişcare să ne ducă în cel mai apropiat restaurant şi să înfulec un munte de clătite.

— Ai găsit ceva? îl întreb, uitându-mă cruciş la laptop.

Tata nu pare să dea atenţie programului. Stă rezemat de perete, încă strângând în mână telefonul mobil ieftin, arătând indecis. Se uită fără chef la laptop.

— Nu încă.

— Probabil că nu va suna până când nu e într-un loc sigur, spun eu. Mă întind să-i iau telefonul din mână, dar el se fereşte cu un gest.

— Nu e asta, spune el. Mai trebuie să dau un telefon. Cât timp ai fos la duş m-am tot gândit la ce să-i spun, şi tot nu ştiu.

Degetul său se mişcă pe tastatura telefonului după un tipar

familiar, de parcă ar forma numărul de telefon. Sunt atât de prins pe ideea de a-i găsi pe garzi şi de a lupta împotriva mogadorienilor încât, la început, nu-mi dau seama despre cine vorbeşte. Când s-a uitat spre mine, m-am dat jos din pat cu greu. Am avut senzaţia că tata era abătut.

— Trebuie s-o sunăm pe mama ta, Sam.

Am dat din cap în semn că sunt de acord, dar nu prea ştiam ce aş putea să-i spun mamei în acest moment. Ultima oară când m-a văzut, tocmai eram implicat într-o luptă cu mogadorienii în Paradise şi, în acea noapte, am fugit cu John şi Şase. Cred că i-am strigat peste umăr că o iubesc. Nu a fost cea mai sensibilă despărţire, dar ştiam sigur că mă voi întoarce. Deşi nici prin gând nu-mi trecuse vreodată că voi fi luat prizonier de către o rasă de extratereştri ostili.

— O să fie destul de supărată, nu?

— E supărată pe mine, nu pe tine, spune tata. Se va bucura să-ţi audă vocea şi să ştie că eşti în siguranţă.

— Stai…, ai văzut-o?

— Ne-am oprit în Paradise înainte de a merge în New Mexico. Aşa am aflat de dispariţia ta.

— Şi ea e în regulă? Mogii nu s-au dus după ea?

— Se pare că nu, dar asta nu înseamnă că e în regulă. I-a fost greu fără tine. A dat vina pe mine şi nu s¬a înşelat prea tare. Nu m-a lăsat să intru în casă, ceea ce a fost de înţeles, aşa că a trebuit să dormim în buncărul meu.

— Cu scheletul?

— Da. Asta-i o altă problemă despre care mintea mea nu îşi aminteşte nimic -nu am nici o idee cui îi aparţin oasele alea. Tata îşi încruntă ochii către mine. Nu schimba subiectul.

O parte din mine este îngrijorată de faptul că mama mă va jeli prin telefon, pe de altă parte mă îngrijorează faptul că sunetul vocii ei mă va face să vreau să uit de tot acest război şi să mă întorc acasă imediat. Înghit cu greu.

— E miezul nopţii. Poate că ar trebui să aşteptăm până mâine?

Tata clatină din cap.

— Nu putem amâna asta, Sam. Cine ştie ce se poate întâmpla cu noi mâine?

Şi dintr-odată, ferm, tata apelează numărul de acasă. Ţine telefonul la ureche nervos, aşteptând. Am amintiri cu mama şi

tata împreună -vechi dinainte să dispară el. Erau fericiţi împreună. Mă întreb la ce se gândeşte tata acum, având în vedere că încă nu ne întoarcem acasă. Probabil că se simte la fel de vinovat ca şi mine.

— A intrat robotul, îmi spune tata după o clipă. Părea aproape uşurat. Apoi, acoperind telefonul cu mâna: Poate că ar trebui să...

Aşteptă bip-ul robotului să-i sune în ureche. I-am văzut gura mişcându-se fără zgomot şi am încercat să-mi dau seama ce spune.

— Beth, sunt eu..., a bâlbâit el, trecându-şi mâna liberă prin păr. Sunt eu, Malcolm. Nu ştiu de unde să încep, poate că mesajul lăsat pe robotul ăsta nu-i cea mai bună soluţie, dar.. Sunt în viaţă. Sunt în viaţă şi îmi pare rău şi mi-e un dor teribil de tine.

Tata se uită în sus la mine, cu ochii umeziţi de lacrimi.

— Fiul nostru este cu mine. Îţi. Îţi promit că o să-l ţin în siguranţă. Într-o zi, dacă mă vei lăsa, îţi voi explica totul. Te iubesc.

Întinde telefonul către mine cu o mână tremurândă. Îl iau.

— Mamă? încep eu, încercând să nu îmi pierd cuvintele pe care vreau să le spun. În sfârşit, l-am găsit pe tata. Sau mai bine zis, el m-a găsit pe mine. Facem ceva uimitor, mamă. Ceva prin care să păstrăm omenirea în siguranţă, ăăă, nu este periculos deloc, promit. Te iubesc. Vom fi acasă în curând.

Am închis telefonul, cu ochii în jos către el pentru încă o clipă, înainte de a privi în sus la tatăl meu. Ochii lui sunt încă strălucitori când se întinde şi mă mângâie pe genunchi.

— A fost bine, spune el.

— Sper că a fost adevărat, am răspuns.

— Şi eu.

CAPITOLUL 5 (John)

încă se simte aerul rece al nopţii. Primele raze de lumină răsar printre clădiri, transformând cerul de deasupra oraşului Chicago mai întâi în mov, apoi în roz. De pe acoperişul John Hancock Center, mă uit la soarele care se ridică încet peste Michigan Lake.

Este a treia noapte la rând când vin aici, pentru că nu pot să dorm.

Ne-am întors în Chicago în urmă cu câteva zile, prima jumătate a călătoriei făcând-o într-o dubă guvernamentală furată, iar a doua la bordul unui tren de marfă. Este destul de uşor să te strecori prin întreaga ţară atunci când unul dintre tovarăşii tăi poate deveni invizibil şi un altul te poate teleporta.

Am făcut câţiva paşi pe acoperiş şi m-am aplecat peste marginea lui ca să văd cum Chicago începe să prindă viaţă. Străzile, arterele oraşului, se aglomerează curând din cauza de traficului bară la bară şi a pietonilor care traversează de pe un trotuar pe altul. Dau din cap în timp ce mă uit în jos la ei.

— Nici nu au idee ce vine peste ei.

Bernie Kosar vine agale spre mine în forma sa de copoi. Se întinde, cască şi apoi îşi lipeşte nasul de mâna mea.

Ar trebui să mă simt fericit că sunt în viaţă. Ne-am luptat cu Setrâkus Ra în New Mexico şi nu am avut nicio victimă printre noi. Cei care am mai rămas din Garde, cu excepţia numărului Cinci care încă lipseşte, toţi ceilalţi sunt jos, în siguranţă, cei mai mulţi dintre ei recuperându-se de pe urma rănilor. Şi Sarah e acolo, de asemenea. Am salvat-o.

Mă uit la mâinile mele. Atunci, acolo în New Mexico, erau acoperite cu sânge. Sângele lui Ella şi sângele lui Sarah.

— Sfârşitul lumii lor este atât de aproape şi ei nici măcar nu ştiu.

Bernie Kosar se transformă într-o vrabie, zboară printre John Hancock Center şi cea mai apropiată clădire, apoi aterizează pe umărul meu.

Mă uit la oamenii pe jos, dar de fapt mă gândesc la garzi. Toată lumea pare că s-a mai înveselit de când am ajuns în apartamentul de lux al lui Nouă. Un pic de odihnă şi puţină recuperare le-a prins bine; Sper doar că nu au uitat cât de aproape am fost de o înfrângere în New Mexico, pentru că doar la asta mă pot gândi acum.

Dacă Ella nu ar fi reuşit să îl rănească pe Setrâkus şi dacă explozia din cealaltă parte a bazei nu i¬ar oprit pe mogi, nu cred că am fi reuşit să mai ieşim de acolo. Dacă nu îmi apărea moştenirea de vindecare, Sarah şi Ella ar fi murit cu siguranţă. Nu pot să-mi scot din minte imaginea cu feţele lor arse.

Nu cred că vom mai avea norocul ăsta vreodată. Dacă şi data viitoare ne vom lupta cu Setrâkus Ra nepregătiţi, nu vom supravieţui.

Când am coborât de pe acoperiş, majoritatea se treziseră.

Marina era în bucătărie, folosindu-şi telekinezia ca să amestece într-un castron cu ouă şi lapte în timp ce, simultan, şterge petele de pe ceea ce părea a fi un blat ceramic imaculat. De când ne-am mutat împreună toţi şapte (şi BK), nu pot să spun că am avut parte de cea mai bună îngrijire în apartamentul de lux al lui Nouă. Marina se întoarce spre mine când mă vede.

— Bună dimineaţa. Ouă?

— 'Neaţa. Nu tot tu ai gătit şi aseară? Ar trebui să fie rândul altcuiva.

— Chiar nu mă deranjează, spune Marina. Aşează cu bucurie un blender fiţos pe un raft. Încă nu¬mi vine să cred că sunt într-un astfel de loc luxos. Sunt puţin geloasă pe Nouă că trăieşte de atâta timp aici. E atât de diferit faţă de locul în care am trăit eu. Este ciudat că vreau să le încerc pe toate?

— Nu e ciudat deloc. O ajut să termine de şters tejgheaua. Atâta timp cât vom sta aici, ar trebui să începem măcar să gătim şi să facem curăţenie cu rândul.

— Da, dă din cap Marina, uitându-se la mine dintr-o parte. Aşa ar trebui să facem.

— Ce-i cu privirea asta?

— Nimic, împărţirea sarcinilor este o idee bună, spune Marina, după care întoarce privirea nervoasă şi se uită în altă parte. Cu siguranţă are altceva în minte.

— Haide, Marina, care-i problema?

— Eu doar… ea ridică un burete de spălat vasele şi îl stoarce în timp ce vorbeşte. Mult timp am trăit fără nici o direcţie în viaţă, habar nu am avut cum ar trebui să fie un garde. Apoi, Şase a venit în Spania şi m-a căutat. Şi apoi ne-am întâlnit cu tine şi cu Nouă, chiar înainte de a intra în lupta împotriva mogadorienilor, cea mai nenorocită rasă care există. A fost un fel de… „Uau, ăştia trei chiar ştiu ce fac. Se pot descurca

singuri.”

— Ăăă, mulţumesc.

— Deşi am ajuns aici de câteva zile, am un sentiment care mă tot încearcă şi nu-mi dă pace. Parcă nu ştim ce facem. Mă tot întreb: există vreun plan, dincolo de atribuţiile legate de corvoadă?

— Lucrăm la asta, am mormăit eu.

Nu vreau să-i spun Marinei despre următoarea noastră mişcare, sau că din lipsa unui plan nu pot să dorm noaptea. Nu ştim unde s-ar fi putut ascunde Setrâkus Ra după lupta din New Mexico şi, chiar dacă am ştii, eu cred că nu suntem pregătiţi pentru încă o luptă cu el. Am putea merge să-l căutăm pe Numărul Cinci; tableta localizatoare pe care am găsit-o în buncărul subteran al lui Malcolm Goode ne-a arătat un punct de pe coasta Floridei, despre care sunt destul de sigur că era el. Şi apoi… Unde este Sam? Sarah s-a jurat că la văzut în New Mexico, dar nu l-am găsit în Baza Dulce. Ţinând cont de faptul că Setrâkus Ra aparent poate să ia forma altor oameni, încep să cred că el a fost cel pe care l-a văzut ea, iar Sam era ţinut undeva în altă parte. Presupunând că era încă în viaţă.

Avem multe decizii de luat, ca să nu mai vorbim de antrenamentele pe care trebuie să le facem. De când ne-am întors, abia mă târăsc pe picioare şi mă tot gândesc la înfrângerea din New Mexico, iar asta îmi îngreunează concentrarea pentru găsirea unui plan. O fi din cauza apartamentului luxos al lui Nouă, în care ne-am adunat după o experienţă aproape de moarte, ca să nu mai vorbim de anii petrecuţi fugind şi ascunzându-ne care pe unde a putut, dar se pare că întregul grup are nevoie de o pauză. Dacă niciunul dintre ei nu are încă nici un plan, măcar nu arătată asta.

Oh, şi mai e ceva care mă distrage. Cred că, la fel ca Marina, doresc să încerc toate aparatele din bucătăria de lux a lui Nouă; vreau să petrec ceva timp doar cu Sarah. Mă întreb ce ar fi spus Henri despre asta. Ar fi fost dezamăgit de lipsa mea de concentrare, ştiu asta, dar nu am ce-i face.

Ca la un semn, Sarah mă cuprinde din spate cu braţele în j urul taliei, fornăindu-şi faţa în ceafa mea. Am fost atât de cufundat în propriile mele gânduri încât nu am auzit-o când a intrat în bucătărie.

— Bună dimineaţa, frumosule, spune Sarah. Mă întorc şi îi

dau un sărut lent, dulce.

La cât am fost de stresat, îmi prinde bine să încep dimineţile aşa. Îmi doresc ca în fiecare dimineaţă Sarah să mă trezească sărutându-mă, apoi, după o zi normală petrecută cu ea, să mă duc la culcare ştiind că ea va fi acolo când mă trezesc din nou.

Sarah îşi lipeşte faţa de a mea.

— Iar te-ai trezit devreme, îmi şopteşte ea.

Fac o grimasă; credeam că m-am dat jos din pat în linişte, dimineaţă, când am urcat pe acoperiş.

— E totul în regulă? mă întreabă Sarah.

— Da, desigur, spun eu, încercând să-i distrag atenţia cu un alt sărut. Eşti aici. Cum ar putea să nu

fie?

Marina se preface că tuşeşte, probabil îngrijorată că vom începe să facem ceva chiar în bucătărie. Sarah îmi face cu ochiul şi se răsuceşte, luând telul din mâna Marinei şi aruncându-l direct peste ouă.

— Oh, spune Sarah privind înapoi către mine. Te căuta Nouă.

— Grozav, am răspuns. Ce vrea?

Sarah ridică din umeri.

— Nu l-am întrebat. Poate vrea să vorbiţi despre modă. Îşi duce gânditoare un deget la buze şi mă studiază. De fapt, cred că n-ar fi chiar aşa de rău.

— Ce vrei sa spui?

Sarah îmi face cu ochiul.

— Şi-a pierdut cămaşa. Din nou.

Am ieşit din bucătărie ducându-mă să-l caut pe Nouă. Ştiu că asta este casa lui şi că are tot dreptul să se facă comod, dar nici să umbli gol la fiecare ocazie. Nu sunt sigur dacă se aşteaptă ca fetele să înceapă brusc să-l linguşească, sau dacă face tot spectacolul ăsta doar ca să mă enerveze pe mine. Probabil ambele.

Am găsit-o pe Şase în sufrageria imensă a apartamentului de lux. Stătea pe o canapea albă din pluş, cu picioarele adunate sub ea, legănând în mâini o ceaşcă cu cafea. De când ne-am întors din New Mexico nu prea am avut ocazia să vorbesc cu ea. Nu mă simt foarte confortabil cu ea şi Sarah la un loc. Cred că şi Şase se simte la fel, pentru că, de când am ajuns aici, am

sentimentul că mă evită. Şase îşi ridică privirea când intru. Are ochii pe jumătate deschişi şi e somnoroasă. Arată la fel de obosită ca şi mine.

— Salut, spun eu. Cum a fost cu Ella azi-noapte?

Şase scutură din cap.

— A stat trează toată noaptea. Abia acum cred că se odihneşte bine.

Adăugarea coşmarurilor Ellei pe lista cu probleme este o altă chestie de care trebuie să ne ocupăm. Coşmarurile ei au apărut noapte de noapte încă de când am plecat din New Mexico şi sunt aşa de rele încât Şase şi Marina dorm cu rândul în camera Ellei, încercând să se asigure că nu se sperie prea tare.

Am început să vorbesc în şoaptă.

— Ţi-a spus ce vede în vis?

— Muşcături şi membre, spune Şase. Nu e prea vorbăreaţă, ştii?

— Înainte de New Mexico, Nouă şi cu mine am avut viziuni care semănau foarte mult cu nişte coşmaruri, îi spun eu, încercând să mă gândesc la asta.

— Opt a menţionat şi el ceva asemănător.

— La început, am crezut că Setrâkus Ra ne face vreo chestie neplăcută sau ceva de genul ăsta, dar par a fi mai degrabă un fel de avertismente. Cel puţin la asta m-am gândit eu. Poate că ar trebui să încercăm să ne dăm seama ce înseamnă pentru Ella.

— Cred că ar putea fi un mesaj codat, spune Şase sec, dar te-ai gândit că ar putea fi simple explicaţii?

— Cum ar fi… ce?

Şase îşi roteşte ochii.

— Cum ar fi că ea e doar un copil, John. Cepanul ei tocmai a murit, ea a fost la un pas de moarte cu doar câteva zile în urmă şi cine ştie ce-o mai fi în mintea ei? La naiba, sunt surprinsă că nu avem toţi coşmaruri în fiecare noapte nenorocită.

— E un gând liniştitor.

— Astea nu sunt vremuri liniştitoare.

Înainte de a-i putea răspunde, Opt apare pe canapea lângă Şase. Ea sare cât colo, aproape vărsând cafeaua şi imediat îi aruncă lui Opt o privire cu strălucire de oţel. Opt ridică mâinile în sus în semn de vinovăţie.

— Uau, scuze, spune el. Nu mă omorî.

— Să nu mai faci asta, îi răspunde Şase, punând cana cu cafea jos.

Opt este îmbrăcat în haine de antrenament, părul lui creţ fiind băgat sub ceva care seamănă cu o basma. Dă din cap către mine, apoi o ţinteşte pe Şase cu un zâmbet dezarmant.

— Haide, îi spune Opt, poţi „să te ocupi de mine” în Sala de Lectură.

Şase se ridică, mulţumită de idee.

— O să te iau la pumni.

— Ce naiba e cu voi? îi întreb eu.

— Luptă corp la corp, răspunde Opt. M-am tot gândit la Şase încă de când era să mă omoare în New Mexico.

— Îţi spun pentru ultima oară: NU am fost eu, îl întrerupe Şase enervată.

— . Când putea măcar să-mi arate nişte mişcări noi, ca să mă pot apăra data viitoare când va dori să mă mai atace, continuă el..

Şase încearcă să-i tragă un pumn în braţ lui Opt, dar el se teleportează imediat în spatele canapelei.

— Vezi? zâmbeşte Opt. Deja sunt prea rapid pentru tine!

Şase sare peste canapea vrând să-l prindă, dar Opt e deja în Sala de Lectură. Înainte să plece în urmărirea lui, Şase se uită spre mine.

— Poate că ar trebui să încerci să vorbeşti cu Ella, îmi spune Şase.

— Eu?

— Da, răspunde ea. Poate reuşeşti să îţi dai seama dacă viziunile ei înseamnă ceva sau dacă doar e traumatizată.

De îndată ce Şase părăseşte sufrageria, aud o bufnitură grea pe podea în spatele meu. Mă întorc şi îl văd pe Nouă rânjind la mine, în bustul gol aşa cum a spus Sarah, ţinând în mâini un teanc de schiţe. Îmi ridic ochii spre tavan.

— De când stai acolo?

Nouă ridică din umeri.

— Omule, eu gândesc mai bine când stau cu susul în jos.

— Nici nu mi-am dat seama că şi tu poţi gândi..

— Bine, mi se pare corect…, dar… de obicei tu eşti cel care gândeşte pentru noi toţi. Împinge schiţele spre mine. Ia fii atent la asta.

Iau schiţele şi încep să le răsfoiesc. Sunt planuri desenate

de mâna precisă a lui Nouă. Seamănă cu arhitectura unei baze militare, dar mi se pare ciudat de familiar.

— Ce-i asta.?

— West Virginia, spune Nouă cu mândrie. Fiecare detaliu pe care mi l-am putut aminti. Ar putea să ne ajute atunci când vom ataca locul ăla. Sunt sigur că acolo se ascunde grăsanul ăla de Setrâkus.

Mă aşez pe canapea, aruncând teancul de schiţe pe perna de lângă mine.

— Când am vrut să atacăm peştera, ai fost total împotrivă.

— Asta a fost când te-ai aruncat ca prostul în câmpul acela de forţă, îmi răspunde el. Îţi spusesem că avem nevoie şi de celelalte Numere. Acum îi avem.

— Apropo, ai verificat tableta în dimineaţa asta?

Nouă dă din cap că „Da".

— Cinci nu s-a mai mişcat.

Am stat cu ochii pe tableta noastră localizatoare încă de la revenirea în Chicago. Numărul Cinci, un garde cu care încă nu am luat legătura, a fost pe o insulă în largul coastei Florida în ultimele zile. Înainte ca noi să plecăm în New Mexico, el era în Jamaica. Se deplasează după un protocol loric standard: fugi, stai ascuns, fugi. Găsirea lui, chiar şi cu tableta care ne indică direcţia corectă, s-ar putea să nu fie un lucru prea uşor.

— Acum, că tot avem ocazia să ne odihnim, cred că ar trebui să ne fixăm priorităţile. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât e mai bine, nu?

— Şi poate că, în timp ce noi îl căutăm pe Cinci, Setrâkus Ra pune la cale o invazie a Pământului la scară largă. Nouă loveşte schiţele pentru a-şi accentua spusele. L-am pus pe fugă. Acum ar trebui să mergem şi să-l terminăm definitiv.

— L-am pus pe fugă? întreb eu, cu ochii la Nouă. Nu-mi amintesc să fi fost chiar aşa.

— Ce? S-a retras, nu-i aşa?

Dau din cap.

— Crezi că eşti pregătit pentru o revanşă?

— Tu să-mi spui. Pletele bucălate ale lui Nouă sunt date pe spate şi cad peste umeri, ca în pozele cu manechini culturişti. Mă pufneşte râsul.

— Sunt sigur că o să-l intimidezi.

— Mai bine aşa decât să pierdem vremea aici, mă

contrează Nouă în timp ce pluteşte şi aterizează pe canapea lângă mine.

— Chiar crezi că ar trebui să pornim o furtună în West Virginia? După bătaia pe care ne-am luat-o la Baza Dulce?

Nouă se uită în jos la pumnii lui, contractându-i şi relaxându-i, probabil amintindu-şi cât de aproape a fost ca Setrâkus să-l omoare. Cât de aproape am fost cu toţii.

— Nu ştiu, spune el după o pauză. Am vrut doar să-ţi dau astea şi ştii că avem o opţiune, bine? S¬ar putea să nu mă crezi în stare că pot învăţa care îmi sunt limitele sau rahaturi de genul, dar atunci, în New Mexico, poate că am fost puţin luat de val şi am vrut să lupt singur împotriva lui Setrâkus. Şase pornise şi ea tot pe cont propriu, Opt era rănit, iar ceilalţi fuseseră împuşcaţi şi ei. Dar ne-ai ţinut împreună, omule. TU ne-ai ţinut împreună. Toată lumea ştie asta. Eu încă nu pun botul la prostiile tale cum că tu eşti Pittacus reîncarnat sau orice altceva, dar tu ai fost vibraţia... căpitanul de echipă. Deci tu vei fi conducătorul, iar eu voi fi cel care tăbăceşte funduri. La asta sunt cel mai bun.

— Cel mai bun? Nu ştiu ce să zic. Şi Şase se pricepe la tăbăcit funduri.

Nouă fornăie pe nas ca un cal.

— Da, a fost super-tare în coconul ăla ciudat de pe tavan. Nu asta era ideea, Johnny. Ideea e că, am nevoie să-mi spui pe cine să tăbăcesc cu pumnul. Şi am nevoie să-mi spui asta cât mai curând sau o să înnebunesc aici.

Mai arunc o privire pe schiţele lui Nouă. Din câte îmi dau seama, probabil că a început să lucreze la aceste desene de îndată ce ne-am întors din New Mexico. Lăsând la o parte tâmpeniile pe care le face, măcar el a încercat să găsească o soluţie, un plan de luptă împotriva mogadorienilor. Cu problema asta rămasă în cap, mi-a fost imposibil să mai dorm şi m-am tot gândit la ea plimbându-mă în cercuri pe acoperiş.

— Mi-aş fi dorit ca Henri să fi fost aici, spun eu, sau Sandor. Oricare dintre cepani. Cineva care ne-ar fi putut spune ce să facem în continuare.

— Da, numai că ei sunt morţi, răspunde Nouă fără ocolişuri. Acum depinde doar de noi, iar tu întotdeauna ai fost cel cu ideile. Pe toţi dracii din iad, ultima oară când nu am fost de acord cu planul tău, aproape că am fost aruncat de pe acoperiş.

— Eu nu sunt cepan.

— Nu, dar eşti un ciudat care le ştie pe toate. Nouă îmi trage una tare pe spate şi îmi dau seama că asta ar putea fi un fel de afecţiune din partea lui. Nu te mai smiorcăi, nu te mai giugiuli cu mica ta prietenă umană şi vino cu un plan genial.

În urmă cu o săptămână m-aş fi zburlit la Nouă dacă mă făcea plângăcios şi mă împungea cu vorbe despre Sarah. Acum ştiu că încearcă doar să mă motiveze. Asta este versiunea lui de discurs încurajator şi, chiar dacă e jenant, simţeam nevoia să-l aud.

— Şi ce se întâmplă dacă, pur şi simplu, nu am un plan? întreb încet.

— Asta, Johnny-boy, pur şi simplu, nu este o opţiune.

CAPITOLUL 6 (John)

M-am întors pe acoperişul John Hancock Center. De data aceasta nu sunt singur.

— Nu trebuie să vorbim despre asta dacă nu eşti pregătită, îi spun cu blândeţe, uitându-mă la forma ghemuită în stil indian pe acoperiş lângă mine.

Ella are o pătură înfăşurată în jurul umerilor, chiar dacă nu este atât de rece pe acoperiş. Cumva, pare mai mică decât e de obicei şi mă întreb dacă nu cumva stresul este cauza care a făcut-o să revină la o vârstă mai tânără. Pe sub pătură poartă un flanel vechi al lui Nouă. Îi ajunge până la genunchi. Se pare că singurul moment al zilei când poate să doarmă liniştită e după-amiază. Probabil că nici nu s-ar fi dat jos din pat dacă nu o îndemna Marina, cu blândeţe, să vină aici şi să stea de vorbă cu mine.

— Voi încerca, spuse ea, vocea ei fiind greu de auzit din cauza vântului. Marina mi-a spus că s-ar putea să mă poţi ajuta.

Mulţumesc, Marina, îi spun în gând. Prima dată când am vorbit cu Ella a fost atunci când ne-am întâlnit în New Mexico. Cred că asta este cea mai bună ocazie ca s-o cunosc mai bine, deşi mi-aş fi dorit să fi fost în circumstanţe mai bune. Îmi doresc s-o pot ajuta, dar nu ştiu cum -nu sunt expert în viziuni, sau psihiatru, dacă asta e ceea ce are nevoie. Asta-i doar un mod normal şi natural de a sta de vorbă, aşa cum fac cepanii, dar, aşa cum a spus şi Nouă mai devreme, acum suntem singuri şi pe cont propriu.

Încerc să par încrezător.

— Marina are dreptate. Am avut şi eu vise de-astea.

— Vise despre el? întreabă Ella, iar după modul în care ia scăzut vocea, nu există niciun dubiu despre cine vorbeşte.

— Da, am răspuns. Nenorocitul acela urât şi înspăimântător şi-a petrecut atât de mult timp în mintea mea încât ar fi trebuit să-i cer chirie.

Ella zâmbeşte puţin. Se ridică, lovind cu piciorul nişte pietricele şi aruncându-le de pe acoperiş. Preventiv, am pus mâna pe umărul ei. Ea oftează, aproape ca o uşurare.

— Începe întotdeauna la fel, începe Ella. Ne-am întors la baza aia, ne-am luptat cu Setrâkus şi slugile lui… Şi am fost învinşi.

Dau din cap.

— Da, îmi amintesc partea asta.

— Ridic o bucată de metal de pe podea. Nu ştiu exact ce este, poate o bucată ruptă dintr-o sabie. Când o ating, începe să strălucească în mâna mea.

— Stai, am spus, încercând să pun lucrurile cap la cap. Asta s-a întâmplat sau este doar în vis?

— Asta e ceea ce s-a întâmplat, spune ea. Eram speriată şi am ridicat de jos primul lucru pe care am putut să pun mâna. Marele meu plan a fost să arunc în el cu ceva, cu orice, numai să nu-l mai lovească pe Nouă.

— De acolo de unde stăteam eu, părea a fi un fel de lance, îi spun eu, amintind-mi lupta, tot fumul şi haosul acela. A fost ca o săgeată strălucitoare. Am crezut că ai scos-o din Cufărul tău.

— Nu am avut niciodată un Cufăr, îmi răspunde Ella posacă. Cred că au uitat să-mi dea şi mie

unul.

— Ella, ştii ce cred eu? Încerc să fiu liniştit, dar entuziasmul din vocea mea este greu de ţinut în frâu. Cred că ţi-ai dezvoltat o nouă moştenire acolo, iar noi am fost prea panicaţi ca să ne dăm seama de asta.

Ella se uită în jos la mâinile ei.

— Nu înţeleg.

Ridic o mână de pietricele de pe acoperiş şi le întind spre ea.

— Cred că ai făcut ceva cu bucata aia ruptă de sabie. Şi când l-ai lovit pe Setrâkus Ra cu ea, l-ai

rănit.

— Oh, răspunde ea, nepărând deloc încântată.

— Crezi că ai putea s-o faci din nou? Întind din nou pietrele către ea.

— Nu vreau să. Răspunde ea brusc. Se simţea de parcă… Era greşit, într-un fel.

— Erai doar speriată. Am început eu, încercând s-o încurajez, dar atunci când ea se îndepărtează de mine cu un pas, îmi dau seama că am făcut o greşeală. Încă e zguduită de luptă, de aceste vise, de Moştenirile ei. Am lăsat pietrele să cadă înapoi pe acoperiş. Toţi am fost speriaţi. E în regulă. Ne putem face griji despre asta mai târziu. Mai povesteşte-mi despre vise.

Se linişteşte pentru o clipă şi îmi lasă impresia că se va

retrage complet. Dar, după o clipă, ea începe din nou să vorbească.

— Am aruncat cu o bucată de metal spre el, spune ea, şi s-a înfipt în el. La fel ca atunci în Bază. Cu excepţia că, în visul meu, în loc să se retragă, Setrâkus se întoarce spre mine. Toţi ceilalţi, voi toţi, dispăreţi şi rămân singură cu el în camera aia plină de fum.

Ella îşi prinde umerii cu braţele, înfrigurată.

— El îşi scoate bucata de metal din el şi îmi zâmbeşte. Zâmbeşte către mine cu dinţii lui oribili. Rămân blocată acolo ca o idioată în timp ce el vine spre mine şi îmi atinge faţa. Mă mângâie cu dosul palmei. Atingerea lui e rece ca gheaţa. Şi apoi vorbeşte cu mine.

Simt cum mă iau şi pe mine frisoanele. Gândul că Setrâkus Ra s-a apropiat de Ella şi a atins-o cu mâna lui dezgustătoare îmi întoarce stomacul pe dos.

— Ce îţi spune? întreb.

— Ăăă.., ea face o pauză şi apoi continuă cu voce joasă. El îmi spune: „Iată-te”, apoi, „Te-am căutat.”

— Şi ce se întâmplă apoi?

— El... el se pune jos, în genunchi. Vocea ei scade la o şoaptă rece. El îmi ţine o mână de-a mea între mâinile lui, apoi mă întreabă dacă am citit scrisoarea.

— Ce scrisoare? Ştii despre ce vorbeşte?

Ella îşi strânge pătura mai tare în jurul umerilor şi răspunde fără să se uite la mine.

— Nu.

După modul în care mi-a răspuns, îmi dau seama că Ella nu este sinceră în totalitate. E ceva legat de scrisoarea asta, sau ce-o fi, ceva care o zguduie aproape la fel de mult ca aceste viziuni cu Setrâkus Ra. Din descrierea ei, nu ştiu daca aceste vise sunt ca cele pe care le-am avut şi eu, cum ar fi, de exemplu, cel în care Setrâkus îmi arată cum îl tortureaza pe Sam, încercând să-mi dea momeală ca să vin să mă lupt cu el, sau, aşa cum a sugerat şi Şase, coşmarurile astea sunt pur şi simplu rezultatul îngrozitoarelor momente prin care a trebuit să treacă Ella în ultima vreme. Nu vreau s-o forţez mai mult; deja mai are puţin şi plânge.

— Aş vrea să-ţi pot spune că pot să fac visele astea să dispară, încep eu, surprins că mă port exact ca Henri, dar nu

pot. Nu ştiu ce le provoacă. Dar ştiu cât de dureroase pot fi.

Ella dă din cap arătând dezamăgită.

— Bine.

— Dacă îţi mai apare în vis, aminteşte-ţi că nu te poate răni. Şi când mai încearcă să te ţină de mână, să-l loveşti direct în moaca lui urâtă.

Ella schiţează un zâmbet.

— O să încerc.

Nu sunt sigur dacă am spus ceva care s-o ajute foarte mult pe Ella, dar un detaliu din conversaţia noastră mi-a rămas în minte. Indiferent cu ce l-a lovit atunci pe Setrâkus Ra, sunt sigur că a fost rezultatul dezvoltării unei noi Moşteniri a ei. Ea a aruncat cu ceva în el, iar asta, nu ştiu cum, l-a rănit, sau cel puţin ia distras atenţia suficient cât să ne recuperăm noi Moştenirile. Acum am nevoie doar s-o conving să mai încerce s-o facă din nou şi sperăm că ne dăm seama exact ce poate face această nouă Moştenire a ei. Din moment ce a mers odată, poate că va funcţiona din nou. Dacă va fi să-mi fac un plan pentru uciderea lui Setrâkus Ra, voi avea nevoie de fiecare armă pe care o avem la dispoziţie.

Cobor în Sala de Lectură sperând că voi găsi ceva în Cufărul meu sau în arsenalul lui Nouă, ceva care ne-ar putea ajuta să scoatem la iveală noua Moştenire a Ellei. Îmi amintesc când Henri a folosit piatra de încălzire pe mine, ca să mă ajute în primul rând să obţin controlul Lumenului meu. Mă întreb dacă aşa ceva ar ajuta-o şi pe Ella.

Eram adânc cufundat în gândurile mele atunci când am auzit sunetul înfundat al focurilor de

armă.

Am clipit automat, lăsându-mă în jos, mâinile încălzindu-mi-se în momentul în care Lumenul meu s-a aprins. A fost din instinct. Ştiu diferenţa dintre blasterele mogilor şi armele de colecţie ale lui Nouă, cu care au început ceilalţi să se antreneze. De asemenea, ştiu că suntem în siguranţă aici, cel puţin pentru moment; dacă mogii ar şti unde suntem şi ne-ar ataca aici, atacul lor ar fi ca iadul, mult mai zgomotos decât un pistol. Chiar dacă ştiu toate astea, inima mea bate cu putere şi mă simt gata de luptă. Cred că Ella nu este singura afectată de bătălia din New Mexico.

Deschid uşile grele, duble, ale Sălii de Lectură, mâinile

mele strălucind încă slab pentru că încă sunt un pic stresat. Mă aştept să-l găsesc pe Nouă răsucind în stil de gangster pistolul şi băgându-l în toc, omorându-şi timpul trăgând în ţinte de carton.

În schimb, dau de Sarah care îşi termină ultima rundă de tragere cu un pistol mic. Gloanţele ei au trecut prin umărul unui mogadorian de carton agăţat la capătul îndepărtat al camerei.

— Nu-i rău, spune Şase care îşi scoate de pe urechi o pereche de căşti de amortizare a zgomotului. Stă lângă Sarah, uitându-se peste umărul ei. Şase îşi foloseşte telekinezia pentru a trage spre ele hârtia cu silueta mogului. Majoritatea gloanţelor trase de Sarah au nimerit pe marginile ţintei, sau au nimerit mogul la nivelul braţelor şi picioarelor. Cu toate acestea, unul a nimerit direct în frunte, între ochi. Sarah îşi strecoară degetul prin gaura aceea.

— Pot să trag mai bine de atât, spune ea.

— Nu-i la fel de uşor ca la majorete, nu-i aşa? întreabă Şase cu politeţe.

Sarah scoate încărcătorul gol şi reîncarcă cu unul plin.

— Se vede că nu ai mai tras niciodată.

— Nici nu ştiam că pot să fac asta.

Urmărind scena, brusc mă simt nervos şi nu-mi dau seama de ce. Faptul că ţine pistolul în mână o înfierbântă pe Sarah într-un mod periculos, un mod la care nu m-am mai gândit. Dar, în acelaşi timp, mă face să mă simt vinovat, pentru că din cauza mea este aici trăgând la ţintă în loc să fie acasă, în Paradise, trăind o viaţă normală. În plus, nu i-am spus lui Sarah că m-am sărutat cu Şase, nici că am vorbit despre ea cu Şase, iar acum sunt aici cu amândouă. Ştiu că ar trebui să vorbesc despre asta cu Sarah. Cândva. Dar nu acum când încarcă o armă.

Îmi dreg glasul, încercând să scot sunete normale.

— Hei, ce se întâmplă?

Ambele fete se întorc să se uite la mine. Sarah zâmbeşte larg şi îmi face semn cu mâna în care nu are armă.

— Bună, iubitule, spune ea. Şase mă învaţă să trag cu arma.

— Da, ce chestie tare. Nu mi-am dat seama că ai fi vrut să faci asta.

Şase îmi aruncă o privire ciudată, de genul cine nu ar vrea să înveţe să tragă cu pistolul? Aproape că mă înnebuneşte ideea că a învăţat-o pe Sarah să tragă cu pistolul fără permisiunea

mea. Nu că lui Sarah i-ar trebui permisiunea mea ca să poată face ceva. Deşi toată situaţia asta mă ameţeşte, trebuie să mă abţin, pentru că Şase îi ia arma din mână lui Sarah. Pune siguranţa la armă şi o bagă în toc.

— Cred că ajunge pentru azi, spune Şase. O să mai tragem şi mâine.

— Oh, răspunde Sarah, părând dezamăgită. În regulă.

Şase o ia pe Sarah de braţ.

— Ai tras bine. Apoi îmi aruncă un zâmbet despre care nu ştiu exact ce vrea să însemne. Pe mai târziu, băieţi, spune ea şi trece pe lângă mine ieşind pe uşă afară.

Pentru câteva clipe, eu şi Sarah stăm în linişte, luminile din Sala de Lectură bâzâind deasupra capului.

— Deci…, încep eu penibil.

— Începi să te porţi ca un ciudat, spune ea uitându-se către mine cu capul înclinat într-o parte.

Ridic ţinta de carton cu silueta mogadorianului, examinând felul în care a tras Sarah, dar

încercând în acelaşi să mă gândesc la ce ar trebui să-i spun.

— Ştiu. Scuze. Nu mi-am dorit niciodată să te văd înarmată şi periculoasă.

Sarah se încruntă către mine.

— Dacă vreau să fiu cu tine, nu vreau să fiu o fată pentru care să-ţi faci griji.

— Nu esti.

— Haide, pufneşte ea. Cine ştie cât aş fi putrezit în New Mexico dacă nu ai fi apărut? Şi apoi, John, tu ai fost cel care m-a adus înapoi la viaţă.

Îmi pun braţul în jurul taliei ei. Nu vreau să mă mai gândesc la Sarah cum stătea la picioarele mele, aproape moartă.

— Nu voi lăsa niciodată să ţi se întâmple ceva rău.

Ea ridică din umeri.

— Nu mai spune asta. Nu poţi să le faci pe toate, John.

— Da, încep să-mi dau seama de asta, îi răspund.

Sarah se uită la mine.

— Ştii, azi m-am gândit să-mi sun părinţii. Au trecut câteva săptămâni. Voiam să le spun că sunt

bine.

— Asta nu e chiar o idee bună. Mogadorienii sau guvernul

ar putea să monitorizare apelurile telefonice către casa ta. Apelul tău ar putea să-i conducă spre noi.

Cuvintele au sunat rece şi le-am regretat aproape imediat. Cât de repede am trecut de la liderul practic la paranoia. Dar Sarah nu pare jignită. De fapt, se pare că exact asta se aştepta să spun.

— Ştiu, spune ea, dând din cap. Exact la asta m-am gândit şi eu, de aceea nu am sunat. Nu vreau să merg acasă. Vreau să stau aici cu voi şi să lupt. Dar nu am superputeri lorice. Sunt doar o povară. Vreau să exersez trasul cu arma ca să pot fi de ajutor.

O iau pe Sarah de mână.

— Eşti mai mult decât atât. Am nevoie de tine aici cu mine. Tu eşti cam singurul lucru de aici care mă ţine pe linia de plutire.

— Am înţeles, spune ea. Tu o să salvezi lumea de ciudaţi, iar eu o să te ajut. Nu de-asta se spune că „în spatele fiecărui om puternic, este o femeie puternică”? Eu pot fi acea femeie pentru tine. Vreau să fiu o femeie puternică, care are un scop precis.

Nu îmi rămâne decât să râd, iar tensiunea dintre noi se rupe. Îi ridic mâna şi i-o sărut. Ea îşi pune braţele în jurul taliei mele şi ne îmbrăţişăm. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără Sarah; cu ea aici, totul pare mai uşor. Ne trebuie un plan de luptă împotriva mogadorienilor? Nici o problemă. Nici faptul că am sărutat-o pe Şase nu mai contează.

Opt se teleportează în cameră ridicând un nor de praf. E cu ochii larg deschişi şi emoţionat, dar devine timid când ne vede.

— Aoleu, spune Opt. Îmi pare rău, nu mă aşteptam să vă găsesc giugiulindu-vă.

Sarah se încruntă, iar eu, în glumă, mă uit urât la Opt.

— Sper să fie de bine.

— Ar trebui să mergi la atelier şi să vezi singur. Trebuie să mă duc şi după ceilalţi.

Cu acest mesaj criptat, Opt se teleportează în altă parte. Sarah şi cu mine schimbăm o privire, apoi ieşim în grabă din Sala de Lectură şi ne ducem în vechiul atelier al lui Sandor.

Nouă este deja acolo, stând cu braţele încrucişate în timp ce se uită la monitoarele puse pe perete. Pe toate rulează aceleaşi imagini: un buletin de ştiri de la un post local din

Carolina de Sud. Nouă îi pune pauză atunci când intrăm, îngheţând o imagine statică cu un crainic cărunt.

— Am pornit nişte programe mai vechi de-ale lui Sandor, ne explică Nouă. Cu programele astea, el scana feed-uri de ştiri pentru orice rahat ciudat care ar putea avea legătură cu vreun mesaj loric.

— Da, şi Henri avea aceeaşi pasiune.

— Uh-huh, chestii plictisitoare de cepan, nu? Cu excepţia acestei chestii care a apărut în seara asta.

Nouă reporneşte difuzarea, iar crainicul îşi reia lectura de pe prompter.

— Autorităţile încearcă să dea o explicaţie asupra vandalizării culturilor unui fermier local, ieri dimineaţă devreme. Teoria predominantă este că a fost o glumă a unor liceeni, dar alte teorii sugerează că…

Peste comentatorul care citea teorii de pe promter au început să alterneze imagini luate de la înălţime care prezentau fel de fel de forme răsucite în lanul de porumb, ca o emblemă arsă. Comentatorul o prezenta ca pe o glumă, dar eu am recunoscut semnul imediat. Era simbolul loric pentru Cinci.

CAPITOLUL 7 (John)

— Dacă Cinci încearcă să ne găsească, o face în cel mai prost mod posibil, spune Nouă.

— Poate că e speriată şi singură, concluzionează Marina cu blândeţe. Poate că e pe fugă.

— Niciun cepan întreg la minte nu arde culturile, de aceea cred şi eu că e singur. Totuşi... Nouă îşi încreţeşte fruntea. Ia stai aşa, ce vrei să spui cu „ea”? Cinci este o gagică?

Marina îşi dă ochii peste cap teatral, apoi scutură din cap.

— Nu ştiu. E doar o presupunere.

— Ca să faci ditamai focul pe un câmp... asta pare a fi o ispravă tipică pentru băieţi, spune şi Şase.

— Îmi amintesc că Henri a citit o ştire despre o fată care ridicase o maşină pe undeva prin Argentina, spun eu. Întotdeauna am crezut că ar putea fi de Cinci.

— Mie mi se pare a fi o ştire de tabloid, comentează Şase.

— Băiat sau fată, nu contează, ne întrerupe Nouă, arătând spre monitoare. Dacă eşti speriat, nu înseamnă că trebuie să fi şi prost.

Aici sunt de acord cu Nouă. Presupunând că acest mesaj este lăsat de Cinci şi nu este o capcană pusă la cale de mogadorieni, acesta este cel mai prost mod de a ne atrage atenţia. Pentru că dacă l-am observat noi, cu siguranţă că l-au văzut şi mogadorienii..

Eram cu toţii înghesuiţi în atelierul lui Sandor. Nouă a pus pauză înregistrării cu buletinul de ştiri lăsând pe monitoare imaginea cu simbolul loric, iar pe noi lăsându-ne să ne dăm seama ce ar trebui să facem în continuare. Am deschis macrocosmosul din cufărul meu, sistemul solar loric plutind liniştit deasupra mesei.

— El nu trebuie să aibă cufărul deschis, spun eu. Dacă a făcut asta, o să apară un glob luminos.

Opt stă lângă mine, ţinând în braţe un cristal roşu de comunicare pe care l-a scos din cufăr. E

acelaşi pe care l-am găsit în cufărul lui Nouă şi pe care l-a folosit pentru a încerca să-i trimitem un mesaj lui Şase atunci când ea era în India.

— Cinci, eşti acolo? vorbeşte Opt în cristal. Dacă eşti, ar trebui să încetezi cu focurile alea.

— Cred că te poate auzi numai dacă are cufărul deschis, îi

explic. Iar dacă ar fi avut cufărul deschis, ar fi apărut pe macrocosmos.

— Aha, spune Opt, lăsând cristalul jos. Nu puteau să ne pună în cufere telefoane mobile?

Între timp, Nouă a conectat tableta noastră localizatoare la unul dintre calculatoarele lui Sandor. Imaginea existentă pe ecran a fost înlocuită cu o hartă a Pământului. Un grup de puncte albastre pulsează pe Chicago -ăştia suntem noi. Mai la sud, un alt punct se deplasează extrem de rapid din Carolina spre mijlocul ţării. Nouă se uită la mine.

— A parcurs o mulţime de mile de când l-am verificat dimineaţă. Prima dată tot dinspre insule

venea.

Şase arată către ecran, trasând o linie înapoi către locul unde au fost arse culturile.

— Are sens. Oricine ar fi, sunt pe drum.

— Se mişcă foarte repede, spune Sarah. Ar putea fi într-un avion?

Punctul de pe ecran face brusc o întorsătură spre nord, trecând prin Tennessee.

— Nu cred că avioanele se mişcă aşa, spune Şase, încreţindu-şi fruntea.

— Super-viteză? se întreabă Opt.

Privim cum punctul albastru trece chiar prin Nashville, fără să încetinească şi fără să îşi schimbe direcţia.

— Nu există nimic care să străbată oraşul în linie dreaptă, la o asemenea viteză, spune Şase.

— Nenorocitul dracu', mârâie Nouă. Cred că idiotul poate să zboare.

— Va trebui să aşteptăm până când se opreşte din mişcare, spun eu. Poate că atunci îşi vor deschide cufărul şi le putem trimite un mesaj. Îi vom urmări în schimburi. Trebuie să ajungem la Cinci înaintea mogadorienilor.

Marina se oferă voluntar să ia primul schimb. După ce au plecat ceilalţi, eu am rămas în atelier. Chiar şi cu tot acest entuziasm în legătură cu Cinci, nu am uitat de celelalte probleme ale noastre, în special de Ella şi coşmarurile ei.

— Am vorbit cu Ella azi, încep eu. În coşmarurile ei, Setrâkus Ra o întreabă dacă ea a deschis nu ştiu ce scrisoare. Ai idee ce ar putea însemna asta?

Marina se uită cum punctul lui Cinci pulsează ca o baliză, în viteză de croazieră peste Oklahoma.

— Poate se referă la scrisoarea lui Crayton?

— Cepanul ei?

— Atunci, în India, chiar înainte de a muri, Crayton ia dat o scrisoare. Marina se încruntă. Cu tot ce s-a întâmplat. Aproape am uitat despre asta.

— Ea nu a citit-o? o întreb, simţindu-mă un pic exasperat. Luptăm într-un război aici; ar putea fi ceva important.

— Nu cred că e aşa de uşor pentru ea, John, spune Marina. Acestea sunt ultimele cuvinte ale lui Crayton. Dacă ar citi-o, ar fi ca şi când ar admite că el într-adevăr s-a dus şi nu se mai întoarce.

— Dar el este mort, am răspuns eu repede. Poate prea repede. Fac o pauză, gândindu-mă la atunci când Henri a fost ucis. Fusese ca un tată pentru mine şi, chiar mai mult decât atât, el a fost singura persoană statornică din viaţa mea petrecută în mod constant pe fugă. Pentru mine, Henri a fost asociat cu conceptul de acasă, oriunde ar fi fost asta, acolo eram în siguranţă. Pierderea lui a fost ca şi când lumea a fost smulsă de sub mine. De asemenea, eram mai în vârstă decât Ella când s-a întâmplat asta. Nu trebuie să mă aştept ca ea să poată trece peste asta pur şi simplu.

Mă aşez lângă Marina, oftând.

— Şi Henri, cepanul meu, mi-a lăsat o scrisoare. Mi-a dat-o când era pe moarte. Am călătorit câteva zile până să apuc s-o citesc.

— Vezi? Nu-i atât de uşor. În plus, dacă Setrâkus Ra va apărea în visele mele şi îmi va spune să fac ceva, cu siguranţă că voi face invers.

Dau din cap.

— Am priceput. Da. Ea are nevoie să-l plângă, să-l jelească. Nu vreau să sune nemilos, dar când totul se va termina, atunci când vom câştiga, vom avea timp pentru a jeli oamenii pe care i-am pierdut. Dar până atunci, trebuie să adunăm toate informaţiile pe care le putem găsi şi care ar putea să funcţioneze în avantajul nostru. Arăt cu mâna spre ecranul cu locaţia lui Cinci. Trebuie să acţionăm înainte ca următoarea criză să vină peste noi.

Marina se gândeşte la ceea ce am spus, privind la planeta

Pământ din holograma macrocosmosului lăsat deschis pentru cazul în care Cinci şi-ar deschide cufărul. Probabil că asta aştepta să audă de la mine azi dimineaţă, atunci când a întrebat cu blândeţe dacă am vreun plan. Nu aveam -şi nici acum nu prea am -dar primul pas trebuie să fie rezolvarea problemei cu Ella. Ea este cheia problemei.

— O să vorbesc cu Ella, spune ea. Dar nu o voi forţa să facă ceva.

Îmi ridic mâinile în semn că mă predau.

— Nici eu nu îţi cer să faci asta. Voi două sunteţi foarte apropiate. Poate ai putea să-i dai un impuls?

— Voi încerca, spune ea, în cele din urmă.

Opt apare în uşa atelierului cu două ceşti cu ceai. Faţa Marinei se aprinde atunci când îl vede, dar îşi întoarce repede privirea, de parcă dintr-odată devenise foarte interesată de macrocosmos. Am observat că se ruşinează.

— Salut, spune Opt punând jos ceştile cu ceai. Scuze… Eu, ăăă, am făcut doar două ceşti.

— Nu-i nimic, i-am răspuns, surprinzând privirea sugestivă a lui Opt, care dintr-odată mă face să mă simt în plus. Eu tocmai plecam.

Mă ridic, iar Opt îmi ia locul imediat în faţa macrocosmosului. Înainte să apuc să ies pe uşă, Opt îi şopteşte Marinei nişte glume, iar ea începe să chicotească imediat. Am fost atât de concentrat pe Sarah şi planificarea luptei încât nu mi-am dat seama că Marina şi Opt vor să petreacă ceva timp împreună. Asta-i bine. Toţi merităm câteva clipe de fericire, având în vedere problemele cu care ne confruntăm.

Era aproape de ivirea zorilor când a venit Opt în camera noastră, să ne trezească pe mine şi pe Sarah. Ceilalţi erau deja adunaţi în atelier. Şase stătea în faţa calculatoarelor, Marina lângă ea.

— O altă manevră sinucigaşă a camaradului nostru dispărut, spune Nouă în loc de salut. Stă pe perete folosindu-şi Moştenirea lui antigravitaţională. Ella stă în stil indian, pe spate lui, înfăşurată într-o pătură. Arunc o privire spre ea şi ridic o sprânceană.

— Nu ai dormit deloc?

— Nu vreau să dorm, spune Ella.

— M-a ajutat să-mi antrenez puterea, mă anunţă Nouă. El s-

a aplecat peste Ella, a prins-o în braţe şi a ridicat-o pe umăr. Ea aproape că era să cadă, dar a râs şi s-a ţinut bine. I-a tras lui Nouă câteva palme pe spinare în semn de protest. Nu simt nimic, îi spune el.

Ignorându-i pe ceilalţi, Şase se întoarce spre mine.

— Cinci s-a oprit din mişcare acum o oră. Apoi a pornit din nou.

Arunc o privire peste ecranul tabletei. Ultima dată când am verificat, punctul luminos al lui Cinci era în vest. Acum pluteşte pe la graniţa de est a statului Arkansas.

— Geniul s-a oprit doar cât să ne transmită un alt mesaj, se smiorcăie Nouă.

Marina îşi îngustează ochii spre Nouă.

— Chiar trebuie să criticăm tot ce face Cinci? El sau ea, indiferent cine o fi, probabil că e singură şi speriată.

— Iubito, mi-am petrecut luni întregi în celula unei închisori mogadoriene din cauza prostiei mele. Mi-am câştigat dreptul de a face comentarii colorate.

Ella îi mai trage nişte palme pe spate lui Nouă, iar el tace. Am rămas concentrat pe Şase şi pe ecranul computerului.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Acum o oră, mesajul ăsta a fost postat în secţiunea de comentarii a unei ştiri despre arderea culturilor, spune Şase. Ea deschide o fereastră nouă şi trage textul afară, afişându-l pe tot ecranul ca să-l putem vedea toţi.

Anonim scrie:

Cinci caută 5. Sunteti acolo? Trebuie să ne întâlnim. Voi fi cu monştrii din Arkansas. Găsiti-mă.

9 J 9 9

— Ce înseamnă asta? întreabă Sarah. E ca o ghicitoare.

Şase dă un clic şi deschide un browser web şi se duce pe un site cu aspect elegant numit Boggy Creek Monster.

— Am găsit asta pe Google. Este o atracţie turistică idioată în Arkansas, numită Monster Mart.

— Crezi că Cinci s-a dus acolo?

— Nu vom şti sigur până când nu se opreşte din mişcare, vine răspunsul lui Şase, arătând spre punctul albastru de pe tabletă. Dar aş paria că da.

— Crede că mogadorienii nu stau pe Google? spune Nouă cu ironie.

— Din experienţa mea, vă spun că mogadorienii monitorizează internetul ca ulii, spune Şase. Dacă noi am văzut asta, atunci puteţi paria că au văzut-o şi ei şi încearcă să-l prindă. Probabil că vor începe cu urmărirea adresei IP, apoi o să mai dureze un timp până îi vor găsi locaţia, ceea ce este un lucru bun, pentru că noi ştim că se mută imediat ce lansează mesajul, indiferent de unde o face. Dar chiar şi aşa, ei îşi vor da seama de asta la un moment dat.

— Asta înseamnă că am face bine să ne mişcăm repede, spun eu.

— Pe toţi dracii, da, spune Nouă sărind de pe perete şi prinzând-o pe Ella care se rostogolea în urma lui. El o prinde şi o ţine de încheieturi. În sfârşit, o acţiune înfricoşătoare, îi spune el.

După multele zile în care ne-am gândit ce urmează să facem, mi-a venit în minte un plan, de parcă cineva mi-a dat un clic.

— Avantajul nostru este că noi ştim locaţia exactă a lui Cinci. Să sperăm că asta ne va da un avans considerabil în faţa mogilor. Trebuie să ne mişcăm repede şi discret. Şase şi cu mine vom merge în Arkansas. Cu invizibilitatea ei, ar trebui să-l putem scoate pe Cinci cât mai discret, fără ca mogadorienii să bage de seamă. Îl vom lua şi pe Bernie Kosar cu noi.

— Oh, luaţi şi câinele cu voi? întreabă Nouă cu uimire.

— Forma lui schimbătoare ne va ajuta în căutările noastre, îl contrez eu repede. Iar daca ceva nu va merge bine, se poate întoarce la voi. Dacă cumva suntem capturaţi, Opt, mă aştept să te văd că îl teleportezi pe Nouă, prietenul nostru violent, direct în celula mea, în douăzeci şi patru de ore. Şi, în cazul în care se întâmplă ceva nefericit…

— Nu se va întâmpla nimic, mă întrerupe Şase. O să ne descurcăm.

Mă uit prin cameră către ceilalţi.

— Toată lumea e de acord? îi întreb.

Opt şi Marina dau din cap că „da”, încruntaţi, dar încrezători. Ella îmi dă un zâmbet mic din locul ei de lângă Marina. Lui Nouă nu-i convine că e lăsat pe dinafară, dar îşi mormăie aprobarea. Sarah nu spune nimic, dar nici nu se uită la mine.

— Bun, am spus. Ar trebui să ne întoarcem în maxim două

zile. Şase, ia tot ce ai nevoie şi hai să plecăm. Au trecut câteva zile de când suntem împreună, dar, pentru prima dată, mă simt ca un lider.

Bineînţeles că sentimentul de lider nu a durat prea mult. M-am întors în camera mea şi mi-am umplut rucsacul cu câteva haine de schimb şi nişte lucruri pe care le-am luat din cufărul meu: pumnalul, brăţara şi piatra de vindecare. Sarah intră şi ea în cameră cu un pistol pus în toc, luat din sala de arme a lui Nouă şi, fără nici un cuvânt, îl pune în rucsacul ei, acoperindu-l cu câteva haine de schimb.

— Ce faci? o întreb.

— Vin cu tine, spune ea, şi îmi aruncă o privire provocatoare.

Dau din cap cu neîncredere.

— Nu ăsta era planul.

Sarah îşi ridică rucsacul pe umăr şi mă înfruntă cu mâinile în şolduri.

— Da, păi..., nici eu nu am avut în plan să mă îndrăgostesc de un extraterestru, numai că, uneori, planurile se mai şi schimbă.

— Ar putea fi periculos, i-am spus. Vrem să ajungem la Cinci înaintea mogadorienilor, dar nu ştim dacă vom reuşi. Va trebui să ne furişăm, iar Şase nu poate face invizibili mai mult de doi oameni simultan.

Ea ridică din umeri.

— Şase a spus că o să ia cu ea nu ştiu ce Xithi. O piatră. Piatra asta îi poate copia puterile.

Ridic din sprâncene. Mi se pare o idee bună. Dar din tot ce a spus ea, altceva mă interesează pe

mine.

— Ai vorbit deja cu Şase?

— Da, nu o deranjează, răspunde Sarah. A înţeles. Nu mai e nimic în viaţa asta care să nu fie periculos. Încep să mă obişnuiesc cu ideea că iubitul meu luptă într-un război intergalactic, dar nu mă voi obişnui cu ideea de a sta pe margine şi de a privi, în speranţa că totul se va termina cu bine.

— Dar este mai sigur pe margine, am răspuns eu încet, chiar dacă ştiu că deja acesta este un argument pierdut.

— Dar mă simt mai în siguranţă lângă tine. După tot ce s-a întâmplat, nu vreau să mai fiu dată la o parte, John. Indiferent

de pericolele cu care trebuie să te confrunţi, vreau să fiu lângă tine.

— Nici eu nu vreau să fii lăsată pe dinafară, dar., înainte să mai apuc să protestez, Sarah face un pas înainte şi mă încinge cu un sărut rapid. Nu mi se pare corect să vină cu un astfel de argument.

— Gata, opreşte-te, spune ea, zâmbind către mine. Ţi-ai făcut gestul cavaleresc, bine? E drăguţ, îmi place, dar nu mă face să mă răzgândesc.

Am oftat. Presupun că un bun lider este acela care ştie când să-şi accepte înfrângerea. Cred că ar trebui să iau şi eu piatra Xitharis din cufărul meu.

Nouă coboară cu liftul până în garaj împreună cu noi. Acum când stau şi mă gândesc mai bine, parcă începe să-mi placă ideea că Sarah vine cu noi în misiune.

— O să lăsăm tableta aici pentru cazul în care ceva nu merge bine şi va fi nevoie să ne luaţi urma, îi spun lui Nouă. Să sperăm că Cinci o să stea cuminte pentru o vreme. Dacă nu îl găsim când ajungem în Arkansas, vă contactăm pentru o actualizare a locaţiei lui.

— Da, da, răspunde Nouă, aruncând o privire piezişă spre Sar ah. Treaba asta începe să arate mai puţin a misiune de salvare şi mai mult cu o excursie a unor îndrăgostiţi, spune Nouă morocănos.

Sarah îşi dă ochii peste cap. Eu mă uit la Nouă.

— Nu e aşa. Ştii că avem nevoie de tine aici, în cazul în care se întâmplă ceva.

— Da, eu sunt de rezervă, mormăie el. Johnny, cât eşti tu plecat, pot să-mi aranjez nişte întâlniri ca să am parte şi eu de nişte acţiune pe aici?

Sarah îi face cu ochiul.

— S-ar putea să-ţi prindă bine.

Nouă priveşte peste mine.

— Ugh. Nu se merită.

Şase şi Bernie Kosar sunt deja jos şi ne aşteaptă. Nouă arată spre rândul rezervat pentru vasta colecţie de maşini ale lui Sandor, în cele din urmă trăgând prelata de pe o Honda Civic argintie. Este cel mai puţin ostentativ vehiculul rămas în colecţia lui Sandor; nu vrem să atragem atenţia inutil pe drum. BK se postează imediat pe scaunul pasagerului, bucuros de plecare.

— Este o maşină rapidă, ne explică Nouă. Sandor a echipat-o complet pentru cazul în care avem nevoie să ne salvăm fundul în grabă.

— Are şi nitrogen? întreabă Sarah.

— Ce ştii tu despre nitrogen, iubito? o întreabă Nouă în loc de răspuns.

Sarah ridică din umeri.

— Am văzut în Fast and Furious. Arată-mi cum funcţionează. Întotdeauna am vrut să conduc ceva foarte rapid.

— Biiine, spune Nouă, rânjind la mine. Poate că fata ta ar putea să ne fie de folos, John-boy.

În timp ce Nouă îi prezintă lui Sarah comenzile din interiorul Civic-ului, mă duc lângă Şase, la portbagaj, unde ne-am încărcat lucrurile. Încă sunt surprins că Sarah vine cu noi şi se pare că dau vina pe Şase pentru asta.

— Eşti supărat pe mine, îmi spune ea, înainte să apuc să zic ceva.

— Data viitoare, când vei vrea s-o inviţi pe prietena mea într-o misiune periculoasă, aş aprecia dacă m-ai întreba şi pe mine mai întâi.

Şase trânteşte portiera de la portbagajul maşinii şi se răsuceşte spre mine.

— Te rog, John, ea a vrut să vină. Să ştii că poate să gândească şi singură.

— Ştiu că poate, îi şoptesc eu, nevrând să mă audă Sarah. Şi Nouă a vrut să vină. Trebuie să avem în vedere tot ce este mai bine pentru grup.

— Doar nu vrei să se simtă în plus, nu-i aşa? Arată-i că nu e o povară.

— Ia stai puţin… O povară? Mă gândesc la conversaţia pe care am avut-o cu Sarah în Sala de Lectură. Sunt exact cuvintele pe care le-a rostit ea atunci. Ai tras cu urechea la noi?

Şase se arată un pic vinovată că a fost prinsă, dar, mai mult decât orice, arată din ce în ce mai supărată pe mine, ochii ei începând să strălucească urât.

— Şi ce dacă? Am crezut că noi doi suntem împreună şi că o să-i spui că ne-am sărutat.

— De ce aş fi făcut asta? mă răstesc eu la ea, chinuindu-mă să-mi păstrez vocea joasă.

— Pentru că cu cât o lungeşti mai mult, cu atât e mai rău…

şi pentru că m-am săturat? Pentru că ea merită…

Înainte ca Şase să poată termina, Civic-ul prinde viaţă când Sarah turează motorul. Nouă se dă câţiva paşi înapoi de la fereastra de pe partea şoferului, privind mulţumit de modul în care Sarah accelerează. Sarah se apleacă pe fereastră, uitându-se în spate la Şase şi la mine.

— Voi doi veniţi sau ce faceţi?

CAPITOLUL 8 (Marina)

Acum, după ce John, Şase şi Sarah au plecat, apartamentul de lux pare şi mai mare. Încă nu m-am obişnuit cu dimensiunile acestui loc; este aproape la fel de mare ca mănăstirea Santa Teresa. Ştiu că e o prostie, dar mă plimb prin apartament în vârful picioarelor ca nu cumva să deranjez aceste bogăţii pe carele-au adunat Nouă şi cepan lui.

Gresia din baia lui Nouă este încălzită; de fapt, când ieşi de la duş, picioarele îţi sunt încălzite şi uscate. Cred că toată viaţa mea nu am făcut decât să mă aşez pe salteaua mea şi să-mi scot aşchiile din picioare, după ce am mers desculţă pe podelele din lemn de la mănăstirea Santa Teresa. Mă întreb ce ar gândi Hector despre acest loc şi zâmbesc. Apoi, mă întreb ce fel de persoană aş fi acum dacă cepanul meu ar fi fost Sandor în locul Adelinei; un tutore arătos, dar dedicat, uşuratic, dar fără să renunţe la atribuţiile sale. E inutil să mă mai gândesc la asta acum, dar nu am încotro.

Pe de altă parte, dacă nu aş fi stat atât de mult la Santa Teresa, nu m-aş mai fi întâlnit cu Ella. Nu aş mai fi călătorit pe munte cu Şase şi nu l-aş mai fi întâlnit pe Opt.

Într-un final, toate greutăţile acelea au meritat.

Mi-am înăbuşit un căscat cu dosul palmei. Nici unul dintre noi nu prea a dormit noaptea trecută, din cauza entuziasmului de a-l găsi pe Numărul Cinci. Azi-noapte ar fi trebuit să dorm în camera Ellei, s-o trezesc atunci când coşmarurile o chinuie prea rău. De fapt, cred că Ella nu a dormit niciun pic de la întâlnirea noastră din atelier şi cred că a stat împreună cu Nouă pe timpul turei lui de supraveghere a lui Cinci. Mi se pare că timpul petrecut cu Nouă îi face mai bine decât somnul. Aş vrea să o pot ajuta, dar Moştenirea mea vindecătoare nu se extinde şi prin vis.

Am găsit-o pe Ella în sufragerie, ghemuită pe un scaun. Nouă este întins pe cea mai apropiată canapea, sforăind zgomotos, cu mâinile strânse pe tubul de metal pe care am văzut că îl transformă într-un baston cu eficienţă mortală atunci când îl foloseşte. Cred că l-a scos din cufărul său atunci când a crezut că o să plece în misiune cu John. Nouă ţine arma în braţe ca pe un ursuleţ de pluş, probabil că visează că omoară mogadorieni.

— Ar trebui să dormi şi tu, îi spun Ellei în şoaptă.

Ella îmi face semn către Nine.

— A spus că îşi odihneşte ochii puţin şi apoi o să-mi arate nişte tehnici de tăbăcit funduri.

Am chicotit. E ceva amuzant la Ella când îi imită limbajul lui Nouă.

— Haide, o să avem timp de antrenament mai târziu.

Nouă mormăie ceva în somn şi se întoarce pe partea cealaltă, îngropându-şi faţa în pernele canapelei. Ella se ridică încet şi ieşim din cameră în vârful picioarelor.

— Îmi place de Nouă, îmi spune ea în timp ce mergem pe hol. Nu-i pasă de nimic.

Îmi încreţesc fruntea.

— Ce vrei să spui?

— Nu m-a întrebat niciodată ce fac, nici nu şi-a făcut griji pentru mine. Face glume tot timpul şi mă lasă să stau agăţată de umerii lui când merge pe tavan.

Eu râd, dar mă simt puţin rănită. Toţi ne-am făcut griji pentru Ella, încercând să o facem să ne spună despre Crayton - ar trebui să fac ceea ce mi-a cerut John şi să ajung la partea cu scrisoarea aceea înainte să se trezească Nouă şi s-o zăpăcească de tot cu glumele lui proaste..

— Ne facem griji pentru tine, îi spun.

— Ştiu, răspunde Ella. Uneori, când nu mă gândesc la asta, mă simt mai bine.

Poate acum este un moment bun ca să-i dau Ellei un uşor imbold, după cum spunea şi John.

— Cepanul meu, Adelina, a petrecut o lungă perioadă de timp încercând să nu se gândească la misiunea ei -la misiunea noastră. Dar, în cele din urmă, nu a avut de ales. Ea a trebuit să-şi recunoască misiunea.

Ella nu spune nimic, dar, după cum o văd că se încruntă, îmi dau seama că se gândeşte la ceea ce i-am spus.

Mă îndepărtez de dormitoare şi mă îndrept către atelierul lui Sandor pentru a-mi lua în primire tura de supraveghere. Mă aşez în faţa tabletei şi urmăresc cum punctele luminoase ale lui Patru şi Şase se îndreaptă încet spre un punct staţionar, acela fiind Numărul Cinci, în Arkansas.

— Îţi faci griji pentru ei? mă întreabă Ella.

— Puţin, îi răspund, deşi ştiu că vor fi bine. Chiar şi după ce l-am întâlnit pe Nouă, Şase rămâne încă cea mai dură şi mai

curajoasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Iar Patru este exact aşa cum a spus Şase -un tip de treabă, liderul de care avem nevoie, chiar dacă, uneori, pot spune că se simte depăşit.

— Sper că Cinci este băiat, spune Ella. Nu sunt suficienţi băieţi printre noi.

Am rămas cu gura deschisă pentru o clipă, apoi am început să râd.

— Deja ne pui pe perechi, Ella?

Ea dă din cap, privindu-mă răutăcioasă.

— Există deja John şi Sarah. Şi tu şi Opt.

— Stai o clipă, am spus. Între mine şi Opt nu se întâmplă nimic.

— Psshh, mă întrerupe Ella, apoi continuă. Iar dacă eu o să cresc şi o să mă căsătoresc cu Nouă, Şase cu cine o să rămână?

— Dar cine se căsătoreşte acum?

Opt stă în uşă în spatele nostru, cu un rânjet fermecător care îi luminează toată faţa. Oare de când stă în picioare acolo? Ella şi cu mine schimbăm câteva priviri surprinse şi începem să râdem.

— Bine, spune Opt, aruncându-şi privirea peste tabletă. Nu-mi spuneţi.

Umerii noştri se ating atunci când se apropie şi înţepenesc. Încă mă mai gândesc la sărutul disperat pe care ni l-am împărtăşit în New Mexico. Aceea a fost, probabil, cea mai îndrăzneaţă mişcare din întreaga mea viaţă. Oricât mi-ar fi plăcut, nu ne-am mai sărutat de atunci. Am vorbit mult, povestind despre anii noştri petrecuţi ascunşi sau pe fugă, comparând fragmentele amintirilor noastre despre Lorien. Timpul nu trece la fel pentru toţi.

— Acum e timpul lor, nu-i aşa? spune Opt uitându-se la punctele lui Patru şi Şase cum se deplasează spre sud.

— Este un drum lung, îi răspund eu.

— Bine, spune el, rânjind. Asta ar trebui să ne dea ceva timp.

Opt poartă un tricou roşu cu negru cu Chicago Bulls şi o pereche de blugi. Face câţiva paşi înapoi şi din gesturi arată către hainele de pe el, parcă cerându-ne aprobarea, mie şi Ellei.

— Arăt destul de american în hainele astea?

— Eşti sigur că trebuie să facem asta?

În timp ce liftul coboară silenţios de la penthouse până în foaier, eu mă simt cam nervoasă. Opt stă alături de mine, robust şi plin de entuziasm.

— Am ajuns aici de câteva zile şi încă nu am văzut oraşul, spune el. Aş vrea să văd din America mai mult decât baze militare şi apartamente de lux.

— Dar dacă se întâmplă ceva în timp ce noi suntem plecaţi?

— Ne întoarcem înainte să ajungă ei în Arkansas. Nu se va întâmpla nimic. Iar dacă va fi ceva, Ella poate să-şi folosească telepatia şi să ne anunţe.

Mă gândesc la Nouă, pe care l-am lăsat dormind pe canapea când m-am strecurat împreună cu Opt pe lângă el. Ella ne-a privit, a zâmbind conspirativ către mine, în timp ce ea s-a ghemuit înapoi pe scaunul ei de lângă Nouă.

— Nu crezi că o să-l apuce nervii pe Nouă dacă se trezeşte şi nu suntem acolo?

— Dar cine este el? Dădaca noastră? face Opt vesel, apropiindu-se de mine şi zgâlţâindu-mă uşor de umeri. Relaxează-te. Să fim turişti pentru câteva ore.

Privind în jos de la ferestrele apartamentului de lux al lui Nouă, nu am putut să-mi dau seama exact cât de aglomerate sunt străzile din centrul oraşului Chicago. Ieşim în soarele amiezii şi imediat suntem loviţi un val de zgomot: oamenii vorbesc, autoturismele claxonează… Asta îmi aminteşte de piaţa din Spania, dar cu un nivel de o mie de ori mai mic. Opt şi cu mine ne lungim gâturile în sus, încercând să ne uităm la zgârie-norii de deasupra noastră. Mergem încet, oamenii privindu-ne înfuriaţi că sunt obligaţi să ne ocolească.

Pentru mine e puţin cam intens aici. Toţi aceşti oameni, zgomotul acesta…, e cam mult pentru mine. Mă trezesc strecurându-mi mâna pe după braţul lui Opt, doar pentru a mă asigura că nu suntem separaţi şi pierduţi în mulţime accidental. El îmi zâmbeşte.

— Încotro? întreabă el.

— Pe acolo, îi arăt eu o direcţie la întâmplare.

Am ajuns pe malul apei. E mult mai liniştit aici. Oamenii se plimbă liniştiţi pe malul lacului Michigan ca şi noi, nu într-o grabă nebună în toate direcţiile. Unii dintre ei se aşează pe bănci, îşi mănâncă prânzul, în timp ce alţii fac jogging sau trec cu biciclete pe lângă noi, iar alţii fac exerciţii. Brusc, mă simt

tristă pentru aceşti oameni. Atât de multe atârnă în balanţă şi ei nici nu au habar.

Opt îmi atinge braţul uşor.

— Eşti încruntată.

— Îmi pare rău, i-am răspuns, forţând un zâmbet. Doar mă gândeam.

— Nu te mai gândi, spune el cu severitate prefăcută. Suntem la plimbare. Nu e mare lucru.

Încerc să las de o parte nenorocirile şi întunericul din mintea mea şi să mă port ca un turist, aşa cum a spus Opt. Lacul este cristalin şi frumos, doar câteva bărci leneşe sunt pe întreaga suprafaţă a apei. Suntem înconjuraţi de sculpturi şi cafenele în aer liber, Opt părând interesat de tot ceea ce vede, încercând să asimileze cât mai mult posibil din cultura locală şi, vesel, încearcă să mi le arate pe toate.

Stăm în faţa unei sculpturi mari argintii, care arată ca o încrucişare între o antenă de satelit şi un cartof pe jumătate decojit.

— Cred că chestia asta umană a fost influenţată în secret de marele artist loric Hugo Von Lore, spune Opt mângâindu-şi bărbia gânditor.

— Te pricepi.

Opt ridică din umeri.

— Încerc să fiu un ghid cât mai bun.

Entuziasmul său este contagios, şi în curând am intrat în acest joc de a inventa poveşti stupide pentru diversele repere pe lângă care trecem. Când în cele din urmă mi-am dat seama că ne-am petrecut mai mult de o oră pe malul apei, mă simt vinovată.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem, îi spun lui Opt, încercându-mă sentimentul că ne eschivăm de la responsabilităţile noastre, chiar dacă ştiu că nu avem nimic de făcut, doar să aşteptăm.

— Stai puţin, spune el, arătându-mi ceva. Uită-te la asta.

După modul şoptit în care a vorbit Opt, mă aştept să văd un cercetaş mogadorian pe urmele noastre. În schimb, când întorc privirea, văd un bărbat dolofan, în vârstă, stând în spatele unei tonete pe care scrie Chicago-Style Hot Dog; hot-dog-ul este acoperit cu sos şi felii de roşii şi ceapă tocată, adunate toate ca într-un coc.

— Asta este cea mai monstruoasă chestie pe care am văzut-o vreodată, spune Opt.

Am chicotit, dar când stomacul meu a mârâit brusc, chicotitul meu se transformă într-un râs zgomotos.

— Cred că arată foarte bine, îi spun.

— Nu ţi-am spus că sunt un vegetarian? mă întreabă Opt, holbându-se la mine cu repulsie prefăcută. Dar dacă ţii neapărat să mănânci o mizerie înfricoşătoare de hot-dog Chicago-style, atunci aşa să fie. Nu ţi-am mulţumit îndeajuns.

Opt porneşte hotărât spre vânzător, dar l-am apucat de braţ şi l-am tras înapoi. El rânjeşte la

mine.

— Te-ai răzgândit?

— Ce ai vrut să spui cu nu ţi-am mulţumit îndeajuns? îl întreb. Pentru ce trebuia să îmi mulţumeşti?

— Pentru că mi-ai salvat viaţa în New Mexico. Ai spart profeţia, Marina. Setrâkus Ra şi-a trecut sabia prin mine, iar tu… tu m-ai adus înapoi la viaţă.

Mă îmbujorez şi mă uit în jos la picioarele mele.

— N-a fost cine ştie ce.

— Dar pentru mine a fost totul.

Îmi ridic privirea şi îi ofer lui Opt cel mai frumos zâmbet al meu.

— În acest caz, cred că merit mai mult decât un hot dog prăpădit.

Opt îşi duce mâinile la piept, ca şi când l-aş fi rănit.

— Ai dreptate! Sunt un prost să cred că viaţa mea ar putea fi tranzacţionată pe un hot-dog. El îmi ia mâna, se lasă în jos pe un genunchi şi îşi apasă fruntea cu dosul palmei mele. Salvatorul meu, cum voi putea să te răsplătesc vreodată?

Mă ruşinez, dar nici nu mă pot opri din râs. Mă uit la oamenii din jurul nostru cu o privire de Îmi cer scuze!, cei mai mulţi dintre ei îl privesc pe Opt cu zâmbete curioase. Probabil că arătăm ca doi adolescenţi normali pentru ei, care se prostesc şi flirtează.

Îl trag pe Opt în sus, iar el se ridică în picioare. Încă ţinându-ne de mână, continuăm să ne plimbăm pe malul lacului. Soarele ne face cu ochiul de pe suprafaţa lacului. Nu e chiar ca la mare, dar e la fel de frumos.

— Poţi să-mi promiţi mai multe zile ca asta, îi spun lui Opt.

El îmi ţine mâna strâns.

— Consideră ca şi făcut.

În cele din urmă, Opt şi cu mine ne-am întors la penthouse, cu burţile full de pizza Chicago. Mai sunt câteva ore până când Patru şi Şase vor ajunge în Arkansas, iar Ella nu a trimis către noi nicio alarmă telepatică. Totul este la fel cum am lăsat.

Cu excepţia lui Nouă care acum este treaz şi în picioare, atât de aproape de uşa ascensorului încât aproape că era să-l dărâmăm când am intrat.

Nouă nu se mişcă din drum atunci când intrăm, doar stă acolo cu braţele încrucişate pe piept şi se încruntă la noi.

— Unde aţi fost?

— Doamne, spune Opt în timp ce îl ia în braţe pe Nouă. De cât timp stai în picioare aici şi ne aştepţi? Nu te dor picioarele?

— Am ieşit un pic, îi explic, simţindu-mă mai mult decât timidă în faţa lui Nouă. Îmi aminteşte de vremea când eram prinsă că mă ascundeam în orfelinat după ce se dădea stingerea; mi-l imaginez pe Nouă cum ia rigla şi încearcă să mă pocnească peste degete cu ea. Totul e în regulă?

— Totul e în regulă, mă fixează Nouă cu privirea, concentrându-se mai mult pe Opt decât mine. Nu puteţi pleca aiurea în prin oraş fără să-mi spuneţi.

— Şi de ce nu? îl contrează Opt.

— Pentru ca este o prostie, mârâie Nouă.

Pot să-i văd mintea cum lucrează, ca şi cum încearcă să se gândească la altceva decât vorbeşte.

— Asta este iresponsabilitate şi lipsă de griji. E o tâmpenie.

— Au fost doar câteva ore, se plânge Opt, dându-şi ochii peste cap. Scuteşte-mă de prelegerile astea de cepan.

Pare amuzant să-l vezi pe Nouă aşa furios pe noi, purtându-se ca o dădacă, mai ales că l-am auzit pe Patru povestind despre timpul lor petrecut împreună. E ciudat, dar este şi duios. Face el spectacol şi se dă mare, dar, de fapt, când s-a trezit şi a văzut că suntem plecaţi, şi-a făcut griji pentru noi.

Îl ating pe Nouă pe braţ, încercând să dezamorsez situaţia.

— Îmi pare rău că ţi-ai făcut griji din cauza noastră.

— Nu mi-am făcut nicio grijă, mârâie Nouă, arătându-şi colţii şi trăgându-şi braţul de lângă mine şi întorcându-se din nou spre Opt. Tu ai impresia că ţi-am ţinut o prelegere? Poate ar trebui să-ţi arăt ce fel de prelegeri ţineam pe vremea când eram

un puţoi obraznic.

Opt îşi strânse pumnii în pieptul lui Nouă şi îl împinse câţiva paşi mai departe. De cele mai multe ori este glumeţ şi fermecător, dar acesta este un moment în care aş vrea să înceteze cu prostiile. Nouă se apropie periculos de Opt; dacă Opt ar fi fost mai înalt, ar fi dat nas în nas. Opt nu renunţă, ci zâmbeşte, de parcă totul e doar o glumă proastă.

— Haide, spune Nouă, cu vocea joasă. Te-am văzut în Sala de Lectură când te jucai cu Şase. Cu mine nu ai apucat să te antrenezi. Nu încă.

Opt priviri în îos, la un ceas imaginar.

— Sigur, amice. Am ceva timp liber ca să te omor.

Nouă zâmbeşte. Se uită peste umăr la mine.

— Şi tu, soră Marina. Prietenul tău va avea nevoie de tine.

CAPITOLUL 9 (Marina)

— O să vă fac bucăţi pe amândoi, declară Nouă. În acest fel, în următoarea misiune pe care o vom avea, nu vom mai fi noi cei lăsaţi în urmă sau cu fundurile tăbăcite.

Opt şi cu mine stăm unul lângă celălalt în Sala de Lectură, privind cum Nouă se plimbă şi se tot roteşte în jurul nostru, privindu-ne de sus ca un instructor de armată. Simt cum mă ia ameţeala şi îl văd pe Opt cum abia se abţine de la un acces de râs. Totuşi, mă simt puţin vinovată pentru că am ieşit pe furiş cu Opt, dar sunt sigură că un mic antrenament nu ne prinde rău. În plus, cred că Nouă este încă supărat pe Patru pentru că nu l-a luat cu el în misiunea de salvare, iar el pare să ia antrenamentul acesta prea în serios. Am decis să fac glume pe seama lui.

— Preferaţi să stai pe o bancă la soare? Vreţi să vă duceţi să mâncaţi o pizza în timp ce restul se duc să-l omoare pe Setrâkus Ra? mârâie Nouă în timp ce se opreşte în faţa noastră, uitându-se la noi în jos.

— Nu, domnule, am spus, încercând să fiu serioasă. Opt izbucneşte imediat în râs.

De data asta Nouă îl ignoră pe Opt, concentrându-se în schimb pe mine.

— Vindecare şi vedere pe întuneric. Asta-i tot?

— Pot să respir sub apă, am adăugat umilă.

— Bine, spune Nouă, referindu-se la Moştenirile mele, poate că, într-o bună zi, îţi vei dezvolta şi o moştenire pentru luptă. Sau poate că nu. Ştiu că, dacă nu ai fi fost tu, am fi fost morţi cu toţii. Ştiu că şi Johnny ar trebui să aibă acum chestia asta cu vindecarea, dar cred că el vindecă numai fetele cu care iese la întâlnire, astfel încât restul dintre noi încă are nevoie de tine. Oricum, trebuie să-ţi antrenăm viteza şi agilitatea, astfel încât atunci când unul dintre noi e la pământ, tu să poţi ajunge repede la noi. Şi, cine ştie, poate că Moştenirea ta de vindecare va evolua în altceva, dacă ne antrenăm suficient.

Spre surprinderea mea, cele mai multe din spusele lui Nouă au sens. Cu excepţia unui singur lucru care se referă la mine.

— Cum o să antrenăm Moştenirea mea de vindecare?

Zâmbetul lui Nouă este sinistru, ceva ce nu îmi doresc să văd pe câmpul de luptă.

— Oh, o să vezi. În ceea ce te priveşte pe tine, continuă el, întorcându-se spre Opt, când te-am întâlnit prima dată, am

crezut că eşti un mare şmecher, dar ţi-ai luat o sabie în piept la prima ocazie. Bună treabă.

Faţa lui Opt se întunecă la amintirea aceea cu Setrâkus Ra.

— M-a păcălit.

— Uh-huh, spune Nouă. Din câte îmi amintesc, erai atât de concentrat pe copia aia -ce vă mai plăcea să vă îmbrăţişaţi! - încât ai fost înjunghiat de Şase cea falsă. În câte bătălii ai mai avut parte de atâtea îmbrăţişări, fratele meu? Foloseşte-ţi capul.

— Ai putea să-mi dai o îmbrăţişare chiar acum, îi spune Opt, rânjind poznaş.

Înainte ca Nouă să ştie ce se întâmplă, Opt îşi ia forma lui de Vishnu cu patru braţe, face un salt înainte şi îl încinge pe Nouă într-o îmbrăţişare strânsă. Muşchii de la gâtul şi umerii lui Nouă se pot vedea cum se tensionează când Opt îl strânge cu putere.

— Dă-mi drumul, îl avertizează Nouă printre dinţi.

— Treaba ta, tu eşti şeful.

Opt se teleportează luându-l cu el şi pe Nouă. Reapare la doar câţiva centimetri de tavan şi îi dă drumul lui Nouă. Dezorientat, Nouă nu are nicio şansă de a se dezmetici şi se trezeşte căzut la podea pe spate. Înainte chiar ca Nouă să aterizeze, Opt deja se teleportase înapoi lângă mine.

— Ta-da, face el, revenind la forma normală.

— O să îl înnebuneşti şi mai tare, îi şoptesc. Opt doar ridică din umeri.

Nouă se ridică în picioare şi îşi roteşte capul dintr-o parte în alta, trosnindu-şi gâtul. Dă din cap, părând chiar impresionat.

— Destul de bună mişcarea asta, spune el.

— Poate că ar trebui să te antrenez ca s-o înveţi şi tu, glumeşte Opt.

— Hai s-o mai facem odată.

Ridicând din umeri, Opt îşi schimbă forma din nou. Îl prinde pe Nouă în aceeaşi îmbrăţişare, de data asta apropiindu-se precaut, ca şi când s-ar fi aşteptat ca Nouă să se lanseze într-un contraatac. Eu stau cuminte la locul meu şi mă aştept să-l văd pe Nouă cum îi înfige un cot în faţă lui Opt. Surprinzător însă, Nouă nu ripostează deloc.

Opt se teleportează din nou pe tavan, dar, de data asta, când a simţit eliberarea din strânsoare, Nouă întinde rapid mâna până atinge tavanul. Mi se face frică doar când mă uit; gravitaţia

lui Nouă se schimbă, astfel că, în loc să cadă pe podea, el rămâne lipit pe tavan. Totul nu durează mai mult de o secundă.

Opt deja s-a teleportat, îndepărtându-se şi reapărând din nou lângă mine. La asta s-a aşteptat şi celălalt. Nouă se lansează din tavan şi, de îndată ce Opt se materializează, se repede spre el. Opt are doar un moment pentru a observa că Nouă nu este acolo unde se aştepta să fie. Următorul lucru de care a ştiut a fost piciorul lui Nouă lovindu-i sternul şi trimiţându-l la pământ.

Opt se ridică pe coate, respirând şuierător. Nouă stă deasupra lui cu mâinile pe şolduri.

— Previzibil, spune Nouă. De ce te-ai teleportat în acelaşi loc?

Ca răspuns, Opt tuşeşte, frecându-şi pieptul. Nouă se dă jos de pe el şi îl ajută să se ridice în picioare.

— Te-am luat prin surprindere, omule, explică Nouă. Trebuie să ghiceşti.

Opt îşi saltă cămaşa. O vânătaie în formă de picior deja s-a format pe coaste.

— La naiba. Parcă m-a lovit un baros.

— Mersi, spune Nouă, şi se uită la mine. Iată nişte antrenament şi pentru tine.

Îmi pun mâinile uşor pe pieptul lui Opt. Sentimentul de gheaţă al Moştenirii mele, furnicăturile din degete trec prin mine şi se varsă în Opt. E doar o vânătaie, astfel încât este uşor; nu trebuie nici măcar să mă concentrez. Asta-i bine, pentru că nu îmi este atât de uşor să mă concentrez în timp ce ating pieptul lui Opt. Dacă aşa vor decurge antrenamentele, va trebui să mă obişnuiesc.

— Mulţumesc, spune Opt, când m-am dat un pas înapoi.

De cealaltă parte a camerei, Nouă a luat unul dintre manechinele mogadoriene de antrenament şi l-a aruncat la pământ. Stă peste el şi se uită la noi.

— Bine, iată care va fi jocul. Vom pretinde că acest manechin este… nu ştiu… să zicem Numărul Patru. El este rănit tot timpul, nu? Deci, el rănit şi, Marina, tu trebuie să ajungi la el şi să-l vindeci cu magia ta. Opt, tu o vei ajuta.

— Şi tu ce ai de gând să faci? îl întreb.

— Eu voi arăta surprinzător de bine cu mogadorianul care va sta în calea ta.

Opt şi cum mine schimbăm o privire.

— Doi pe unul? spune el. Pare simplu.

— Mişto, spune Nouă, extinzându-şi bastonul şi răsucindu-l ameninţător deasupra capului. Să vedem ce poţi.

Opt îşi pune braţul în jurul meu, trăgându-mă rapid într-o îmbrăţişare. El se aşteaptă ca noi să mergem direct spre el, şopteşte el.

Am încuviinţat dând din cap repede.

— Ar trebui să te teleportezi înapoi la mine cu manechinul.

Opt îşi ridică mâna spre mine ca să batem palma, apoi se răsuceşte înapoi pentru a-l înfrunta pe

Nouă.

— Gata?

— Adu-l aici.

Opt începe să înainteze, iar Nouă se duce să-l întâlnească în mijlocul camerei. De îndată ce l-a atras pe Nouă la câţiva metri distanţă de manechin, Opt dispare şi reapare lângă manechin. Nu-i vorba că Nouă nu a observat ce face Opt, ci pur şi simplu nu-i pasă. El face câţiva paşi înainte, venind direct spre mine. Prinsă cu garda jos şi puţin cam stresată că Nouă m-a luat la ţintă, dau înapoi. Nouă este mult prea rapid pentru mine.

Când Opt reapare cu manechinul, Nouă stă cu vârful bastonului la gâtul meu.

— Bună treabă, îi spune el lui Opt. Acum ai un prieten rănit şi un vindecător mort.

Nu m-am mai antrenat aşa niciodată, astfel că, atunci când Nouă a venit direct spre mine, m-am simţit foarte intimidată. Trebuie să trec peste acest sentiment. Ştiu că Şase nu i-ar fi permis lui Nouă să ajungă la ea şi să-i pună bastonul la gât. Trebuie să le dovedesc băieţilor că, chiar dacă nu am puterea lor de atac, pot şi eu să ripostez.

Cu Nouă distras de Opt, lovesc bastonul cu palma şi îl îndepărtez de la gâtul meu.

— Încă nu am murit, îi spun lui Nouă, în timp ce mă întind şi îl lovesc cu pumnul în gură. Imediat, un val de durere acută se scurge prin braţul meu şi încheietura mâinii.

Nouă se dă un pas înapoi, clătinându-se, iar Opt sare în sus surprinzător de fericit. Nouă îşi întoarce capul şi se uită la mine, sângele curgându-i printre dinţi atunci când zâmbeşte.

— Bine! strigă el, încântat. Eşti acceptată!

— Cred că mi-am rupt degetul mare, am răspuns, privind în jos la degetele mele umflate.

— Data viitoare, ţine degetul mare în afara pumnului strâns, mă sfătuieşte Opt în timp ce îşi strânge pumnul pentru a-mi demonstra.

Încuviinţez dând din cap, simţindu-mă prost că am făcut o astfel de greşeală de începător, dar, de asemenea, un pic încântată că l-am pocnit pe Nouă chiar în faţă. Se pare că şi el a apreciat isprava mea, iar acum se uită la mine cu mai mult respect în timp ce îşi şterge sângele de pe faţă. Îmi ating mâna rănită şi simt din nou acea senzaţie de gheaţă a moştenirii mele care trece prin mână, mai intensificată de data asta.

Nouă a luat manechinului şi l-a aruncat în partea cealaltă a camerei.

— Sunteţi gata să mai încercăm odată?

Opt şi cu mine ne ghemuim pentru a doua oară.

— Poate că ar trebui să i-l prezint pe vechiul nostru prieten Narasimha?

— Care-i ăla?

— O mulţime de arme, o mulţime de gheare.

— Sună perfect, îi spun eu. Ţine-l ocupat, iar eu o să-l flanchez.

Rupem rândurile şi Opt se transformă imediat într-unul dintre avatare sale masive. Trăsăturile lui frumoase dispar, fiind înlocuite de o faţă încruntată şi o coamă aurie de leu. El creste la aproximativ doisprezece picioare, zece braţe ieşindu-i din laturi, fiecare dintre ele terminându-se cu gheare -gheare foarte ascuţite. Nouă fluieră admirativ printre dinţi.

— Acum putem sta de vorbă, spune Nouă. Unul dintre părinţii tăi trebuie să fi fost o Himeră. Probabil mama ta.

— Foarte amuzant, îi răspunde Opt, vocea lui semănând cu un răget.

Eu stau în spatele lui Opt în timp ce el în urmăreşte pe Nouă, aşteptând o deschidere pentru a face saltul spre manechin. Opt se întinde către înainte, atacându-l pe Nouă cu toate braţele, forţându-l să se ferească şi să se îndepărteze, parând unele lovituri cu bastonul său. Nouă îl împunge pe Opt cu bastonul, încercând să-l ţină la distanţă, în căutarea unei deschideri ca să-l poată ataca.

În timp ce Nouă îşi răsuceşte bastonul pentru un

contraatac, concentrat fiind pe Opt, văd şansa mea de a face diferenţa. Îl ating cu telekinezia şi îi smulg bastonul din mâini lui Nouă. El nu se aşteaptă la asta, aşa că forţa atacului meu îl dezechilibrează şi cade chiar în ghearele lui Opt. Nouă este lovit în piept, cămaşa rupându-i-se în bucăţi, pielea despicându-i-se în tăieturi destul de adânci încât să fie nevoie de copci. Atât Opt cât şi eu am ezitat la vederea acestor răni.

— N-am vrut să te lovesc aşa de rău, spune Opt, simpatia nu prea simţindu-se prin vibraţiile răgetului de leu.

Totuşi, ochii lui Nouă străluceau.

— Nu-i nimic! strigă el. Să continuăm!

N-am mai văzut pe nimeni atât de încântat la vederea propriului sânge.

În câteva clipe, Nouă a fost din nou gata de acţiune. Opt îl urmăreşte, dar e greoi în această formă, iar Nouă este ciudat de rapid când îşi foloseşte Moştenirea de super-viteză. Nouă se urcă pe cel mai apropiat perete şi se aruncă direct peste Opt. El reuşeşte să aterizeze chiar pe spatele lui Opt, cu unul din braţe în jurul gâtului său. Fiind atât de mare, lui Opt îi este aproape imposibil să-l prindă, ceea ce pare a fi exact ce şi-a propus Nouă. Cu mâna liberă, Nouă începe să-l lovească pe Opt, ţintind cu precădere urechile ascuţite care ies din coamă ca nişte vârfuri.

Opt urlă de durere şi revine la forma normală. El se prăbuşeşte sub greutatea lui Nouă.

În timp ce Nouă este distras, eu alerg către manechin.

— Fereşte-te, Marina! strigă Opt.

Am auzit paşii lui Nouă tropăind în spatele meu. În spatele meu şi deasupra mea. Mă rostogolesc pe o parte exact când Nouă coboară în picaj din tavan, încercând acelaşi procedeu de aterizare pe care l¬a folosit pentru a-l surprinde pe Opt. Ratându-mă, Nouă se rostogoleşte şi se postează între mine şi manechin.

Bastonul telescopic al lui Nouă este la doar câţiva paşi. În timp ce el începe să avanseze spre mine, prind bastonul cu telekinezia mea şi i-l arunc în cap.

Lovitura îl dă pe spate pe Nouă care se loveşte la ceafă, făcându-l să se clatine şi oferindu-mi ocazia să fug pe lângă el. El se ridică repede, însă, şi este din nou pe urmele mele.

Cu coada ochiului îl văd pe Opt cum stă nesigur pe picioare.

— Fă o alunecare, strigă el.

Nu stau să mă gândesc, doar acţionez, făcând ce mi-a spus Opt. Fac o intrare prin alunecare, de parcă aş fi un jucător de baseball. Îl văd pe Opt cum porneşte o lovitură de pumn în aer, dar în mijlocul mişcării se teleportează. Reapare chiar în faţa mea. Mă las să alunec în şpagat, iar pumnul lui trece peste capul meu, chiar în maxilarul lui Nouă. Alergând cu viteză maximă şi fiind oprit brusc de un croşeu de dreapta, Nouă este dat peste cap de puterea loviturii.

Mă ridic în picioare şi ajung lângă manechin. Îmi pun mâinile pe o rană imaginară şi strig „Vindecat!”

Pentru o clipă, camera este cufundată complet în linişte, cu excepţia noastră care respirăm greu. Opt se aşează cu greu, frecându-şi uşor faţa. Am observat că urechea lui este aproape închisă din cauza umflăturii, iar gâtul este brăzdat cu zgârieturi şi vânătăi acolo unde l-a lovit Nouă, aşa încât rănile suferite în cealaltă formă a sa trebuiesc tratate în forma lui obişnuită.

Nouă se lasă pe spate, gemând. Pieptul lui este făcut zdrenţe acolo unde l-a lovit Opt, are un ochi vânăt, şi cred că am observat un firicel de sânge acolo unde l-am lovit cu bastonul. Brusc, gemetele lui se transformă la râs.

— Asta a fost cea mai tare! hohoteşte Nouă.

Psihoza sa şi, după cum s-a văzut, plăcerea pentru violenţă mă fac să zâmbesc şi să fiu de acord cu Nouă. Ăsta a fost, în fapt, un antrenament foarte bun. M-am simţit extraordinar pentru că am putut să îmi forţez limitele într-un mediu care nu necesita o luptă pe viaţă şi de moarte.

— Frate, spune Nouă în timp ce se ridică de la pământ, nu am avut nici o şansă ca să evit ultima lovitură de pumn. Bună mişcare, omule.

Opt îşi întoarce faţa învineţită spre Nouă.

— Da. Îţi eram dator cu una. Sau mai bine zis, cu zece.

Am îngenuncheat lângă Opt şi am început vindecarea rănilor. Sentimentul de gheaţă nu mai este atât de intens; de fapt, începe să se simtă din ce în ce mai natural.

— De ce te-ai schimbat la forma normală? întreabă Nouă uitându-se la tăieturile de pe piept. Rahatul ăla în formă de leu m-a distrat la maxim.

— Trebuie să fiu foarte concentrat ca să pot să-mi menţin forma, explică Opt. Loviturile pe care le-am primit în cap, cu

siguranţă nu m-au ajutat să mă concentrez.

— Bine, spune Nouă trecând peste asta. Sandor avea nişte arme neletale băgate pe aici pe undeva. Va trebui să mă laşi să trag cu ele în tine şi să lucrăm la păstrarea concentrării tale.

— Da, spune Opt sec, sună exploziv.

Odată ce faţa lui Opt a revenit la un aspect mult mai atrăgător, am început să lucrez la rănile lui

Nouă.

— Ştii, îi spun, eşti foarte bun la asta.

— Te referi la luptă? Da, ştiu.

— Nu doar la luptă. Cred că, ăăă, cum gândeşti lupta.

— Strategie, spune Opt. Ea are dreptate. Nu cred că mi-ar fi venit ideea asta cu pumnul prin teleportare dacă nu mă forţai. Şi, deşi sună îngrozitor treaba cu împuşcatul, cred că antrenamentul ăsta ar putea fi o idee bună.

Nouă expiră zgomotos, chiar mai zgomotos decât de obicei.

— Ei bine, eşti binevenit.

— Să nu ţi se urce la cap, îi spun eu, privind cum ultima tăietură de pe pieptul lui se închide sub degetele mele.

Urmăresc privirea lui Nouă, care se uită dincolo de mine, spre uşa de la intrarea în Sala de Lectură.

— Hei, Ella, spune el, te-am trezit?

Mă întorc şi o văd pe Ella stând în picioare în pragul uşii. E îmbrăcată cu haine de stradă, prima dată am văzut-o în pijamale sau cu unul dintre flanelele largi ale lui Nouă. Faptul că s-a schimbat de haine mi se pare un progres, cu excepţia ochilor care sunt roşii de plâns. Ella nu se uită la niciunul dintre noi, ci stă cu ochii fixaţi în podea.

— Ce s-a întâmplat, Ella? o întreb, făcând câţiva paşi spre ea.

— Am… am vrut doar să vă spun la revedere, răspunde Ella. Plec.

— Pe naiba, spune Nouă. Gata cu plecările pe ziua de azi.

Ella scutură din cap, părul ei biciuind în jurul feţei.

— Nu. Trebuie să fac asta. Şi nu mă mai întorc.

— Ce te-a apucat? o întreb. Şi atunci am observat. Strânsă bine în mâinile Ellei, practic mototolită de modul în care continuă să o strângă, este o bucată de hârtie. Scrisoarea de la Crayton.

— Eu nu sunt unul dintre voi, şopteşte Ella cu lacrimile

şiroindu-i pe obraji.

CAPITOLUL 10 (Marina)

Draga mea Ella,

Dacă citeşti această scrisoare, mă tem că deja s-a întâmplat ceva rău. Te rog să nu uiţi niciodată că te-am iubit ca pe propria mea fiică. Nu am fost niciodată menit să fiu cepanul tău. Rolul acesta mi s-a atribuit în noaptea în care planeta noastră a căzut, iar eu nu fusesem pregătit sau antrenat pentru aşa ceva. Nu voi regreta niciodată anii petrecuşi alături de tine, nici pe Lorien, nici pe Pământ. Sper că am făcut destule pentru tine. Ştiu că eşti destinată să faci lucruri mari.

Sper că într-o zi vei înţelege tot ce am făcut, minciunile pe care ţi le-am spus, şi, în inima ta, să mă ierţi.

Când erai mică, ţi-am spus o minciună. Curând, acea minciună a devenit mai multe minciuni, iar aceste minciuni au devenit viaţa noastră. Îmi pare rău, Ella. Sunt un laş.

Sunteţi zece, pentru că doar zece Garde au supravieţuit atacului de pe Lorien, dar nu tu eşti al X-lea.

Tu nu ai făcut parte din planul Bătrânilor pentru a păstra rasa lorică, de aceea nu ai fost trimisă pe Pământ împreună cu ceilalţi. Acesta este motivul pentru care tu nu ai aceleaşi cicatrici ca Marina şi Şase. Tu nu ai fost niciodată sub protecţia vrăjilor lorice.

Nu Bătrânii te-au selectat. Tatăl tău a făcut-o.

Tu provii din una dintre cele mai vechi şi mândre familii de pe Lorien. Străbunicul tău a fost unul dintre cei zece Bătrâni care au guvernat lumea noastră. Asta a fost pe vremea când planeta noastră a ajuns la potenţialul maxim, înainte ca poporul nostru să deblocheze puterea Lorienului şi, trăind în armonie cu planeta, să fim înzestraţi cu Moşteniri. Tânăra noastră planetă s-a aflat la răscruce de drumuri, prinsă între dorinţa de dezvoltare rapidă şi nevoia de a proteja ceea ce era natural şi susţinea viaţa.

A fost o perioadă de moarte, un timp învăluit în mister chiar şi pentru cei mai mari istorici ai noştri.

În timpul acestor vremuri întunecate, războiul s-a dezlănţuit printre oamenii noştri. Mulţi au pierit în acel conflict inutil, dar, în cele din urmă, forţele păcii au învins. O nouă eră a răsărit pe Lorien -Epoca de Aur în care te-ai născut tu, şi pe care mogadorienii au încheiat-o atât de brutal.

Străbunicul tău a fost una dintre victimele războaielor

secrete, conflictul dintre mogadorieni şi lorici fiind acoperit de guvernul nostru pentru a păstra iluzia utopiei Loriene.

Tânăr fiind, tatăl tău, Raylan, a devenit obsedat de acest război. Vezi tu, după război, când Bătrânii care au supravieţuit s-au întâlnit din nou, şi-au limitat numărul la nouă, faţă de cât fuseseră iniţial, adică zece. Tatăl tău credea că locul vacant printre Bătrâni aparţinea familiei tale. Bătrânii noştri nu au fost niciodată aleşi după strămoşi sau pe linie ereditară, dar tatăl tău încă mai credea că familia ta a fost oarecum nedreptăţită de istorie.

Aceste obsesii l-au transformat într-un om amar şi neîncrezător, iar Raylan a devenit un fel de pustnic. El şi-a construit o casă doar pentru el adânc în munţi, mai mult o cetate decât o casă. Pentru a avea companie, a păstrat o menajerie de Himere.

Eu am fost angajat să îngrijesc bestiile-himere ale tatălui tău. Un timp, nu i-a păsat decât de secretele istoriei şi de animalele sale.

Până când a întâlnit-o pe mama ta.

Erina a fost Garde, atribuită de către Bătrâni să stea cu ochii pe tatăl tău. Unii credeau că el era un pericol pentru poporul nostru. Însă Erina văzut altceva în el. A văzut un om care putea fi salvat de sine însuşi.

Mama ta a fost o femeie frumoasă. Pe zi ce trece, semeni din ce în ce mai mult cu ea. Avea Moşteniri de zbor si elecomun, puterea de a manipula curenţi de energie electrică. Zbura deasupra casei tatălui tău şi făcea pe cer nişte chestii geniale, ca focurile de artificii realizate din fulgere.

Tatăl tău nu avea încredere în Erina şi a contestat deschis motivele pentru care ea a venit la munte. Cu toate acestea, noapte de noapte, el a continuat să iasă în curte şi să se uite la mama ta care zbura cu Himera.

Una dintre Moştenirile tatălui tău îi permitea să manipuleze spectrul luminii. Era o chestie aiurea, cam ca

abilitatea ta aeturnus, dar cu multe moduri de utilizare. El putea întuneca lumea din jurul unui inamic,

îngreunându-i vederea. Sau, atunci când ieşea în curte cu mama ta, el putea schimba culorile fulgerelor ei. Rozul

strălucitor şi portocaliul străbăteau cerul noaptea. Tatăl tău, pentru prima dată în mulţi ani, se bucura de el

însuşi.

;

Apoi s-au îndrăgostit şi, în curând, s-au căsătorit. Şi apoi ai venit tu pe lume.

Erina şi-a făcut mulţi prieteni printre Garzi şi au venit să-i viziteze, aceştia fiind bine-primiţi de părinţii tăi. Acum nu mai sunt.

Au venit mogadorienii. Planeta noastră a ars.

În zilele lui de pustnic, tatăl tău a adunat o colecţie considerabilă de relicve care au aparţinut odată familiei tale. A cheltuit chiar o sumă mare de bani pentru restaurarea unei vechi nave cu motoare pe bază de combustibil, despre care credea că a fost folosită de străbunicul tău în ultimul război loric. Când Erina s-a mutat la el, ea l-a convins pe tatăl tău să doneze multe dintre aceste antichităţi la un muzeu, inclusiv nava. Când au venit mogadorienii, primul lucru pe care l-au făcut a fost să ne distrugă aeroporturile, ca să ne taie orice mijloace convenţionale de evacuare. Tatăl tău s-a dus imediat la vechea navă care aştepta adormită în muzeu.

În timp ce alţii de pe planeta noastră luptau împotriva invaziei, tatăl tău planifica să scape. Cumva, el ştia că poporul nostru fusese condamnat.

Mama ta nu a fugit. Ea a insistat ca ei să meargă şi să se alăture luptei. Lupta lor a fost cea mai feroce bătălie dată vreodată.

Tu ai fost compromisul. Raylan a promis să rămână numai dacă ţi se permite ţie să scapi. Încă îmi mai amintesc lacrimile care curgeau pe faţa mamei tale când te-a sărutat la despărţire. Tatăl tău mi te-a pus în braţele mele şi mi¬a ordonat să fug cu tine către muzeu. Menajeria de himere a lui Raylan ni s-a alăturat, în calitate de gărzi de corp, dar multe dintre animale au murit pe drum.

Aşa am devenit eu cepanul tău.

Prin hublourile navei spaţiale care pleacă, m-am uitat la planeta noastră care murea. M-am simţit ca un laş. Singurul moment în care dispare sentimentul de ruşine este atunci când mă uit la tine, Ella, şi văd ce a reuşit laşitatea mea să salveze.

Ceea ce s-a făcut, rămâne făcut. Nu erai parte din planul Bătrânilor. Asta nu înseamnă că eşti mai prejos de orice loric, sau mai prejos de un Garde. Nu contează Numărul. Toţi sunteţi

capabili de lucruri măreţe, Ella.

Eşti un supravieţuitor. Într-o zi, ştiu sigur, vei face poporul nostru să fie mândru de tine.

Te iubesc.

Pentru totdeauna robul tău credincios,

Crayton

Mă opresc din cititul scrisorii lui Crayton cu mâinile tremurând. Ochii mei sunt plini de lacrimi. Nu¬mi pot imagina ce aş simţi dacă o mare parte din identitatea mea mi-ar furată aşa. Toată lumea este redusă la tăcere, chiar şi Nouă. Ella scoate un oftat slab, strângându-ţi braţele în jurul ei.

— Tot unul dintre noi eşti, îi şoptesc. Eşti loric.

Ella începe să suspine, sufocată de cuvintele care îi ies ca într-un torent.

— Sunt… sunt o impostoare. Nu sunt ca voi. Sunt doar fiica unui tip bogat pe care au lansat-o de pe planetă, pentru că tatăl ei a fost un egoist.

— Nu-i adevărat, spune Opt, punându-şi braţul în jurul Ellei.

— Nu am fost aleasă, strigă Ella. Nu sunt. Au fost doar minciuni.

Nouă ia scrisoarea din mâinile mele, uitându-se peste mine.

— Şi ce? spune el cu indiferenţă.

Ella se uită la el, cu ochii mari.

— „Şi ce”?

— Vraja s-a rupt, continuă Nouă. Numerele nu înseamnă nimic. Puteai fi Zece, puteai fi Cincizecişipatru, asta nu înseamnă nimic. Cui îi pasă?

Vorbele lui Nouă sună atât de dur, încât chiar şi pieptănatul pare a fi o lovitură majoră pentru Ella. E uimită. Nici nu sunt sigură că l-a auzit pe Nouă.

— Ceea ce vrea să spună Nouă fără nicio manieră, intervine Opt, este că nu contează cum ai ajuns aici. Doar pentru că am zburat pe nave diferite nu înseamnă că nu suntem la fel.

— La naiba, mormăie Nouă. Aş vrea să fi fost mai mult tipi egoişti ca tatăl tău. Am fi putut avea o armată întreagă.

Arunc o privire încruntată spre Nouă, iar el îşi ridică mâinile şi face o mişcare de închis fermoarul peste gură. Chiar şi cu lipsa totală de tact a lui Nouă, noi trei, se pare ca am reuşit s-o calmăm pe Ella. Plânsul ei încetineşte şi, după o clipă, îşi aruncă geanta la pământ.

— Mă simt atât de pierdută fără Crayton, şopteşte ea către mine, cu vocea răguşită. A murit crezând că a fost un laş pentru că nu mi-a spus adevărul şi.. Şi nu a fost. A fost bun. Aş fi vrut să-i pot spune asta.

Tace, dar lacrimile îi curg pe obraji şi i se adună pe gât. Deci despre asta era vorba; nu este atât de afectată din cauza a ceea ce a aflat despre ea, deşi sunt sigură că a fost şocată, ci din cauza a ceea ce a aflat despre Crayton. O mângâi pe cap, lăsând-o să plângă.

— În fiecare zi îmi doresc să mai pot vorbi măcar odată cu cepanul meu, spune Opt liniştit.

— Şi eu, este de acord Nouă.

— Niciodată nu devine mai uşor, continuă Opt. Dar trebuie să continuăm. Să trăim aşa cum ne-a fost hărăzit să fim. Crayton a avut dreptate, Ella. Într-o zi, îi vei face pe semenii noştri să fie mândri.

Ella cu mine şi cu Opt ne strângem într-o îmbrăţişare. Stăm aşa o vreme, până când Nouă vine şi o bate dur pe Ella pe spate. Ea se uită în sus la el.

— Doar atât poţi să faci?

Nouă suspină dramatic.

— Bine.

El îşi întinde braţele în jurul nostru şi ne strânge, practic ne ridică de pe podea. Opt geme, iar Ella scoate un sunet care seamănă în parte cu râsul, în parte cu o respiraţie şuierătoare. De asemenea, şi eu sunt zdrobită, dar nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Mă uit în ochii Ellei şi pot spune că îmi dau seama că nu există nici un loc mai potrivit pentru ea decât lângă noi.

CAPITOLUL 11 (John)

Pe la mijlocul zilei trecem prin Missouri, la doar câteva ore distanţă de Arkansas. Ne-a luat mai mult decât ne-am aşteptat ca să ieşim din Chicago, traseul ocolitor al lui Nouă nu a fost chiar o rută de super-spion care să evite blocajele. La început am fost puţin nervos văzând-o pe Sarah la volan, felul în care trece de pe o bandă pe alta, până îmi dau seama că toţi ceilalţi şoferi fac la fel. Cred că aşa se conduce prin oraşele mari.

Cu Chicago rămas în urmă, în faţă ni se deschide autostrada. Nu e nimic de văzut, doar câmpuri de cereale pe fiecare parte a drumului. Depăşim o semiremorcă, bucurându-ne de perspectiva drumului. Nici măcar nu a fost nevoie să folosim nitrogenul instalat de Sandor. Ultimul lucru din lume de care avem nevoie este să fim traşi pe dreapta. Pun pariu că sunt marcat cu roşu în majoritatea bazelor de date guvernamentale, mai ales că niciunul dintre noi nu are permis de conducere şi nu o să avem ce arăta dacă ne-ar opri vreo patrulă a autostrăzii pentru depăşirea limitei de viteză, care ar fi o altă problemă posibilă în sine. Când ne vom întoarce înapoi la Chicago, trebuie să verific dacă Sandor a lăsat ceva materiale în urmă. Avem nevoie de alte acte false de identitate.

— Ai încercat vreodată să faci invizibilă o maşină întreagă? O întreabă Sarah pe Şase, care nu a prea vorbit de când am plecat. Şase stă întinsă pe bancheta din spate cu Bernie Kosar în poală. Adică dacă o atingi, se corectează Sarah.

— Huh, răspunde Şase, ridicându-se în sus. Nu am încercat niciodată.

— Nu, am spus eu, poate un pic prea brusc. Cineva ar putea să se ciocnească direct de noi.

— Mulţumesc, John. Dacă nu spuneai nimic, probabil că deveneam invizibili aici în public, în timp ce zburăm pe şosea cu şaptezeci de mile pe oră. Bine că eşti aici să mă ţii sub control, iar pe Sarah s-o avertizezi dacă conduce prea repede.

Am deschis gura să-i dau replica, dar Şase e ca un tun scăpat de sub control şi nu pot anticipa ce va urma să facă, ca atunci când a invitat-o pe prietena mea să meargă în această misiune periculoasă, dar m-am gândit mai bine atunci când am observat că Sarah se uită la mine. Sprânceana ei este ridicată, semn că nu înţelege tonul lui Şase. Probabil că a sesizat tensiunile dintre Şase şi mine de când am plecat din Chicago. Cu

siguranţă că nu e ceva ce aş vrea să-i explic, aşa că ridic din umeri şi mă pierd în peisaj.

Şase are dreptate când spune că am verificat obsesiv viteza noastră. De fiecare dată când piciorul lui Sarah se lasă mai greu pe acceleraţie, o apăs uşor pe picior. Ea încetineşte şi se uită la mine cu regret, că nu e vina ei, maşina imploră să fie condusă mai rapid. Poate că nu ar trebui să fiu atât de paranoic şi s-o las să-şi vadă de drumul ei pe autostradă, dându-le la naiba de consecinţe. Probabil că aşa ar face Şase sau Nouă.

În fiecare moment m-am temut că o nouă cicatrice o să-mi ardă piciorul. Ce s-ar întâmpla dacă mogadorienii ajung la Cinci înaintea noastră, doar pentru că eu nu am lăsat-o pe Sarah să calce acceleraţia?

Astfel de gânduri mi-au alungat somnul în ultimele nopţi - nu în mod special gândul la Cinci, ci conducerea grupului nostru în general. Nu am cum să mă gândesc la toate, indiferent cât aş încerca. Ar fi mult mai uşor dacă aş avea o atitudine ca a lui Nouă, adică să împart pumni în stânga şi în dreapta.

Şi, colac peste pupăză, a mai apărut şi problema asta cu Şase. Toate din cauza unui sărut stupid.

Practic, nu există nici un aspect din viaţa mea în care să nu fi eşuat din vina mea.

Ne oprim la o benzinărie în Missouri. Şase îşi face de lucru cu pompa făcând plinul. Bernie Kosar face o tură prin parcare, adulmecând trotuarul şi întinzându-şi picioarele. Sarah şi eu mergem spre magazin pentru a lua câteva sticle de apă şi să plătim pentru benzină. Pe la jumătatea drumului, ea se opreşte brusc.

— Deci, spune ea, poate ar trebui să merg să vorbesc cu Şase.

Am clipit spre ea, surprins. Arunc o privire în spate la Şase. Dacă există cineva care să bage benzină cu toţi dracii din lume, aceea ar fi ea. Modul în care bagă furtunul în duza rezervorului e ca şi cum ar înjunghia un mogadorian.

— Poftim?

— Se vede că voi doi v-aţi certat pentru ceva, spune Sarah. Du-te şi rezolvă problema.

Nu ştiu ce să-i spun, aşa că stau acolo înţepenit. Nu pot să-i spun lui Sarah de ce m-am certat cu Şase, în primul rând pentru că nici eu nu ştiu în totalitate sigur şi, în al doilea rând, asta

implică, într-un fel, relaţia noastră. Chiar nu vreau să intru în toate asta acum; mai ales acum când avem lucruri mai importante de făcut şi de care să fim îngrijoraţi.

Sarah nu e impresionată de protestul meu tăcut, dar zâmbeşte uşor către Şase.

— Haide, voi doi trebuie să faceţi cumva şi să lucraţi împreună.

Are dreptate, desigur. Nu putem lăsa ciudăţeniile dintre mine şi Şase să ne afecteze misiunea.

Şase se uită la mine în timp ce mă apropii de ea. Ea pune furtunul înapoi în pompă cu mult mai multă forţă decât este necesar. Stăm faţă în faţă, dar pe părţile opuse ale maşinii.

— Ar trebui să vorbim, spun eu.

— Sarah te-a făcut să vii aici, nu-i aşa?

— Uite, ştiu că nu prea o placi…

— Tocmai asta e, John, mă întrerupe ea. Îmi place Sarah. Şi ea te iubeşte.

Mă uit la Şase încercând să mă dumiresc.

— Bine, am înţeles că eşti supărată pe mine pentru că nu am discutat despre toate astea înainte să plecăm din Chicago. Cu Sarah prin preajmă totul părea… Ciudat.

— John, nu sunt supărată pe tine pentru că ne-am sărutat şi acum te-ai întors la prietena ta. Am crezut că te plac, John. Ştii, mai mult decât un prieten. Dar apoi am fost aruncată în celula aia cu Sarah şi am văzut modul în care a vorbit despre tine. Iar acum vă văd împreună în fiecare zi. Orice ar fi fost între noi când eram pe fugă, nu a fost ca între tine şi Sarah. Uitându-mă la voi doi, mă face să cred prostiile lui Henri despre loricii care se îndrăgostesc doar o singură dată.

Am dat din cap afirmativ, fiind de acord cu Şase. Ce spune ea este cu siguranţă adevărat, dar cum aş putea să-i răspund? Da, ai dreptate, îmi place de Sarah mai mult decât de tine? Probabil că ar fi mai bine să-mi ţin gura închisă.

— Cred că, continuă Şase, mă simt de tot rahatul pentru că te-am sărutat, când asta trebuia s-o fi făcut Sarah.

— În apărarea noastră, spun eu, noi am crezut că ea ne-a vândut guvernului.

— A fost, de asemenea, prima noastră întâlnire cu un alt Garde. Odată ce entuziasmul acela a trecut, ai fost întotdeauna pregătit să te întorci înapoi la Sarah, nu-i aşa?

— Nu a fost deloc aşa, Şase. Nu m-am gândit deloc la asta, sau să trag de timp, sau orice altceva. Mintea mea zbura înapoi la acea plimbare sub clar de lună pe care am făcut-o împreună cu Şase, ţinându-ne de mână ca să putem fi invizibili. Când eram împreună, nu cred că m-am mai simţit atât de confortabil cu o altă persoană înainte. Am putut fi eu însumi.

Pentru o clipă, vocea tare a lui Şase a devenit aproape melancolică.

— Da, şi eu.

— Dar cu Sarah e diferit, am spus eu încet. O iubesc. Acum sunt mai sigur de asta decât oricând înainte.

Şase bate palmele ca şi cum problema este rezolvată.

— Bine. Hai să uităm de asta. Noi doi suntem doar prieteni, iar tu şi Sarah sunteţi un cuplu fericit. Sunt de acord cu asta. Tot triunghiul ăsta amoros de rahat mă face să vomit.

— Şase., am început eu, nefiind prea sigur ce să spun. Mă simt de parcă aş rămâne cumva agăţat, sau încearcă să mă împingă departe.

— Nu, ascultă, mi-o retează Şase. Îmi pare rău că am intrat în afacerea cu Sarah. Indiferent dacă vrei sau nu vrei să-i spui despre sărutul nostru, este treaba ta. Nu-mi pasă. Eu doar… Ea se uită peste pompa de benzină, acolo unde Sarah ajunsese deja. Când am fost aruncată în acea celulă cu ea, modul în care ea a vorbit despre tine…, îşi dorea atât de mult să fie cu tine, John. Ea practic pariase viaţa ei pe tine. Poate că sunt băgăcioasă şi nu e treaba mea, dar vreau doar să mă asigur că eşti pregătit pentru asta.

— Încerc să fiu, îi spun lui Şase, şi mă întorc pentru a o vedea pe Sarah apropiindu-se. Ceea ce a spus Şase este adevărat. Ştiu că Sarah renunţat la o viaţă normală pentru a fi aici cu mine, înfruntând pericolul. O iubesc, dar nu mi-am dat seama cum să găsesc echilibrul corect între menţinerea ei în condiţii de siguranţă şi a o lăsa să fie implicată în viaţa mea haotică. S-ar putea să nu găsesc o soluţie la problema asta. Deocamdată e suficient că ea e aici, cu mine.

Şase îl strigă pe Bernie Kosar şi se urcă împreună înapoi în maşină. Sarah se opreşte în faţa mea cu sprâncenele ridicate.

— Totul e bine?

Simt nevoia să o strâng într-o îmbrăţişare, şi chiar aşa fac. Ea este puţin surprinsă şi mă sărută pe obraz. Mă îmbrăţişează

şi ea.

— Totul e în regulă, îi spun eu.

Trec la volan şi părăsim benzinăria. BK se târăşte în poala lui Sarah şi stă cu labele pe fereastră până când se rostogoleşte jos. Interiorul maşinii este inundat cu aerul rece de primăvară. BK îşi scoate capul pe fereastră, limba atârnându-i afară din gură. Cred că, Himeră sau câine, el se simte bine când vântul îi loveşte faţa în timp ce rulăm pe autostradă.

Aerul curat îmi face bine şi mie. Nu ştiu dacă totul va fi vreodată rezolvat între Şase şi mine, dar mă simt mai bine după discuţia noastră. Cel puţin ştiu cum stă treaba acum. Starea de spirit în maşină s¬a schimbat; nu mai e la fel de multă tensiune între noi trei. Mă relaxez un pic, mă aşez mai bine în scaun şi mă uit cum se ridică acul la vitezometru.

Sarah îmi atinge uşor piciorul.

— Prea repede.

Zâmbesc vinovat şi încetinesc. Sarah îşi scoate mâna pe fereastră, mâna ei plutind peste curenţii de aer. Părul blond îi biciuieşte faţa sălbatic. E frumoasă. Pentru o clipă, mă prefac că suntem doar noi doi şi mergem să ne distrăm într-o excursie şi că totul este normal. Eu încă mai cred că asta ni se poate întâmpla într-o bună zi. Altfel, nu am avea nici un motiv să continuăm lupta.

Sarah se uită în ochii mei şi jur că mi-a lăsat impresia că mi-a citit gândurile. Îşi sprijină mâna pe piciorul meu.

— Ştiu că suntem într-o misiune serioasă aici, spune Sarah, dar dacă ne-am preface că suntem într-o excursie, ca nişte oameni normali, unde te-ai duce?

— Hmm, am răspuns, gândindu-mă. Fantezia mea cu Sarah şi cu mine nu avea şi o destinaţie. Mie îmi fusese de ajuns că sunt în maşină cu ea. Sunt multe opţiuni…

Înainte de a mă putea decide, Şase se apleacă înainte de pe bancheta din spate.

— Când am fost acolo, nu prea am apucat să văd prea multe pentru că eram pe fugă şi luptam, dar Spania arată destul de interesant.

Sarah zâmbeşte.

— Întotdeauna am vrut să merg în Europa. Părinţii mei au călătorit acolo după facultate. Aşa s-au întâlnit.

— Deci, Europa este răspunsul tău? o întreb pe Sarah.

— Da, răspunde ea. Deşi cred că există şi în America locuri pe care aş dori să le văd. Totuşi, ceea ce ne-a făcut guvernul m-a făcut să mi se cam acrească.

— Ăsta este un dezavantaj, sunt de acord eu, chicotind.

Sarah se întoarce în scaunul ei să se uite la Şase. Am putea merge în Europa împreună. Um, dacă nu eşti prea ocupată cu recuperarea planetei voastre şi toate alea.

Sarah este atât de entuziasmată încât lui Şase nu-i rămâne decât să-i zâmbească înapoi.

— Ar putea fi distractiv.

— Acolo aş vrea să merg, îi spun lui Sarah, punând mâna mea pe mâna ei.

— În Europa?

— Pe Lorien.

— Oh, răspunde Sarah cu o notă de tristeţe în glas care mă surprinde.

Încerc să-i explic.

— Aş vrea să îţi arăt Lorienul aşa cum l-am văzut în viziunile mele, aşa cum obişnuia Henri să mi-l descrie.

În oglinda retrovizoare o văd pe Şase uitându-se la mine.

— Ai cam ieşit din joc, spune ea. Alege un loc unde ai putea ajunge fără construirea unei nave spaţiale.

— Nu ştiu. Disney World? spun după un moment

Şase şi Sarah se uită una la cealaltă şi apoi încep să râdă.

— Disney World? exclamă Şase. Eşti atât de elegant, John.

— Nu, e un dulce, spune Sarah, mângâindu-mă pe mână. Este locul cel mai magic de pe Pământ.

— Ştii, de fapt nu m-am dat niciodată într-un carusel. Henri nu ar fi mers niciodată într-un parc de distracţii. Am văzut doar în reclame şi mi-am dorit mereu să merg acolo.

— E atât de trist! exclamă Sarah. Cu siguranţă o să ajungem la Disney World. Sau cel puţin pe un carusel. Sunt uimitoare.

Şase îşi trosneşte degetele.

— Cum e plimbarea cu caruselul? Seamănă cu o rachetă?

— Space Mountain, răspunde Sarah.

— Da, răspunde Şase, apoi ezită, ca şi cum e îngrijorată că e pe cale să divulge prea mult. Îmi amintesc că, de fapt, am văzut asta online, când eram mică. Am insistat la Katarina să mergem şi noi.

Gândul că tânăra Şase investiga Disney World este de nepreţuit. Toţi trei începem să râdem în acelaşi timp.

— Extratereştrilor, murmură Sarah în glumă, trebuie să ieşiţi mai mult în lume.

CAPITOLUL 12 (John)

Noaptea ne-a prins în timp ce treceam graniţa statului Arkansas. Din fericire, ştim exact unde mergem. În urmă cu vreo douăzeci de mile au început să apară panourile publicitare cu faţa imensă şi păroasă a lui Boggy Creek Monster care ne invită să vizităm Fouke -unicul şi singurul Monstru Marţian. Suntem aproape acum, iar autostrada cu şiruri de copaci este destul de pustie, aşa că îmi încalc propria regulă şi încep să gonesc cu viteză.

Sarah priveşte pe fereastra ei, întinzându-şi gâtul la unul din semnele Monster Mart şterse.

— Mai avem câteva mile, spune ea încet.

— Eşti pregătită? o întreb eu, simţind o reţinere în vocea ei.

— Aşa sper, spune ea.

Trag maşina pe dreapta chiar înainte de ieşirea spre Fouke. Nu este tocmai o destinaţie turistică înfloritoare. Este mai mult un orăşel pentru familiştii care călătoresc plictisiţi şi se opresc să facă nişte poze cu plozii înainte să-i bage la baie.

— Probabil că ar fi mai bine să mergem pe jos de aici, am spus, uitându-mă la Şase. Vom dori să fim invizibili.

— De acord, spune Şase.

Ne dăm jos din maşină în pădurile întunecate care separă autostrada de oraş. Bernie Kosar îşi întinde scurt picioarele înainte de a lua forma o vrabie. Aterizează pe umărul meu şi aşteaptă instrucţiuni.

— Ia-o înainte şi caută, BK, îi spun eu. Vezi ce-i pe acolo.

BK se înalţă în noapte, apoi ne pregătim şi noi. Îmi fixez brăţara pe încheietura mâinii; Cu siguranţă că nu mi-a fost dor de sentimentul furnicăturilor dureroase care mă încearcă ori de câte ori o port, dar mă voi simţi mai în siguranţă cu brăţara pe mână. Îmi bag pumnalul la spatele pantalonilor. Uitându-se la mine, Sarah îşi ia pistolul din rucsac şi şi-l îndeasă la centura blugilor. Toate fanteziile pe care le-am avut pe drum în urmă cu câteva ore, au dispărut. E timpul pentru acţiune. Întrăm în pădure, luminile din Fouke licăresc la aproximativ o milă distanţă printre copaci. Sarah mă apucă de braţ.

— Crezi că ne vom întâlni cu monstrul Boggy Creek? întreabă ea, în ochii ei citindu-se o teamă prefăcută. Din poze, seamănă foarte mult cu Bigfoot. Poate reuşim să ne împrietenim cu el.

Şase scanează precaută pădurea din j urul nostru.

— În unele legende idioate, nu apare monstrul de care mă tem.

— În plus, adaug eu, încercând să fac puţină lumină în beneficiul lui Sarah, cine are nevoie de un sasquatch1 când noi îl avem pe Nouă care ne aşteaptă în Chicago?

1. Nota traducătorului -Sasquatch -monstru legendar, Bigfoot etc.

La fel ca Şase, şi eu scrutez pădurea în căutarea oricărui semn al vreunei ambuscade mogadoriene. Este o linişte stranie aici, ramurile moarte care trosnesc sub picioarele noastre sună ca focurile de artificii. Sper că mogii nu au ajuns înaintea noastră la Cinci şi că nu au descifrat ciudata enigmă la fel de repede ca noi. Faptul că nu mi-a apărut o nouă cicatrice pe gleznă şi că micul oraş care se vede în faţă nu pare a fi cuprins de flăcările unei lupte recente sunt semne foarte bune. Totuşi, trebuie să rămânem în gardă. Nu e niciun semn că ar putea să ne aştepte ceva în faţă.

În timp ce ne apropiem, Şase îşi întinde mâinile către noi. Sarah îmi dă drumul la braţ şi se lipeşte de Şase. Aş fi vrut să o mai îmbrăţişez odată, doar ca s-o liniştesc. Cu fiecare dintre noi ţinând-o de câte o mână, Şase ne face pe toţi invizibili. Pornim la drum.

Intrasem adânc în pădure, autostrada rămânând cu mult în spatele nostru, când l-am observat pe BK zburând în cercuri printre copaci.

— Aici, îl chem eu în gând.

Am dat drumul mâinii lui Şase, astfel încât BK să ne poată vedea. El se lasă în jos, transformându-se într-o veveriţă de îndată ce atinge solul.

— BK spune că e un tip în faţă, le-am spus. Nici un semn de probleme.

— Bine. Să mergem.

O iau de mână pe Şase şi ne mărim ritmul. Curând ieşim din pădure şi întrăm în micul oraş Fouke. Într-adevăr, nu este altceva decât un simplu popas. Drumul care se conectează la autostradă continuă spre est. Văd câteva case mici în acea direcţie şi presupun că acesta este oraşul propriu-zis. Din locul în care ne aflăm pare a fi începutul oraşului, locul în care călătorii ies de pe drumul principal.

Există o staţie de benzină cu două pompe chiar lângă noi şi un oficiu poştal pe trotuarul celălalt al străzii. Toate ferestrele sunt întunecate, totul este închis şi încuiat pe timpul nopţii.

Şi apoi, Monster Mart.

Panourile publicitare de pe drumul către oraş arată supra-vânzări. Monster Mart este, de fapt, doar un magazin de tricouri cu monstrul Boggy Creek şi pălării expuse la fereastră. Principalul punct de atracţie este statuia din lemn de doisprezece metri a lui Boggy Creek Monster, o bestie păroasă care arată că este o parte om, o parte urs şi o parte gorilă. Chiar şi de la această distanţă, pot vedea că statuia este acoperită aproape toată de găinaţ de pasăre.

— Acolo! şopteşte Sarah emoţionată.

Îl văd şi eu. E un băiat în faţă, stând cu picioarele încrucişate la baza statuii. Pare plictisit în timp ce desface un sandviş dintr-o hârtie cerată. Un rucsac stă rezemat lângă el, dar nu văd niciun cufăr loric. Mă aşteptam să aibă asta la el. L-ar fi făcut mai uşor identificabil. Dar şi pentru mogadorieni ar fi fost uşor să-l identifice.

Încep să înaintez, dar Şase rămâne pe loc şi nu-mi dă drumul la mână.

— Ce este? şoptesc.

— Nu ştiu, răspunde ea încet. Stă pur şi simplu aici singur? Totul pare prea uşor. Ca o capcană.

— Poate, spun eu, privind în jur din nou cu îndoială. Nu există semne de viaţă, cu excepţia noastră şi a băiatului de lângă statuie. Dacă mogadorieni stau în aşteptare pe undeva, înseamnă că au muncit mult ca să se ascundă atât de bine.

— Poate că doar a avut noroc, şopteşte Sarah. Adică, a reuşit să rămână ascuns mai mult decât voi ceilalţi.

— Cum ştim că este cine spune că este? continuă Şase.

— Există doar un singur mod de a afla, spun eu.

Dau drumul mâinii lui Şase şi a încep să traversez strada.

Nu încerc să-mi ascund apropierea. El m-a observat aproape imediat ce m-am depărtat de Şase şi am intrat în lumina galbenă a felinarelor. Îşi aruncă sandvişul şi se ridică rapid în picioare, băgându-şi ambele mâini în buzunare. Pentru o clipă am crezut că e pe cale să tragă cu un fel de armă în mine şi simt Lumenul cum începe să se încălzească anticipat. În

schimb, el scoate două bile mici din buzunare, una este o minge de cauciuc şi cealaltă este o bilă de rulment de oţel. Le roteşte abil printre degete, privindu-mă cu nerăbdare cum mă apropii. E ca un fel de tic nervos.

Mă opresc la câteva metri departe de el.

— Salut.

— Ăăă, salut, răspunde el.

De la distanta asta pot să mă uit mai bine la cel care ar putea fi Cinci. E cam de vârsta mea, mai scund şi mai voinic, nu neapărat dolofan, dar cu siguranţă construit ca un butoi. Are părul şaten şi tuns scurt, milităreşte. Poartă un tricou cu nătărăul de Boggy Creek şi o pereche de blugi largi.

— Pe mine mă aşteptai? îl întreb eu, nedorind să îl abordez direct dacă e loric. Ar putea fi un copil ciudat de la ţară care îşi mănâncă sandvişul noaptea de unul singur.

— Nu ştiu, a răspuns el. Lasă-mă să-ţi văd piciorul.

Am ezitat o clipă, apoi mă aplec şi îmi ridic cracul de la pantaloni ca să-mi vadă piciorul. El scoate un oftat de uşurare când se uită la cicatricele mele. Apoi, el îşi ridică blugi şi îmi arată setul lui de cicatrice. Ca prin farmec, cele două bile dispar înapoi în buzunar şi apoi Cinci păşeşte înainte cu mâna întinsă.

— Eu sunt Cinci, spune el.

— Patru, am răspuns. Prietenii îmi spun John.

— Un nume uman, spune el. Omule, am avut atâtea nume de-astea încât nici nu mi le mai amintesc.

Ne dăm mâna. Prinderea lui este ca o menghină, atât este de entuziasmat. Pentru un moment, sunt îngrijorat că nu îmi va da drumul. Îmi dreg glasul din gât şi încerc să-mi trag discret mâna.

— Scuze, spune el, dându-mi drumul la mână. Sunt doar încântat. Am aşteptat atât de mult clipa asta. Nu am fost sigur că cineva a văzut mesajul meu. Nu-i uşor să faci un cerc ca acela, ştii? Nici nu aveam de gând să mai fac unul.

— Mda, nu a fost o idee bună, am spus. Am început din nou să mă uit prin preajmă, încă îngrijorat de faptul că mogadorienii vor apărea în orice moment. Greieri cântă în apropiere şi, dincolo de asta, am auzit sunetul motoarelor de pe autostradă. Nimic din ce ar putea să mă îngrijoreze, dar tot nu pot scăpa de sentimentul de a fi expus.

— Nu a fost o idee bună? spune Cinci emoţionat. Dar m-ai

găsit! A mers. Am greşit cu ceva?

Cinci pare atât de dornic să fie lăudat, încât se aşteaptă să-l felicit pentru cascadoria lui cu arderea

câmpului. Parcă nici nu s-a gândit că ar putea atrage atenţie nedorită, iar asta mi se pare naiv. Poate îl judec prea aspru, dar mi se pare a fi un tip moale. Ascuns. Sau poate că am văzut eu prea multe cazuri grele, ca ale lui Şase sau Nouă.

— Nu-ţi face griji, i-am spus, e în regulă. Ar trebui să mergem.

— Oh, murmură el, făcând o faţă lungă. Se uită de j ur împrejur, scanând zona. Eşti singur? Am crezut că eşti împreună cu ceilalţi.

Ca la un semn, Şase şi Sarah se materializă lângă mine. Cinci se împiedică şi aproape cade peste

rucsac.

Şase păşeşte înainte.

— Eu sunt Şase, spune ea, mai rece ca niciodată. John a fost prea elegant când ţi-a spus despre cascadoria ta cu cercurile alea din cauza cărora, probabil, ai fi putut fi ucis. A fost o prostie. Ai noroc că am ajuns noi primii aici.

Cinci se încruntă, uitându-se de la Şase la mine.

— Uau. Îmi pare rău. N-am vrut să creez probleme. Nu ştiam ce altceva să fac.

— E în regulă, spun eu, arătând către rucsacul lui. Ia-ţi lucrurile. Putem vorbi pe drum.

— Unde mergem?

— Înapoi la ceilalţi, spun eu. Acum suntem toţi. E timpul să începem lupta.

— Suntem toţi?

— Da. Tu eşti ultimul.

— Uau, exclamă Cinci, părând aproape jenat. Îmi pare rău că am întârziat la petrecere.

— Haide, îi spun eu, arătând din nou către rucsac. Chiar trebuie să plecăm.

Cinci se apleacă şi îşi ridică rucsacul, apoi se uită la Sarah, care a stat în picioare în tăcere.

— Ce număr ai?

Ea dă din cap.

— Sunt doar Sarah, spune ea, zâmbind.

— Un aliat uman, spune Cinci, clătinând din cap. Băieţi,

mintea mea este, oficial, bulversată.

Şase îmi aruncă o privire plină de îngrijorare. Am acelaşi sentiment. Poate că am trecut prin prea multe lupte şi am fost prea apropiaţi, dar se pare că Cinci este mult prea nepăsător. Trebuia să fim deja plecaţi, departe de acest loc, iar el vrea doar să stăm aici la taclale.

— Uite care-i treaba, îl ia Şase la rost, nu putem sta şi s-o lălăim aici. Ei ar putea să...

Şase este întreruptă brusc de un zgomot care vine de undeva de sus. Nu este un sunet făcut de o maşină pământească. Cu toţii ne uităm la o navă argintie mogadoriană care a pus proiectoarele pe noi şi, pentru o clipă, suntem orbiţi. Cinci îşi protejează ochii şi se întoarce către mine.

— Asta-i nava voastră? întreabă el.

— Mogadorieni! strig eu către el.

Deja forme întunecate coboară de pe navă, primul val de războinici mogadorieni pregătindu-se de atac.

— Oh, spune Cinci, clipind confuz către navă. Deci aşa arată.

CAPITOLUL 13 (John)

— Scoate piatra Xitharis! îi strig lui Şase. Dacă devenim invizibili acum, putem pleca înainte să pună mâna pe noi. Ea începe să caute prin geantă, dar e prea târziu.

Înainte ca ea să mai poată face ceva, aerul din jurul nostru bubuie când primul val de mogadorieni trag foc de voie cu blasterele.

Brăţara mea se extinde la timp pentru a devia o pereche de proiectile care m-ar fi lovit chiar în

piept.

În schimb, proiectilele ating solul suficient de puternic lângă Şase, pe care aproape că o dărâmă. Ea se echilibrează şi aruncă piatra Xitharis către Cinci, dar el stă doar în loc şi se uită la piatră, nefiind sigur ce este. Nu avem timp să îl şcolim acum. Dincolo de primul grup de mogi, pot vedea mai mulţi dintre ei coborând pe frânghii din burta navei lor. În scurt timp, vom fi depăşiţi numeric.

Sarah s-a ascuns deja în spatele unei maşini parcate în apropiere. Stând întinsă în praf, cu pistolul strâns în mână, trage foc după foc. Mă uit la primele două lovituri care lovesc praful la picioarele celui mai apropiat mogadorian, iar apoi o văd pe a treia cum îl loveşte chiar în piept. Mogul se dezintegrează şi Sarah îl ia la ţintă pe un altul.

Şase se face invizibilă imediat ce atinge praful. Nu sunt sigur unde este acum, dar nori de furtună se adună brusc peste ceea ce puţin mai devreme fusese o noapte liniştită şi calmă. E clar că e gata să lovească.

Cinci este lângă mine, încremenit, încă holbându-se la piatra din mână. Scutul meu încasează o grămadă de lovituri de blaster. Porbabil că Cinci ar fi fost deja împuşcat dacă nu era chiar lângă mine.

— Ce faci? am strigat la el, zdruncinându-l de braţ. Trebuie să ne mişcăm!

Cinci stă cu ochii larg deschişi şi nu are nicio reacţie. Mă lasă să-l trag înapoi. Îl arunc la pământ în spatele statuii lui Boggy Creek. Statuia de lemn explodează rapid într-o mie de bucăţi carbonizate, dar baza de beton reţine restul focului de blaster, deocamdată. Îmi las Lumenul să se aprindă pe mâna fără scut, pregătindu-mi o lovitură considerabilă. Cinci se uită la mine, cu ochii în stare de şoc de la flăcările învolburate din jur.

Deocamdată îl ignor şi ies de după soclul statuii, lansând mingea de foc spre cel mai apropiat grup de mogi. Focul meu înghite trei dintre ei, transformându-i instantaneu în cenuşă. Restul se ascund.

Am auzit picăturile de ploaie cum încep să scadă, deşi niciuna nu m-a nimerit. De fapt, ploaia pare concentrată către nava mogadoriană. Tunetul bubuie. Indiferent care ar fi planul lui Şase, am încredere în ea.

— Eşti bine? strig la Sarah. Maşina în spatele căreia se ascunde este la numai câţiva paşi distanţă, dar arată ca după un mare război.

— Sunt bine! strigă ea. Tu?

— Sunt bine, dar cred că Cinci este şocat sau cam aşa ceva!

Am observat trei mogadorieni care traversau strada, încercând să o flancheze pe Sarah. Înainte ca ei să ajungă la ea, le smulg blasterele din mâini cu telekinezia. Văzându-i şi ea, Sarah trage în cel mai apropiat şi îl nimereşte chiar între ochi. Înainte ca restul să-şi poată scoate săbiile, o formă suplă se repede către ei din umbră.

Bernie Kosar sub forma unei pantere, cu blana neagră, aproape imposibil de distins în noapte, îl înşfacă de gât pe un mog şi îl trânteşte la pământ, apoi se repede la celălalt şi îl apucă de faţă. Cu acest grup decimat, BK se postează de partea cealaltă a maşinii, aproape de Sarah.

— Ai grijă de ea, îmi direcţionez gândul direct către BK.

Mogii pe care i-am împrăştiat mai devreme deja se regrupează, sau poate că un alt grup a coborât din navă. Mai lansez încă două mingi de foc în direcţia lor. Asta ar trebui să-i ţină ocupaţi pentru o clipă.

Îl apuc pe Cinci şi îl scutur bine de tot până când se uită la mine. Umărul cămăşii lui este ars de la mâna mea care e încă prea fierbinte de la Lumen. El tresare, uitându-se la mine cu ochii mari.

— Ce naiba e cu tine? am ţipat eu.

— Îmi pare rău, bâlbâie el. Nu am mai văzut niciodată un mogadorian.

Mă uit la el cu neîncredere.

— Glumeşti?!

— Nu! Albert, cepanul meu, mi-a spus despre ei. Ne-am

antrenat pentru… pentru luptă. Dar nu ne-am luptat niciodată cu ei.

— Grozav, mârâie Şase, materializându-se dintr-o dată lângă noi. Avem un începător.

— Pot. Pot să vă ajut, mormăie Cinci. Doar că am fost prins cu garda jos.

Nu mă simt prea convins şi, deşi am respins primul val de mogadorieni, îi pot vedea în continuare cum se deplasează prin întuneric, în apropiere.

— S-a terminat? strigă Sarah din poziţia ei. Pentru că nu prea mai am gloanţe!

— Mai vine un val, strig eu înapoi către Sarah, apoi mă întorc spre Şase. Poţi să le dai nava jos?

Şase se concentrează un moment. Fulgerele trăsnesc pe cerul nopţii chiar peste nava

mogadoriană. Zguduită în toate direcţiile, văd nişte soldaţi mogi dezechilibrându-se şi căzând de pe corzi de la cincizeci de metri de pământ. Le-a pregătit o furtună serioasă şi abia aşteaptă să-şi dezlănţuie furia pe deplin.

— S-ar putea să îi inund, spune Şase, dar sunt sigură că rahaţii ăştia nu vor pleca de aici.

Mă uit în jos la Cinci. Mâinile lui tremurânde au scos cele două bile din buzunare. Nu prea îmi inspiră încredere.

Arunc o privire către Sarah şi o văd cum ţinteşte şi trage într-un mogadorian care încerca să se strecoare spre noi. Nu cu mult timp în urmă, abia am ieşit dintr-o luptă asemănătoare, fericiţi că am scăpat cu viaţă. Acum, însă, simt că putem câştiga lupta asta.

O privesc pe Şase în ochi.

— Hai să-i trimitem un mesaj lui Setrâkus Ra. Dacă vrea să pună mâna pe unul dintre noi, va trebui să trimită mai multe nave.

— Pe toţi dracii, da, răspunde Şase şi ridică ambele mâini spre cer.

Norii negri din jurul navei mogadoriene încep să se rotească într-un vârtej. Trei fulgere brăzdează cerul zbuciumat, lovind nava într-o succesiune rapidă. Văd cum zboară bucăţi metalice din coca navei şi se prăbuşesc la pământ.

Probabil că mogii şi-au dat seama că au probleme şi încearcă să ia altitudine, ca să scape de furtuna care s-a abătut

direct peste ei. Mogii care sunt deja la sol îşi dublează eforturile ca să ajungă la noi, focul blasterelor sfârâind prin aer. Mă duc mai aproape de Şase cu scutul meu ca să pot devia toate proiectilele care vin spre ea. Sarah rămâne încordată în spatele maşinii, trăgând orbeşte peste capotă.

— Trebuie să te grăbeşti! îi strig lui Şase printre dinţi.

— Aproape am terminat, strigă ea, faţa ei schimonosindu-se de concentrare.

Grindina de mărimea pumnilor s-a abătut asupra navei, determinând-o să se agite haotic. Doar atunci când a fost sigură că poate s-o răstoarne, Şase şi-a răsucit mâinile deasupra capului. Norii adunându-se brusc -pot simţi forţa vânturilor de aici -o tornadă se porneşte chiar sub navă. Nava se clatină şi apoi se lasă pe o parte, piloţii săi pierzând controlul.

Nava grea o ia către sol, prăbuşindu-se în pădurea de lângă autostradă. Câteva secunde mai târziu, flăcările se înalţă pe cerul nopţii, urmate de o explozie răsunătoare. Apoi, totul se linişteşte. Furtuna dispare, iar noaptea paşnică se întoarce..

— Uau, murmură Cinci.

— Bună treabă, îi spun lui Şase.

Privirea ei s-a mutat deja la următorul ei obiectiv. Poate că le-am prăbuşit nava, dar în zonă mai sunt o mulţime de mogadorieni. Cel puţin o duzină. Cu blastere şi săbii pregătite.

— Hai să-i terminăm, spune Şase, devenind invizibilă.

Sunt nerăbdător să intru în luptă. În primul rând, mă uit în jos la Numărul Cinci. Se uită nesigur după mogadorienii care ar putea să apară.

— Nu-i nicio problemă dacă nu eşti pregătit pentru asta, îi spun. Mai rezistă puţin.

Cinci încuviinţează dând din cap mut. Ies din spatele a ceea ce a fost cândva statuia monstrului Boggy Creek. Imediat, un mogadorian îşi îndreaptă blasterul spre mine. Înainte de a putea trage, ceva îl loveşte în partea din spate a genunchilor. Sabia pe care o poartă legată peste umeri este scoasă din teacă de mâini invizibile şi îi pătrunde prin şira spinării. El se dezintegrează şi, pentru scurt timp, prin norul de cenuşă văd silueta lui Şase.

Alerg spre Sarah care încă este ghemuit în spatele maşinii parcate. Pe partea în care au tras mogadorienii, maşina este topită în unele locuri, dar Sarah pare a fi nevătămată. De îndată ce mă las să alunec la pământ lângă ei, Bernie Kosâr îşi scoate o

pereche de aripi ca frunzele de varză şi îşi ia zborul, luând cu el şi doi mogadorieni. Ceilalţi mogadorieni rămaşi par confuzi. Nava lor este distrusă, jumătate dintre ei sunt deja morţi… mă îndoiesc că se aşteptau la o luptă ca asta. Bun, de data asta e rândul lor să fie speriaţi.

— Eşti teafără? o întreb pe Sarah.

— Da, răspunde ea cu respiraţia tăiată. Îşi ridică arma. Nu mai am muniţie.

Cu telekinezia mea ridic un blaster de la un mogadorian doborât. Sarah prinde arma din aer.

— Acoperă-mă, îi spus. Hai să terminăm asta.

Ies din spatele maşinii, practic invitându-i pe mogadorieni să vină la mine. Doi sunt baricadaţi în benzinăria din faţa mea. Scutul meu se activează imediat, absorbind rafalele lor. Mă gândesc să arunc o minge de foc spre ei, dar nu vreau să arunc benzinăria în aer. Deja am făcut destule pagube în amărâtul de Fouke, care este un orăşel destul de sărac.

Îmi folosesc telekinezia ca să le iau blasterele, zdrobindu-le de pământ. Apoi, îmi ridic mâna spre mogi şi le fac semn să vină către mine. Ei rânjesc, dinţii lor mici strălucind în lumina lunii, şi îşi scot săbiile. Încep să alerge spre mine.

De îndată ce îi văd că au ajuns la o distanţă sigură de benzinărie, lansez către ei o minge de foc suficient de mare cât să-i înghită pe amândoi. Nişte idioţi.

Un alt grup de mogi s-a regrupat suficient cât pentru a porni un atac concentrat. Pornesc spre mine cu toţii, încercând să mă înconjoare. Înainte ca ei să mă înconjoare, simt ceva de cauciuc care se strânge în jurul taliei mele şi mă trage înapoi, departe de mogi. Speriat, mă uit în jos. Un braţ este încolăcit în jurul meu. Un braţ lung, foarte lung.

De îndată ce sunt la adăpost, Sarah începe să tragă cu blasterul în grupul de mogi.

Mă uit înapoi tocmai la timp ca să văd braţul lui Cinci cum revine la forma normală şi se stânge sub mâneca tricoului. Se uită la mine timid.

— Scuze dacă am întrerupt ceva, spune el, am crezut că ai nevoie de ajutor.

— Ce naiba ai făcut? îl întreb eu, atât curios cât şi un pic supărat.

— Cepanul meu a numit asta Externa, îmi explică Cinci. El

ţine în mână mingea de cauciuc pe care o rostogolea în palmă atunci când ne-am întâlnit. Este una dintre Moştenirile mele. Pot lua caracteristicile fizice a tot ceea ce ating.

— Frumos, am răspuns. Poate tipul cel nou nu este atât de inutil, mă gândesc eu.

Unul dintre mogadorieni reuşeşte să scape de sub perdeaua de foc a lui Sarah şi vine spre noi. Cinci păşeşte în faţa mea. Pielea lui luceşte brusc în lumina lunii, strălucitoare şi argintie. Îmi amintesc că cealaltă bilă pe care o avea era o bilă de rulment de oţel. Mogul îşi flutură sabia spre Cinci într-un arc ce coboară direct în fruntea lui, dar cu un zăngănit răsunător, sabia se rupe în capul Cinci. Mogul este uimit când Cinci îl aruncă în sus cu o mare lovitură de pumn, mâna lui acoperită cu oţel zdrobind craniul mogului.

Cinci priveşte înapoi spre mine.

— Ăăă, de fapt, niciodată nu am mai încercat asta până acum, începe el să râdă, eliberându-se de tensiune.

— Serios? zic eu izbucnind în râs, energia descătuşată a lui Cinci fiind contagioasă. Şi dacă nu ar fi funcţionat?

Cinci doar ridică din umeri, frecându-şi fruntea în locul unde lovise sabia mogului.

Ne întoarcem la timp pentru a vedea doi mogadorieni cum fug spre pădure, Bernie Kosar ţâşneşte pe urmele lor. Înainte ca ei să ajungă la liziera pădurii, Şase apare în faţa lor. Cu sabia împrumutată de la un mogadorian mort, îi spintecă pe amândoi.

Mă uit în jur. Zona este liberă. Monster Mart şi împrejurimile sale sunt pline de semnele lăsate de focurile blasterelor, iar un nor de fum încă se ridică din pădure. În afară de muşuroaiele de cenuşă împrăştiate peste tot terenul, care îi indică pe mogadorienii morţi, nu există nici un alt semn despre atacatorii noştri. I-am distrus.

Sarah vine spre noi cu blasterul mogului sprijinit pe umăr.

— Asta a fost tot?

— Cred că da, îi spun, menţinându-mi vocea la acelaşi nivel. Vreau să ridic pumnii, vreau să bat palma… dar îmi păstrez seriozitatea. De data, cred că i-am luat prin surprindere.

— Întotdeauna este aşa uşor? întreabă Cinci.

— Nu, îi spun eu. Totuşi, acum că suntem toţi împreună. Nu mai spun nimic, ca să nu cobesc. Lupta nu se putea termina mai bine de atât. Desigur, asta a fost doar o singură navă

mogadoriană; ei au armate întregi staţionate în West Virginia şi în alte părţi, ca să nu mai vorbim de Setrâkus Ra. Chiar şi aşa, i-am terminat în timp record şi nu cred că vreunul dintre noi a suferit vreo accidentare. Ieri, când Nouă era pornit să luăm cu asalt West Virginia şi să ne luăm revanşa în lupta cu Setrâkus Ra, am crezut că nu suntem pregătiţi pentru asta. Acum, după această performanţă, poate că e timpul să reconsider şansele pe care le avem.

— Unde este Şase? întreb eu, privind în jur. Cineva trebuie să fi auzit prăbuşirea navei. Trebuie să plecăm înainte să apară poliţia.

Drept răspuns, un huruit scăzut vine dinspre lizieră, din direcţia unde a căzut nava mogadoriană. Îmi aprind Lumenul către acea direcţie tocmai la timp pentru a o vedea pe Şase alergând spre noi, fluturând braţele.

— Vin! strigă ea.

— Cine vine? întreabă Cinci, înghiţind în sec.

— Par a fi pikeni, i-am răspuns.

Se aude un sunet ca de ceva rupt -sunetul unor copaci dezrădăcinaţi sau rupţi. Ceva imens vine spre noi. Îmi pun mâna pe umărul lui Sarah.

— Treci înapoi, îi spun. Rămâi în spatele nostru.

Ea se uită la mine şi strânge mai tare în mâini blasterul mogadorian. Pentru o clipă, mi-a fost teamă că mă va contrazice, chiar dacă ştie că lupta cu un Piken este altfel decât să împuşti mogi. Una e să tragi cu arma de după un copac, alta e să te baţi cu un monstru care crede că blasterul este ceva de gâdilat. Sarah îmi atinge braţul cu degetele, aşteaptă o clipă, apoi fuge spre oficiul poştal ca să se ascundă acolo.

— Ce naiba e asta? întreabă Cinci, încă în picioare lângă mine, acum arătând spre lizieră.

Amândoi vedem monstrul în acelaşi timp când iese dintre copaci, aplecându-se ca s-o înghită pe

Şase. Dar nu îi răspund lui Cinci. De fapt, nici nu am ce să-i răspund. Orice ar fi chestia asta, habar nu am cum se numeşte. E ca un centiped de mărimea unui camion-cisternă, corpul de vierme este acoperit de o piele crăpată şi tare. Sute de mici braţe noduroase se extind din corpul său, bătând pământul în timp ce înaintează cu o rapiditate surprinzătoare. Capătul din faţă seamănă cu un cap de pitbull, cu un bot umed şi o gură

care se deschide cu şiruri de dinţi ascuţiţi. În centrul feţei are un singur ochi care nu clipeşte, injectat şi plin de răutate. Îmi amintesc de hoarda de creaturi pe care mogii le ţineau închise în cuşti în West Virginia; dacă ar fi să fac un top al celor mai urâte dihănii, tipul ăsta ar fi primul pe lista mea.

Deşi Şase este foarte rapidă, chestia asta e mai rapidă decât ea. Centipedul se apropie de ea şi, brusc, nenorocitul se lasă pe o parte. Jumătatea din spate -coada -pivotează şi rămâne o clipă deasupra lui Şase, după care se prăbuşeşte în jos.

Şase se aruncă într-o parte tocmai la timp pentru a evita să fie strivită. Bucăţi de teren sunt pulverizate acolo unde a lovit coada şi o adâncitură imensă apare în pământ. Şase se ridică repede în picioare şi îşi înfige sabia în corpul centipedului. Pare greu de crezut, dar dihania s-a răsucit suficient de repede pentru a smulge sabia din mâinile lui Şase.

— Cum ar trebui să omorâm chestia aia? întreabă Cinci făcând un pas înapoi.

Mintea mea judecă rapid în căutarea unui răspuns. Ce avantaje avem împotriva chestiei ăsteia ca un vierme cu un singur ochi? Este rapid, dar voluminos şi limitat la sol....

— Poţi zbura, nu? îl întreb pe Cinci.

— De unde ştii asta? întreabă el, cu ochii blocaţi pe fiară. Da, pot.

— Ridică-mă, îi spun. Trebuie să mă urc pe chestia asta.

În timp ce centipedul se repede din nou la Şase, îl văd pe Bernie Kosar sărindu-i în spate. S-a transformat în panteră, iar ghearele îi sunt adânc înfipte în spinarea monstrului. Cu un ţipăt ascuţit, enervat, centipedul se rostogoleşte, forţându-l pe BK să sară de acolo sau să fie zdrobit sub gabaritul său. Distragerea este de ajuns pentru ca Şase să se depărteze la o oarecare distanţă de bestie. Se face invizibilă.

— Va fi mai uşor dacă te urci în spatele meu, spune Cinci, îngenunchind în faţa mea.

Dacă nu ar fi fost situaţia asta de viaţă şi de moarte, m-aş fi simţit ca un nătărău cocoţat în spatele lui Cinci. De îndată ce m-am urcat, Cinci o zbugheşte în aer. Nu este ca o levitaţie ameţită pe care o putem gestiona toţi folosindu-ne telekinezia noastră; e rapid, precis, controlat. Cinci urcă la aproximativ treizeci de picioare în aer, chiar deasupra centipedului. Am

început bombardarea creaturii cu mingi de foc, aruncându-le în jos cât de repede le pot genera. Răni carbonizate i se deschid pe spate, un miros oribil ridicându-se în aer.

— Dezgustător, murmură Cinci.

Centipedul rage de durere, încolăcindu-se. Ochiul imens mătură frenetic pe câmpul de luptă. Creierul lui mic nu poate înţelege ce anume i-a provocat durerea. Mi-am continuat asaltul sperând să pot ucide chestia asta înainte să-şi dea seama ce se întâmplă.

Următoarea mea bilă de foc zboară de-a lungul fiarei pentru că Cinci s-a lansat brusc spre pământ. M-am prins bine de tricoul lui exact în clipa când a zburat din nou. Tricoul lui este îmbibat de sudoare.

— Eşti bine? îl întreb eu, strigând ca să mă fac auzit peste vântul puternic şi urletul centipedului.

— Nu-i uşor să transporţi un aruncător de flăcări, îmi strigă el înapoi, încercând să glumească, dar vocea lui sună încordată.

— Încă un minut. Mai rezistă!

Ochiul centipedului i se roteşte în cap. Începe să urle din nou, de data aceasta aproape voios, iar apoi se lansează în sus, toate braţele lui mititele bătând aerul. Faţa lui hidoasă se întoarce spre noi cu dinţii scrâşnind. Cinci ţipă şi se avântă înapoi în aer, iar fiara loveşte spaţiul gol de unde tocmai plecasem.

Schimbarea bruscă a direcţiei mă aruncă de pe spatele lui Cinci, mâna mea strângând o bucată ruptă din tricoul lui. Cad.

Reuşesc să mă împing în sol cu telekinezia suficient cât să amortizez oarecum aterizarea. Dacă nu aş fi făcut aşa, probabil că mi-aş fi rupt un picior la impactul cu solul. Totuşi, impactul mi-a scos aerul din plămâni. Şi, pentru ca totul să meargă şi mai rău, am aterizat chiar în faţa fiarei.

De la distanţă, le aud pe Şase şi Sarah strigând la mine ca să fug de acolo. Prea târziu. Centipedul este la doar patruzeci de metri distanţă, huruind spre mine. Din gura larg deschisă, o duhoare infectă iese din întunericul esofagului său.

Îmi pun braţele pe piept şi îmi aprind Lumenul pe tot corpul. Dacă chestia asta vrea să mă mănânce, măcar să mă asigur că îi dau foc pe interior. Atâta timp cât pot evita şirurile acelea de dinţi, probabil că pot să-l ard în timp ce trec prin el. A mă lăsa înghiţit de un centiped mogadorian nu este cel mai bun

plan al meu, desigur, dar în secundele când fiara e chiar deasupra mea, e tot ce îmi trece prin cap.

În timp ce se apropie, văd un punct roşu reflectându-se în ochiul centipedului, ca fascicolul de la un pointer laser. De unde vine asta?

Un singur foc de armă explodează la undeva din spatele meu.

Ochiul monstrului explodează. E doar la câţiva paşi de mine, iar eu sunt stropit de o zeamă urât mirositoare care a ieşit din ochiul fiarei. Monstrul urlă şi se ridică în sus, uitând cu totul de mine. Profit de ocazie ca să mă dau la o parte şi lansez câteva mingi de foc sub burta creaturii în timp ce mă deplasez. Fiara este cuprinsă de convulsii, bate din coadă cu o forţă suficientă pentru a face pământul de sub picioarele mele să se zguduie. După un ultim spasm, masivul centiped se prăbuşeşte în propria-i mizerie şi începe să se dezintegreze treptat.

Cinci aterizează lângă mine cu ambele mâini deasupra capului.

— Omule, îmi pare rău că te-am scăpat atunci.

— Nu-ţi face griji, îi răspund eu distrat, împingându-l într-o parte şi privind spre Monster Mart. Niciunul dintre noi nu are armă cu lunetă. Cine şi de unde a tras?

Şase şi Sarah se duc repede către un bărbat de vârstă mijlocie, înalt şi cu barbă, care coboară de pe capota unei maşini vechi. El ţine în mână o puşcă cu un dispozitiv laser aplicat pentru linia de ochire. La început am crezut că e doar un bun samaritean care, cred eu, nu ar fi tras cu arma într-o creatură-vierme uriaş dacă acesta nu s-ar fi dezlănţuit prin cartierul lor. Apoi îmi dau seama că e ceva la el care îmi pare a fi într-adevăr familiar.

Apoi observ că mai este cineva în picioare lângă maşină. El îl ajută pe omul mai în vârstă să coboare jos din poziţia de lunetist. Când Şase se apropie de el, aproape că îi sare în braţe. Prima dată rămân cu gura deschisă, apoi o rup imediat la fugă spre el.

E Sam.

CAPITOLUL 14 (Sam)

Şase mă strânge în braţe atât de tare încât aproape că mă dărâmă. Braţele ei sunt înfăşurate în jurul gâtului meu, iar mâinile mele sunt aşezate pe spatele ei. Partea din spate a bluzei ei este transpirată de la lupta pe care garzii tocmai au încheiat-o, dar nu mă deranjează deloc. Sunt mai mult concentrat pe felul în care părul ei blond îmi perie uşor peste obraz. E ca în visele pe care le-am avut când am fost ţinut prizonier. În multe dintre ele era şi o scenă ca asta.

— Sam, şopteşte Şase, uimită, ţinându-mă ca şi cum aş putea să dispar, eşti aici.

Drept răspuns, o strâng şi mai tare.. Ne ţinem în braţe unul pe celălalt mai mult decât este adecvat, probabil, având în vedere că toţi ceilalţi sunt pe lângă noi. Alături de mine, l-am auzit pe tata dregându-şi gâtul în semn că Gata, ajunge.

— Hei, Şase, de ce nu-i laşi şi pe ceilalţi care stau la rând?

E Sarah, care stă lângă noi. Şase îmi dă drumul din braţe, brusc devenind timidă. Nu sunt sigur că am mai văzut figura ei dură schimbându-se atât de mult. Simt cum obrajii mi se aprind. Mă bucur că e întuneric aici.

— Bună, Sam, spune Sarah îmbrăţişându-mă.

— Bună, îi răspund. E ciudat să te întâlnesc aici. E un drum lung până în Paradise.

— Nu mai spune! răspunde Sarah.

Peste umărul lui Sarah îl văd pe John care aleargă spre noi. Lângă el este un tip brunet, îndesat, care presupun este Numărul Cinci care a postat acel mesaj on-line. Mesajul acela găsit de tata ne-a adus în Arkansas, programul său de scanare a internetului preluase ştirea. Am condus non-stop din Texas pentru a ajunge aici, la timp pentru sfârşitul bătăliei.

În timp ce Cinci rămâne în spatele grupului, puţin cam agitat din cauza întâlnirii cu atât de mulţi oameni noi, John păşeşte direct în faţa mea. Un zâmbet mi se lărgeşte pe toată faţa -e mai mult decât reîntâlnirea cu cel mai bun prieten al meu -e sentimentul că, împreună, vom fi parte din ceva mare. Vom salva lumea.

John îmi zâmbeşte, clar încântat de faptul că sunt aici, dar în ochii lui e ceva ce încă nu pot descifra. Îmi strânge mâna cu putere.

— Răspunde-mi la o întrebare, spune John brusc, fără să-mi

dea drumul la mână. Îţi mai aminteşti ziua aceea în camera ta, atunci când ai bănuit prima dată că aş putea fi extraterestru?

— Uh, da?

— Ce-ai făcut?

Mă uit chiorâş la John, nu foarte sigur de ce mă întreabă asta. Mă uit înapoi către tatăl meu, care se uită la acest schimb curios, aşteptând din partea mea să i-l prezint pe loric.

— Um, am îndreptat un pistol spre tine. La asta te referi?

— Oh, Samuel, murmură tata cu reproş, dar John zâmbeşte la răspunsul meu. Imediat, mă trage într-o îmbrăţişare.

— Îmi pare rău, Sam. Am vrut să mă asigur că nu este vreo glumă de-a lui Setrâkus Ra deghizat, explică John. Nu ai idee cât mă bucur să te văd.

— La fel şi eu, am răspuns. Chiar mi-a fost dor de luptele cu creaturi şi viermi gigantici.

John râde, făcând un pas înapoi.

Cinci ridică mâna ca la şcoală şi face un pas înainte.

— Sunt pierdut. Setrâkus Ra îşi poate schimba forma?

Asta este o noutate şi pentru mine. Fără să-mi dau seama ce fac, îmi ating arsurile de la încheieturi. Ştiu din proprie experienţă cât de rău este Setrâkus Ra şi de ce este capabil.

— De unde ştii asta? Te-ai dus după el?

John dă din cap solemn, uitându-se în direcţia lui Cinci.

— Da. Aş spune că acum suntem la egalitate. O să vă pun la curent pe amândoi, dar mai întâi…

Privirea lui John se mută la tata.

— Sam, este cel care cred eu că este?

Zâmbetul meu creşte din nou. Mă simt de parcă am aşteptat ani de zile ca să-i prezint tatălui meu pe prietenii mei.

— Băieţi, spun eu cu mândrie în voce, acesta este tatăl meu, Malcolm. Pot confirma cu siguranşă că nu este Setrâkus Ra, dacă sunteţi îngrijoraţi în privinţa asta.

Tatăl meu păşeşte înainte, dând mâna cu fiecare dintre garzi şi cu Sarah.

— Mulţumesc pentru ajutor, spune John, arătând spre puşca tatălui meu. Mă bucur că ai adus ceva destul de puternic.

— Se vedea că ai totul sub control, îi spune tata lui John. Puteam să trag în chestia aia mogadoriană mai de mult.

— Sub control, râde Şase, clătinând din cap. Din punctul meu de vedere, aproape că ai fost înghiţit,

John.

— Deci…, nu a fost cel mai bun planul meu. John ridică din umeri, zâmbind. Sarah îl mângâie pe spate încurajator.

Cinci ne studiază pe tata şi pe mine.

— Nu sunteţi lorici, spune el trăgând concluzia. M-am gândit că trebuie să fii cepan, fiind mai în vârstă şi toate alea.

Tata râde.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc. Sunt doar un bătrân care speră se dea o mână de ajutor.

Cinci îşi întoarce privirea şi se uite la John, dând din cap.

— Ai o adevărată armată aici.

Şase schimbă o privire cu mine. Nu sunt sigur dacă tipul cel nou este sarcastic sau dacă într-adevăr e prost. Judecând după faţa ei, Şase nu este sigură nici ea.

— Aici suntem şase, iar în Chicago mai sunt patru care ne aşteaptă, îi spune John cu răbdare. Nu cred că zece oameni se califică pentru statutul de armată, dar mulţumesc.

— Cred că nu, mormăie Cinci.

— Vreau să aud totul despre modul în care v-aţi regăsit, spune John. El se uită la tatăl meu aproape cu precauţie, de parcă tocmai a bătut la uşa familiei noastre şi a întrebat dacă aş putea ieşi şi să ne jucăm de-a invazia extraterestră. În primul rând, domnule Goode, vreau doar să ştiţi că nu am vrut ca Sam să fie implicat în toate astea. Îmi pare rău că l-am pus în pericol, dar nu cred că am fi reuşit să ajungem prea departe fără el.

— Categoric nu, este de acord Şase, zâmbind către mine. Mă uit în altă direcţie, simţind cum mi se aprind obrajii.

Tatăl meu pare atins.

— A ne pune pe noi în pericol pentru siguranţa Pământului este o tradiţie a familiei Goode. Dar vă mulţumesc pentru tot ce aţi spus. El îşi pune o mână pe umărul meu. Mă bucur că v-aţi găsit unul pe celălalt. Şi renunţaţi la dle -Malcolm e suficient.

Se aude o sirenă care se apropie. Om fi noi undeva la ţară, în Arkansas, dar cred că autorităţile locale au observat că o navă spaţială s-a prăbuşit din cer. Vor ajunge aici în curând.

— Ar trebui să ne punem în mişcare, spune Şase.

John dă din cap, deja luând-o spre copaci.

— Maşina noastră este parcată lângă autostradă.

— Voi merge cu Sam şi Malcolm, spune Şase. Arată-le drumul.

John, Sarah şi Cinci deschid drumul pe spre autostradă. Între timp, pe măsură ce luminile încep să se aprindă prin micul oraş Fouke, tata, eu şi cu Şase ne urcăm în vechea noastră camionetă. În timp ce tata se urcă pe scaunul şoferului, Şase îmi atinge braţul.

— Îmi pare rău dacă, ăăă, te-ai simţit jenat când te-am îmbrăţişat... În faţa tatălui tău şi... ştii tu. Sper că nu a fost ceva ciudat.

— Nici vorbă, spun în grabă, dorind ca Şase să ştie că îmbrăţişarea ei a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în ultimul timp. A fost foarte plăcut.

— Să nu te obişnuieşti cu mine ca fiind tot timpul emoţională, îmi spune Şase aruncându-mi o privire. Cred că mă tachinează.

— Doar că m-ai prins cu garda jos.

— Vrei să spui că dacă mai vreau o îmbrăţişare, ar trebui să dispar din nou?

— Exact, răspunde Şase, pregătindu-se să se aşeze pe bancheta din spate. Ea ezită, gândindu-se la ceva pentru o clipă, şi apoi, brusc, mă îmbrăţişează din nou. Bine. Încă una.

O ţin în braţe pe Şase până când tata porneşte maşina. Faţa lui este luminată de panoul de bord al maşinii şi chiar dacă el se preface că nu ne urmăreşte, îmi pot da seama că o face. Dacă ar fi după mine, nu i-aş mai da drumul din braţe, aş sta aşa îmbrăţişaţi până ar sosi poliţiştii locali să ne aresteze.

Şase se desface din îmbrăţişarea mea, uitându-se în ochii mei. Încerc să îmi păstrez expresia rece, dar probabil că nu funcţionează.

— Şi ca să ţii minte, spune ea, n-am crezut niciodată că eşti Setrâkus Ra. Te-am recunoscut imediat.

— Mulţumesc, am răspuns neconvingător, negăsind ceva mai bun de spus, ca de exemplu că mă bucur nespus de mult că o revăd. Înainte de a mai putea spune ceva, Şase a ajuns pe bancheta din spate.

Tocmai îşi punea centura de siguranţă când Cinci îşi strecoară capul pe fereastra maşinii.

— Ăăă, spune el, ce-a fost chestia aia de piatră cu care ai aruncat spre mine?

Ca la comandă, toţi ne întoarcem şi ne holbăm la el.

— Te referi la piatra Xitharis? întreabă Şase.

— Da, spune Cinci. Aia. Cred că, ăăă, am pierdut-o.

CAPITOLUL 15 (Sam)

— Uau, Johnny!!! Te-am trimis după întăriri şi tu vii cu un tataie, un tocilar şi cu un hobbit. Bună

treabă.

Nouă salută sarcastic grupul nostru de îndată ce intrăm în foaierul ridicol de mare al apartamentului de lux din Chicago. Deci prima mea impresie despre el în timpul întâlnirii noastre scurte în West Virginia nu a fost greşită. El chiar este un nemernic.

Ne-am întors mai târziu decât s-ar fi aşteptat oricine. Am căutat piatra Xitharis, dar dispăruse şi nu am putut să zăbovim mai mult decât era necesar. Şi, deşi nimeni nu părea a fi foarte fericit pentru asta, nimeni nu a încercat să dea vina pe Cinci pentru pierderea ei. Deocamdată, cel puţin.

După ce a fost clar că s-a pierdut, după ce Cinci şi-a cerut scuze pentru a suta oară, Şase şi-a dat părul pe spate şi a ridicat din umeri.

— E doar o piatră, a spus ea, sunând ca şi cum încerca să se convingă singură de asta. O piatră puternică, dar suntem destul de puternici şi fără ea.

Totuşi, este clar că nu toată lumea îl îndrăgeşte pe Cinci. Mai ales Nouă.

— Fii drăguţ, îl avertizează Sarah. E clar că ceilalţi s-au obişnuit cu miştocăreala. După modul în care Nouă şi John şi-au bătut palma în semn de salut, aş spune că au devenit chiar prieteni. Cinci pare rănit. Stând alături de mine, el încearcă subtil să-şi sugă burta.

— Mi-a zis Hobbit, repetă el în şoaptă.

— E dintr-o carte, încep să-i explic, dar el mi-o taie.

— Am priceput aluzia, spune Cinci. Nu-i foarte frumos.

— Ăsta e Nouă, spune John. Se va obişnui cu tine. Sau, ei bine, o să te obişnuieşti tu cu el.

Cinci îmi aruncă o privire clară că nu se îndoieşte de asta şi nu pot decât să-i zâmbesc în schimb. Cred că amândoi ne simţim un pic ca outsideri în acest penthouse. Şase a încercat să mă pună la curent cu tot ce a putut ea, pe drumul înapoi, dar aici, în Chicago, sunt o mulţime de feţe noi şi poveşti, ca să nu mai vorbim că ascunzătoarea asta este cea mai suprarealistă din istorie. Încă nu pot să cred că garzii trăiesc într-un loc ca acesta. E genul de lux exagerat pe care îl vezi în emisiunile de la

MTV despre vedetele bogate şi stilul lor de viaţă, care îţi induc gelozia. Este impresionant modul în care Nouă şi cepanul lui au reuşit să pună la punct un asemenea loc şi să-l păstreze ascuns faţă de mogadorieni.

John îi prezintă lui Nouă pe noii veniţi, care a încetat să mai facă glume proaste despre Cinci şi tata.

— Şi ţi-l aminteşti pe Sam, nu? încheie John.

— Evident, spune Nouă înaintând spre mine cu nerăbdare ca să-mi strângă mâna. Strânsoarea este dură şi, el fiind cu mult mai înalt decât mine, trebuie să-mi cam ridic gâtul în sus. El îşi scade vocea, nedorind să fie auzit de către ceilalţi. Serios, frate, îmi pare rău că te-am lăsat în peştera aia. Într-un fel, a fost vina mea.

— Stai liniştit, am răspuns, un pic surprins de scuze.

Nouă îmi întoarce mâna înainte să-mi dea drumul, observând cicatricile proaspete de pe încheieturile mele.

— Deci te-au torturat, nu-i asa? întreabă el solemn. Tonul lui îmi spune că a realizat că avem ceva în comun. Cred că am intrat în frăţia secretă a victimelor torturii mogadorienilor.

N-a ştiut ce să-i răspund. Am dat din cap.

— Ai reuşit să scapi, îmi spune Nouă punându-şi mâna pe umărul meu şi strângându-mă cu putere. Bravo ţie, frate.

John ne conduce către Nouă, care practic stă în picioare chiar în drumul nostru. Într-un fel, îmi aminteşte de unul dintre acei câini mari care se dau la toţi vizitatorii de îndată ce au intrat pe uşă. Când în cele din urmă el se dă din drum, îi observ pe ceilalţi trei garzi despre care ne-a povestit Şase: Şapte, Opt şi tânăra Zece. Ei aşteaptă la intrarea în living un pic mai răbdători decât Nouă, cel puţin ne lasă să intrăm.

— Dacă vă întrebaţi de unde vine mirosul ăsta oribil, să ştiţi că este de la mâncarea vegetariană a Marinei, spune Nouă.

— Salut, spune bruneta Şapte-Marina. O să vă placă, promit.

— Cina, mormăie Nouă. Mi-e indiferent. Cui îi pasă? Avem toată echipa adunată! Chiar dacă ei sunt un bondoc şi un tocilar, e bine şi aşa. Haideţi să-i bubuim pe rahaţii ăia.

— Trebuie să te calmezi, omule. Am condus doisprezece ore, îi spune Şase lui Nouă, punându-i în braţe un rucsac plin cu echipamente. Poftim. Fă-te util.

Sarah se mişcă rapid şi îi pune şi ea o geantă în braţe lui

Nouă. Nu trece mult timp şi pe umerii lui se adună toate bagajele pe care le-am avut în maşină.

— Bine, o să mă ocup şi de astea, spune Nouă pe un ton agreabil, plecând încet cu bagajele. Dar tot va trebui să vorbim despre tăbăcirea câtorva funduri.

Am observat că Cinci şi-a lăsat ochii în jos, în timp ce Nouă ieşea din cameră. Apoi se întoarse spre John.

— Doar nu o să plecăm la luptă din nou, imediat, nu?

John scutură din cap.

— Nouă este doar entuziasmat. Faptul că am reuşit să ne adunăm toţi la un loc a fost un prim pas uriaş. Acum trebuie să vedem ce urmează să facem în continuare.

— Am înţeles, spune Cinci, privind în jos la mâinile lui. Cred că nu am mai văzut pe nimeni căruia să-i placă violenţa atât de mult.

— Nu suntem toţi la fel ca Nouă, spune Marina ca o scuză, păşind înainte. Ne întâmpină cu căldură, chiar trăgându-i lui Cinci o îmbrăţişare rapidă, care îl surprinde şi îl ameţeşte un pic. Ea sigur m-a luat mai cu uşurelul faţă de cum a făcut-o Nouă.

Următorul care a venit să se prezinte a fost Opt. Se simte cum vibrează comoditatea în el, dar este o schimbare frumoasă de ritm faţă de masculul-alfa Nouă care ne-a luat tare imediat ce am apărut. Totuşi, îmi dau seama că e la fel de entuziasmat ca şi Nouă, doar că mai cu mult tact.

— Am atât de multe întrebări să vă pun. Vouă, tuturor, spune Opt. Cinci, mor să ştiu pe unde ai fost, să aud despre tot ce s-a întâmplat cu tine.

— Ăăă…, mormăie Cinci. Bine.

— Sunt sigur că ai trecut prin multe până să ajungi aici, continuă Opt încurajator.

— În maşină, tot ce a putut scoate John de la el a fost un mormăit, îmi şopteşte Sarah.

Încep să-i simt puţin copleşiţi de situaţia de faţă; îi întâlneşti pe ultimii oameni rămaşi în viaţă ai poporului tău, adunaţi toţi în acelaşi loc. Într-un fel, mă bucur că Cinci e cu mine, chiar dacă noi nu vorbim prea mult; în aceste situaţii sociale, e bine să ai lângă tine pe cineva la fel de ciudat.

— Ai locuit în Jamaica, nu? îl întreabă Opt pe Cinci.

— Aşa este, răspunde Cinci. Pentru o vreme, oricum.

Opt pare că aşteptă ca Cinci să dezvolte subiectul.

Văzându-l că tace, John îi sare în ajutor.

— A fost un drum lung şi cred că toată lumea este obosită. Poate vom spune poveşti la cină, sugerează John.

Opt aprobă dând din cap şi nu îl mai presează pe Cinci pentru mai multe detalii. Înţeleg că John încearcă să se ocupe de Cinci cu mănuşi, permiţându-i să se aclimatizeze la ceilalţi, în ritmul lui. Sunt un pic surprins că Cinci nu pune întrebări despre ceilalţi, dar, pe de altă parte, pare a fi reticent cu răspunsurile la orice întrebare despre propriul trecut. Judecând după faptul că a apărut fără cepan sau cufăr, sunt sigur că povestea lui este sumbră, aşa cum este a fiecăruia dintre garzi.

După ce Opt a terminat cu încercarea de a stoarce informaţii de la Cinci, ultimul dintre noii garzi face un pas înainte şi se prezintă. Chiar dacă Şase mi-a spus că ea este cea mai tânără, sunt surprins de cât de mică este Ella în persoană. Nu mi-o pot imagina pe această fetiţă opunându-i-se lui Setrâkus Ra, cu atât mai puţin că ea ar fi cheia de care să se teamă el, pentru că, din câte mi-a spus Şase, datorită ei au reuşit să scape. Sunt impresionat.

— Nu ştiam că au fost zece garzi, spune Cinci în timp ce îi strânge mâna Ellei. Cred că, de când am sosit, asta este prima lui întrebare despre ceilalţi.

— Nu au fost. Eu sunt un fel de… accident.

Am observat că John se uită curios către Marina. Marina ridică sprâncenele în semn de răspuns mut: Taci, o să-ţi spun mai târziu.

Cinci dă din cap la răspunsul Ellei, apoi o studiază o clipă înainte de a privi în jos la podea.

— Huh, spune Cinci, căutându-şi cuvintele. De fapt, cam asta am simţit şi eu despre mine. Numerele noastre, Moştenirile noastre, întreaga misiune pe Pământ. Adică. Oare s-au gândit mult Bătrânii când ne-au băgat în chestia asta? Crezi că au scos numele noastre dintr-o pălărie?

Toată lumea tace pentru o clipă, uitându-se la Cinci. E un discurs destul de ciudat, mai ales dacă ne gândim că este pentru prima dată când se unesc toţi garzii care au mai rămas. Ar trebui să fie un moment de sărbătoare, dar Cinci pare a avea intenţia de a strica petrecerea.

— Păi, da, spune Opt, rupând vesel tăcerea. Dacă o spui aşa, sună amuzant.

Tatăl meu îşi drege vocea, apoi vorbeşte încet.

— Pot să vă asigur că alegerea voastră a fost mai bine gândită decât credeţi, şi nu o tragere la sorţi. El se întoarce către Ella, tratând-o cu o privire liniştitoare ca atunci când eu mă întorceam de la şcoală după ce fusesem agresat de careva. Iar faptul că tu ai scăpat de pe Lorien a fost, cu siguranţă, mai mult decât un accident. A fost mai mult ca o binecuvântare, aş spune.

— Uh, ai dreptate, spune Cinci, încă uitându-se la podea în timp ce i se adresează tatălui meu. Cred că bătrânul om este vreun expert în Lorien. El se uită în sus, apoi, forţând un zâmbet pe care să-l vadă restul dintre noi care ne uităm la el cu priviri ciudate. Îmi pare rău, adaugă el repede, doar mă gândesc cu voce tare. Nici nu ştiu despre ce vorbesc.

— Eu nu mă consider un expert, spune tata diplomatic. Îmi pare rău dacă te-am jignit. Dar eu cred în munca Bătrânilor voştri. Dacă nu aş fi făcut-o. Oftează, probabil gândindu-se la timpul petrecut ca prizonier al mogadorienilor.

Cinci arată timid acum.

— Patru. Ăăă, John. Sunt destul de obosit. Există pe aici vreun loc unde să mă pot odihni pentru o vreme?

— Sigur, omule, îi răspunde John, bătându-l uşor pe spate pe Cinci. De ce nu mergeţi să vedeţi unde vă sunt camerele?

Acum câteva minute am empatizat cu Cinci pentru vreo situaţie ciudată prin care trebuie să fi trecut el. Dar, nu ştiu, ceva în felul în care a vorbit cu tatăl meu m-a frecat bine. A fost aproape o notă de dispreţ în glasul lui, de parcă tatăl meu nu ar fi putut avea informaţii utile despre garzi.

Întregul grup, mai puţin Nouă, suntem conduşi pe un hol plin de opere de artă care, probabil, ar aduce o mică avere dacă ar fi vândute prin licitaţie unui muzeu. Eu încă nu pot să cred că un tip ca Nouă locuieşte aici. Simt că ar trebui să port smoching doar pentru că mă plimb pe holul ăsta. Aşa cum

făceam noi turul apartamentului, Sarah şi Şase au dispărut din drum, iar Ella s-a scuzat spunând că se duce să-l ajute pe Nouă cu bagajele. În cele din urmă, John s-a oprit în mijlocul holului.

— Camera asta este liberă, spune John, deschizând o uşă pentru Cinci. În sertare sunt nişte haine, pentru cazul în care simţi nevoia să te schimbi.

— Mulţumesc, spune Cinci intrând în cameră. E pe cale să trântească uşa, dar îşi dă seama că suntem toţi suntem acolo, cam cu ochii la el. Ăăă, ne vedem la cină, cred, murmură el, înainte de a închide uşa.

— Cum spui tu, tipule, zice Opt sec. Marina îi trage un cot în coaste şi îl şuşuie. Arunc o privire spre uşa închisă, în spatele căreia pariez că Cinci este încă în picioare, ascultând. Îmi cam pare rău pentru el. Nu este uşor să fii un outsider.

John se întoarce către mine şi tata.

— Sunteţi obosiţi? Sau vreţi să facem un tur?

— Nu, spun eu. Arată-ne drumul. Este prima dată când văd un penthouse.

— Şi eu la fel, adaugă tata zâmbind.

— Minunat, răspunde John, uşurat că nu suntem la fel de antisociali ca Cinci. Băieţi, cred că următoarea oprire o să vă dea pe spate!

Tata a rămas câţiva paşi în spatele grupului ca să admire operele de artă. După ce ne-am continuat drumul pe hol şi ne-am îndepărtat de camera lui Cinci, ieşind din raza auditivă, Opt pune întrebarea la care cred că mulţi dintre noi se gândeau.

— Ce-i cu tipul cel nou? Aruncă o privire spre mine. Nu tu, Sam. Tu pari perfect normal.

— Mersi.

John scutură din cap, puţin dezorientat.

— Nu ştiu, sincer. E un pic ciudat, nu? Nu este cum mă aşteptam.

— Probabil că e doar puţin nervos, adaugă Marina. O să-i treacă.

— Unde este cepanul lui? întreb. Ce a făcut el în toţi aceşti ani?

— A fost destul de tăcut pe drumul de întoarcere, îmi răspunde John. Nici chiar Sarah nu a putut să scoată mai mult de la el, şi ştii cum e ea.

— Da. E suficient de sociabilă pentru a te stoarce de secrete lorice în timp ce vorbeşte cu tine despre

orice.

John râde, prinzând gluma mea imediat.

— Sarah este atât de fermecătoare încât ar putea convinge un extraterestru fugar să-i dea o poză cu el pentru ziarul şcolii.

— Atât de fermecătoare încât acelaşi extraterestru ar putea

arunca chiar cu pietre în fereastra ei în mijlocul nopţii, chiar dacă federalii sunt cazaţi în casa ei.

Opt şi Marina schimbă priviri confuze, iar eu şi John am izbucnit în râs.

— Ai aruncat cu pietre în geamul lui Sarah? îl întreabă Marina pe John, ridicând o sprânceană. Ca în Romeo şi Julieta?

— Uh, după cum ar spune cei de la FBI: „Oh, ia fii atent, suntem aici.” spune John, nerăbdător să schimbe subiectul. Am zâmbit către Marina şi am dat din cap.

La capătul coridorului, John ne arată o cameră care arată de parcă garzii au folosit-o ca bază pentru operaţiunile lor. Pe un perete sunt înşirate ecranele imense ale computerelor, iar pe unul dintre ele rulează un program similar cu crawler-ul web al tatălui meu. Cuferele lorice sunt stocate aici, împreună cu tableta pe care am recuperat-o din laboratorul tatălui meu. Restul camerei este absolut aglomerată cu diverse piese de tehnologie; o parte din tehnică este nouă şi abia scoasă din cutie, alte piese par a fi fost recuperate de la o groapă de gunoi. În unele locuri, de-a lungul pereţilor, gadget-uri şi piese de schimb sunt îngrămădite şi stivuite până în tavan. Tata se aprinde imediat la faţă.

— Frumoasă colecţie, exclamă el, cu ochii scanând camera ca un copil în dimineaţa de Crăciun.

— Acesta a fost atelierul lui Sandor, cepanul lui Nouă, explică John. Ne-am uitat prin lucruri ca să vedem ce putem folosi, dar nici unul dintre noi nu este expert în tehnologie. John se întoarce către tatăl meu. Sper să îţi dai seama dacă e ceva folositor, domnule Goode. Ăăă, Malcolm.

Tata îşi freacă mâinile.

— Cu plăcere, John. A trecut prea mult timp de când nu am mai avut la dispoziţie un loc ca acesta. Am o mulţime de treabă de făcut aici.

— Mă întrebam, de asemenea, dacă ai putea arunca o privire şi la asta, spune John, invitându-ne să trecem printr-un set de uşi duble. Nouă îi spune „Sala de Lectură”.

Intrăm într-o cameră uriaşă, cu tavan înalt, şi trecem pe lângă un raft cu arme intimidante care fac pistoalele pe care le-a avut tata în Texas să arate ca nişte jucării. Camera este aproximativ de dimensiunea sălii de sport a liceului nostru, făcându-mă din nou să mă minunez de imensitatea

apartamentului de lux. La un capăt al camerei se află un aparat mare ce seamănă cu o cabină de pilotaj construită în perete, o serie de console fiind în jurul ei. Scaunul pare a fi distrus, de parcă ceva imens a căzut de sus direct pe el.

— Uimitor, remarcă tatăl meu.

— Spaţiul acesta a fost folosit pentru instruire. Nouă spune că Sandor a avut, la un moment dat, o grămadă de capcane şi obstacole cuplate. El bate într-un panou de pe perete unde se pare că ceva ar trebui să iasă, dar nu se întâmplă nimic. De nervi, Nouă a aruncat cu ceva în el şi i-a distrus comenzile. Acum este doar un fel de ceva…

— Se pare că ai dreptate, am spus. Nu e greu să ţi-l imaginezi pe Nouă zburând şi aruncând cu tot felul de chestii.

— Chestia aia, spune el, arătând spre scaun, se numeşte pupitru. Dacă am putea să-l repornim, cred că am putea să ne îmbunătăţim antrenamentele.

Tata deja era în genunchi înaintea pupitrului, adunând fire uzate şi plăcuţe metalice îndoite.

— O muncă foarte impresionantă, spune el.

Mă uit la maşinărie peste umărul lui, chiar dacă nu am nicio idee la ce mă uit.

— Poţi s-o repari?

— Pot să încerc, spune tata, întorcându-se către John. Voi ajuta în orice mod posibil.

— Şi eu, am spus, dându-i lui John un salut rapid. El începe să râdă.

— Ştiu că abia ai ajuns aici, spune John. Sper că nu sunt insistent. Sincer, mă bucur nespus să te avem aici. Şi mă bucur că v-aţi regăsit.

Când John vorbeşte despre mine şi tatăl meu, sesizez în glasul lui un pic de dor. Mă întreb dacă se gândeşte la cum ar fi fost să avem această conversaţie în Paradise, cu tatăl meu şi Henri discutând împreună despre tehnologie…, asta doar dacă lucrurile ar fi mers un pic diferit.

Tata îi scutură din nou mâna lui John, punându-i şi cealaltă mână pe braţ. Ne bucurăm că te-am găsit, John. Ştiu că v-a fost greu, dar nu sunteţi singuri în treaba asta. Nu mai sunteţi.

CAPITOLUL 16

Marina s-a autodepăşit cu pregătirea cinei. Există feluri de mâncare cu orez, fasole şi tortilla proaspete, un bol rece de gazpacho, un fel de miere cu vinete prăjite şi o duzină de alte feluri de mâncare spaniolă care nici măcar nu ştiu cum se numesc. Am uitat cât de bună poate să fie mâncarea gătită acasă şi mănânc ca un lup, mă opresc câteva secunde, apoi o iau de la capăt.

Toţi suntem aşezaţi sub un candelabru strălucitor în sufrageria lui Nouă. John stă la un capăt al mesei, tatăl meu la celălalt, iar restul dintre noi, între ei. Eu stau lângă tata şi Nouă.

— Nebunie, murmură Nouă în timp ce îşi bagă tortilla în gură. Niciodată nu am avut atâta lume la masa asta.

Toată lumea este relaxată, se spun poveşti şi se fac glume. Cinci mănâncă mult, dar nu spune prea multe. Alături de el, Ella îşi ia mâncarea în primire. Pare obosită dar încă zâmbeşte şi râde ori de câte ori cineva face o glumă bună. Şase stă chiar în faţa mea, pe partea cealaltă a mesei. Încerc să par indiferent şi să nu mă holbez la ea prea mult.

Când terminăm de mâncat, John se ridică şi atrage atenţia tuturor. Se uită la Sarah şi primeşte un zâmbet încurajator. Îşi drege glasul şi îmi dau seama că s-a gândit mult la ceea ce e pe cale să ne spună.

— Este un fapt incredibil să văd că toată lumea s-a adunat la masa asta. Cu toţii am ajuns aici de departe şi am trecut prin atât de multe situaţii. Asta îmi dă speranţa că am putea câştiga acest război.

Nouă scoate un sunet ascuţit, woop woop, care face pe toată lumea să râdă, întrerupând, pentru moment, discursul serios al lui John. Cinci se uită în jur la toată lumea, zâmbetul liniştit de pe faţa lui arată că a început să se simtă mai confortabil.

— Ştiu că unii dintre noi tocmai s-au întâlnit pentru prima dată, continuă John. Deci, m-am gândit că ar putea fi de ajutor dacă ne-am aduna în jurul mesei şi ne-am spune poveştile.

— Este un subiect distractiv, murmură Şase.

John este descurajat.

— Ştiu că unele dintre poveşti, probabil toate, nu sunt dintre cele mai fericite. Dar cred că e important pentru noi să ne amintim cum am ajuns aici şi pentru ce luptăm.

Privind către Cinci, am înţeles ce vrea să facă John. El speră ca, prin a-şi spune poveştile lor, garzii l-ar putea face pe cel mai nou membru să fie un pic mai deschis.

— Apropo de noii veniţi, aş vrea să aud tot şi toate prin câte aţi trecut, spune tata.

— Da, i se aprinde lui Cinci beculeţul, surprinzându-i pe toţi. Şi eu.

— Bine, spune John. Pot să încep eu.

John se lansează într-o poveste care îmi este mai mult decât familiară. El începe cu sosirea sa în Paradise, după mulţi ani petrecuţi pe drum. Vorbeşte despre întâlnirea cu Sarah şi cu mine şi despre cât de greu ia fost să-şi ţină Moştenirile secrete.

John îşi încheie povestea cu bătălia de la liceul nostru, sosirea la timp a lui Şase şi moartea lui Henri. La final toată lumea tace, nimeni nu spune nimic.

— Oh, la naiba, spune Nouă. Aproape că am uitat.

Nouă se apleacă sub scaun şi ridică o sticlă de şampanie brumată dintr-o găleată cu gheaţă. Arunc o privire rapidă spre tata, dar nu pare că e în starea de spirit pentru a juca rolul adultului responsabil. În schimb, îşi ridică paharul. Rapid, Nouă dă o tură în jurul mesei, turnând şampanie pentru toată lumea. Ella primeşte doar un pic.

— De unde a apărut asta? întreabă Opt.

— Din ascunzătoarea mea secretă. Nu-ţi face griji. După ce a terminat de turnat şampania, Nouă ridică paharul. Pentru Henri.

Toată lumea ridică paharele şi toastează pentru Henri. Deşi face la fel ca toată lumea, îmi dau seama că pe John la mişcat gestul. El se uită în jos la masă şi, cu un mic semn, îi mulţumeşte lui Nouă. La naiba, chiar şi eu sunt un pic surprins de gestul lui Nouă -între gestul ăsta şi micul nostru moment de tandreţe din pragul uşii de mai devreme, s-ar putea să-i fac un upgrade şi să spun că treaba cu luarea sacului meu şi cărat de el a fost o chestie minoră.

— Poate că trebuia să recrutaţi întregul oraş Paradise ca să lupte alături de noi, spune Cinci. Se pare că este un adevărat loc prietenos pentru extratereştri.

— Ar fi trebuit să punem autocolante, spun eu. „Dragi elevi din Liceul Paradise, luptaţi alături de extratereştri”.

— E rândul meu, spune Şase. Ea îşi spune povestea rapid,

începând cu capturarea ei şi a Katarinei, continuând cu închisoarea şi trecând repede la evadarea ei.

— Pentru Katarina. De data asta, John ridică mâna în semn de toast. Toată lumea ridică paharele din nou şi bem pentru cepan-ul căzut al lui Şase.

— Şi din cauza asta nu puteţi posta nimic pe internet, spune Nouă, referindu-se la povestea lui Şase, dar aruncând o privire ascuţită în direcţia lui Cinci. Cinci se uită înapoi către Nouă, fără să spună nimic.

— Aţi fost foarte apropiaţi de cepan-ii voştri, spune Marina. Povestea mea este un pic diferită.

Marina ne spune despre cum a crescut în Spania, cum cepan-ul ei, Adelina, practic a neglijat-o,

neantrenând-o şi nespunându-i nimic despre ceilalţi garzi. Sunt puţin uimit că un loric s-ar fi putut comporta aşa. Nu m-am gândit niciodată că un loric şi-ar fi putut ignora responsabilităţile. Ar putea fi o poveste cel mult foarte amară, dar modul în care o descrie Marina este mai trist decât orice altceva. Vocea ei se încălzeşte abia atunci când vorbeşte despre Hector, omul care a luat-o în grija sa pentru a o proteja. Într-un mod ciudat, povestea are aproape un final fericit, cu Adelina acceptând în cele din urmă sarcinile chiar dacă asta însemna moartea pentru ea. Îmi dau seama că, de fapt, nu a fost ceva foarte fericit, dar modul în care povesteşte Marina, o face pe Adelina să pară cel puţin eroină.

Opt ridică paharul.

— Pentru Hector şi Adelina, spune el.

E rândul lui Nouă. Aparent, a fost vina lui Nouă că totul s-a destrămat în viaţa lui. S-a îndrăgostit de o fată umană care lucra în secret pentru mogadoriani şi care ia condus, pe el şi pe cepan-ul lui, într-o capcană. Nouă trece peste ce s-a întâmplat cu ei după ce au fost capturaţi. Având şi eu o anumită experienţă cu lucrurile oribile petrecute în West Virginia, privirea întunecată din ochii lui Nouă nu m-a surprins deloc.

— Pentru Sandor, spune John.

— Pentru Sandor şi şampania sa, adaugă Opt, care îi smulge un zâmbet lui Nouă.

— Cred că într-adevăr ai avut noroc, îi spune Cinci lui John, arătând cu degetul în direcţia lui Sarah. Şi ea ar fi putut fi un spion mog.

— Hei, îi răspunde Sarah. Nu-i frumos.

— Au forţat-o, mârâie Nouă, referindu-se la fata de care se îndrăgostise. Nici un om întreg la minte nu ar lucra de bună voie pentru ticăloşii ăia.

— Cu excepţia guvernului… spun eu, amintindu-mi de agenţii care m-au transportat din West Virginia în Baza Dulce.

Nouă se întoarce spre mine.

— Ei bine, orice om care ar lucra cu albinoşii ăia, monştri-cenuşă, nu poate fi în toate minţile.

— Sau poate că nu ştiu pentru cine lucrează, spune John. Sunt convins că majoritatea oamenilor, dacă ar şti adevărul, ar fi de partea noastră.

— M-am obişnuit să nu am încredere în oameni, spune Opt. Reynolds, cepan-ul meu, a fost trădat de o femeie de care se îndrăgostise. Mi-a luat ceva timp să trec peste asta, dar în cele din urmă am ajuns să cred în binele umanităţii.

Opt continuă să ne spună cum a învăţat să îşi controleze Moştenirile şi că, în cele din urmă, a intrat în contact cu sătenii locali care l-au crezut a fi reîncarnarea zeului hindus Vishnu. Chiar dacă mogadorienii îi ştiau locaţia, ei nu au putut să ajungă la el din cauza unei armate de oameni care îl proteja.

Cinci se uită la Opt, dând din cap, arătând că ceva nou şi uimitor tocmai i s-a dezvăluit.

— Asta-i grozav, spune el. I-ai păcălit să creadă că eşti unul dintre zeii lor.

— N-am vrut să-i păcălesc, mai exact, spune Opt apărându-se. Regret că nu am fost mult mai

cinstit.

— Nu ar trebui să regreţi, continuă Cinci. Vreau să spun că e minunat să îţi poţi face prieteni printre oameni, cum şi-au făcut John şi Marina. E mai bine ca ei să lupte pentru tine decât împotriva ta, nu? El aruncă o privire spre Nouă. Mai bine să deţii controlul decât să fii orbit de fetiţele umane de lângă tine.

Nouă se apleacă înainte, ca şi cum ar fi pe cale să iasă din scaun.

— Ce vrei să spui?

— Au fost făcute greşeli, intervine John cu atenţie, dar trebuie să nu uităm că oamenii luptă şi ei cu acelaşi inamic ca al nostru, chiar dacă nu toţi îşi dau seama încă. Nu putem duce lupta asta singuri.

— Pentru umanitate, spun eu în glumă, ridicând paharul meu. Toată lumea se uită la mine şi mi-am pus imediat paharul jos, simţindu-mă un pic ameţit.

Pentru un moment, se simte puţină tensiune. Nouă încă se mai uită urât la Cinci. Ella ridică mâna.

— Aş dori să vă povestesc şi eu, spune ea.

Povestea ei este mai neplăcută decât oricare dintre celelalte pe care le-am auzit. Ea nu a fost trimisă pe Pământ cu ceilalţi garzi. În schimb, tatăl ei bogat şi ciudat a urcat-o pe o navă spaţială împreună cu majordomul familiei şi o grămadă de himere. Privind în jurul mesei, am sentimentul că nici ceilalţi garzi nu au auzit toată această poveste. John se uită la ea confuz, iar Şase ascultă cu atenţie.

— Uau, Ella, spune John. Când ai învăţat toate astea?

— Ieri, răspunde ea sec. Scria în scrisoarea lui Crayton.

Marina ridică paharul.

— Pentru Crayton. Un mare cepan.

Toată lumea îi urmează exemplul. Ella devine tăcută. Îmi dau seama că acest tip, Crayton, a însemnat mult pentru ea.

— Ia gândeşte-te, meditează Cinci. Dacă nava noastră nu ar fi ajuns pe Pământ, tu ar fi trebuit să salvezi planeta singură.

Ella face ochii mari.

— Nu m-am gândit la asta.

— Te-ai putea descurca, spune Nouă rânjind.

— Deci... spune John uitându-se la Cinci. Toţi am spus cum am ajuns aici. E rândul tău -cum ai reuşit să stai ascuns atât de mult timp?

— Da, omule, sare Opt. Varsă tot.

Cinci se afundă în scaunul său. Pentru un moment, am crezut că o să rămână tăcut, sperând că toată lumea o să uite de el, ca un copil care se ascunde în spatele clasei. E foarte bun la a face mici comentarii ascuţite atunci când alte persoane vorbesc, dar atunci când îi vine rândul să-şi spună propria poveste e mai mult decât reticent.

— Povestea mea nu este, ăăă, interesantă cum au fost ale voastre, începe Cinci după o clipă. Noi nu am făcut nimic special pentru a rămâne ascunşi. Doar am avut noroc, cred. Am găsit nişte locuri unde mogadorienii nu ne-au căutat.

— Şi care au fost locurile alea, mai exact?, întreabă John.

— În insule, răspunde Cinci. Insule mici unde nimănui nu i-

ar trece prin cap să caute. Unele insule nici măcar nu sunt trecute pe hărţi. Ne duceam din insulă în insulă, cam cum aţi călătorit voi din oraş în oraş. La fiecare câteva luni alegeam o insulă mai populată -Jamaica, Puerto Rico -şi vindeam unele dintre pietrele noastre pentru bunuri. Altminteri, le păstram pentru noi.

— Ce s-a întâmplat cu cepan-ul tău? îl întreabă Marina încet.

— Ăăă, cred că acesta e singurul lucru pe care îl am în comun cu voi. A murit. Se numea Albert.

— Mogadorienii? întreabă Nouă cu voce tare.

— Nu, nu, nu a fost aşa, răspunde Cinci, ezitând. Nu a fost vreo bătălie mare sau vreun sacrificiu curajos. S-a îmbolnăvit şi, după o vreme, a murit. Era bătrân, cred că mult mai bătrân decât vă descrieţi voi cepan-ii. Ar fi putut trece drept bunicul meu. Nu cred că i-a priit călătoria pe Pământ. El a fost tot timpul bolnav. Clima caldă îi ajută doar pe unii, cred. Eram pe o mică insulă în sudul Insulelor Caraibe atunci când deja se simţea foarte rău. Nu ştiam cum să-l ajut…

Cinci trase un oftat. Toţi am tăcut, lăsându-l să-şi mai revină puţin.

— Nu. Nu m-a lăsat să-i aduc un doctor. Era prea îngrijorat că, dacă ar fi fost examinat, s-ar descoperi ceva despre el şi am fi ajuns pe mâna mogadorienilor. N-am văzut niciodată vreun mogadorian. Totul părea normal, credeţi-mă. Cinci râde cu amărăciune, ca şi cum el ar fi supărat pe el însuşi. Pentru o vreme, chiar am fost convins că era un om nebun care m-a răpit. Credeam că el mi-a făcut aceste cicatrici pe picior în timp ce dormeam.

Încerc să îmi imaginez ce viaţă trebuie să fi trăit Cinci, fără să interacţioneze cu nimeni, doar cu un om bătrân şi bolnav. Asta ar putea explica de ce pare atât de ciudat când este împreună cu ceilalţi.

— Abia când mi s-a dezvoltat telekinezia am început cu adevărat să-l cred pe Albert. Iar asta s-a întâmplat atunci când el era foarte bolnav. Pe patul de moarte, el m-a pus să promit că după ce îmi dezvolt toate Moştenirile, o să încerc să vă găsesc pe voi, băieţi. Până atunci, el m-a făcut să-i promit că rămân ascuns.

— Ai făcut o treabă bună, spune Şase.

— Îmi pare rău pentru Albert, adaugă Ella.

— Mulţumesc, spune Cinci. A fost un om bun şi îmi doresc să-l fi ascultat mai mult. După ce a murit, mi-a fost mai uşor să mă deplasez. Am rămas pe insulă, păstrând distanţa faţă de toată lumea. Eram, ăăă, un singuratic, cred. Zilele au trecut ca prin ceaţă. În cele din urmă, mi s-au dezvoltat toate Moştenirile şi am venit în America, în speranţa de a vă găsi pe voi, băieţi.

— Ce s-a întâmplat cu cufărul tău? întreabă John.

— Oh, da, cufărul, îi răspunde Cinci nervos, scărpinându-se în cap. Am călătorit în mare parte cu barca. Albert m-a învăţat să aleg tipuri de nave pe care, ştiţi voi, oamenii să nu pună prea multe întrebări şi care să nu atragă atenţia. Când am aterizat pentru prima dată în Florida, acolo am dat peste mai mulţi oameni decât eram eu obişnuit. Un copil singuratic care duce cu el un cufăr. Am simţit că toată lumea se uită la mine. Arătam de parcă săpasem după o comoară pe o insulă sau cam aşa ceva. Poate am fost paranoic, dar aveam impresia că toată lumea voia să mi-l fure.

— Deci, ce ai făcut cu el? îl presează John.

— Nu credeam că era bine pentru mine să îl tot car cu mine. Am găsit un loc retras în Everglades şi l-am îngropat acolo. Cinci se uită la cei din grup. A fost o idee proastă?

— Şi eu l-am îngropat pe al meu din acelaşi motiv, răspunde Şase. Când m-am întors după el, cineva mi-l luase deja.

— Oh, exclamă Cinci. La naiba.

— Dacă ai ascuns cufărul la fel de bine cum ţi-ai ascuns şi abilităţile, sunt sigur că e încă acolo, spune Opt cu optimism.

— Trebuie să ţi-l recuperezi cât mai curând posibil, spune John.

Cinci dă din cap cu nerăbdare.

— Da, desigur. Îmi amintesc exact unde l-am pus.

— Cuferele sunt imperativ necesare, izbucneşte tata. El îşi ciupeşte vârful nasului, un gest care am observat că a început să-l facă ori de câte ori se străduieşte să-şi amintească ceva. Fiecare dintre cufere conţine ceva -nu sunt sigur exact ce, sau cum funcţionează, dar există elemente în acele cufere care vă vor ajuta să luaţi legătura cu planeta Lorien atunci când va veni momentul.

Toată lumea se uită la el cu atenţie.

— De unde ştii asta? îl întreabă John.

— Tocmai… tocmai mi-am amintit, răspunde tata.

Nouă se uită la mine, apoi înapoi la tata.

— Deci?

— Cred că e timpul pentru povestea mea, spune el, uitându-se la cei din jur. Ar trebui să vă avertizez că există lacune în amintirile mele. Mogadorienii mi-au făcut ceva. Au încercat să scoată din mintea mea tot ceea ce ştiam despre voi. Acum încep să îmi amintesc, dar pe bucăţi. Vă voi spune tot ce pot.

— Dar cum ai ştiut despre noi? întreabă Opt. Noi nu înţelegem nici măcar ce avem în Cufere.

Tata face o pauză, privind în jur la grup.

— Am ştiut pentru că mi-a spus Pittacus Lore.

CAPITOLUL 17

Se putea auzi acul căzând.

John a vorbit primul.

— Cum ţi-a spus? Ce vrei să spui?

— Mi-a spus personal, răspunde tata.

— Tu vrei să ne spui că te-ai întâlnit cu Pittacus Lore? exclamă sceptic Nouă.

— Cum este posibil? întreabă Marina.

— Am găsit un schelet în atelier purtând un pandantiv loric… John înghite greu înainte de a continua. El a fost?

Tata îşi coboară privirea.

— Mă tem că da. Când a ajuns, rănile lui erau atât de grave încât nu am putut face nimic pentru el.

Acum, întrebările au început să curgă.

— Ce ţi-a spus?

— Cum a ajuns pe Pământ?

— De ce te-a ales pe tine?

— Ştiai că Johnny crede că este Pittacus reîncarnat?

Tata le face semn cu mâinile de sus în jos, ca atunci când un dirijor încearcă să liniştească o orchestră zgomotoasă. El pare bucuros de toate întrebările, dar, în acelaşi timp, se luptă să-şi amintească răspunsurile.

— Nu ştiu de ce am fost ales tocmai eu din toată populaţia Pământului, explică tatăl meu. Am fost astronom. Zona mea de cercetare era adâncul spaţiului, în special încercarea de a lua contact cu forme de viaţă extraterestre. Credeam cu tărie că pe Pământ existau semne ale vizitei extratereştrilor, ceea ce nu m-a făcut prea popular printre unii dintre colegii mei fără prea multă imaginaţie.

— Însă ai avut dreptate, spune Opt. Loraliţii sunt aici. Picturile acelea rupestre pe care le-am găsit în India.

— Exact, continuă tata. Cei mai mulţi dintre colegii mei din comunitatea ştiinţifică m-au respins ca pe un nebun. Presupun că trebuie să fi părut ca unul, din moment ce tot vorbeam despre vizitatorii extratereştri. El uită în jur. Şi totuşi, iată-vă.

— Mulţumesc pentru rezumat, îl întrerupe Nouă, dar putem trece la partea cu Pittacus?

Tata zâmbeşte.

— Din laboratorul meu, am început să bombardez spaţiul cu unde radio pentru comunicaţii. Am avut impresia că am dat

peste ceva. Făceam asta în timpul meu liber. Fusesem, ăăă, pus pe liber, ca să spun aşa, din poziţia mea de la universitate.

— Îmi amintesc asta, am spus. Mama a fost tare supărată.

— Nici nu ştiu la ce mă aşteptam de la experimentele mele. Un răspuns, cu siguranţă. Poate o explozie de muzică extraterestră sau imagini cu o galaxie ciudată. Tata fornăie, clătinând din cap şi gândindu-se la cât de nepregătit era. Am primit mai mult decât visasem. Într-o noapte, un bărbat a venit la uşa mea. Era rănit şi incoerent, la început l-am confundat cu un excentric sau cu un vagabond. Şi apoi, în faţa ochilor mei, a început să crească.

— Adică mai înalt? întreabă Şase, ridicând o sprânceană.

Tata râde.

— Intr-adevăr. Acum nu mi se mai pare cine ştie ce, având în vedere tot ce am văzut, dar a fost prima dată când am văzut cum acţionează o Moştenire. Aş vrea să pot spune că am reacţionat cu curiozitate ştiinţifică adecvată, dar, ca să fiu cinstit, vă spun că am ţipat.

Am dat din cap. Se pare că aşa reacţionează cei din familia Goode.

— Un Garde pe Pământ, exclamă Marina. Cine era?

— S-a prezentat ca fiind Pittacus Lore.

Nouă pufneşte batjocoritor şi îi aruncă o privire lui John.

— Toată lumea se crede Pittacus!

— Vrei să spui că te-ai întâlnit cu unul dintre Înţelepţi? spune John, ignorându-l pe Nouă. Sau cineva care pretindea a fi un Înţelept?

— Cum arăta? Ce a spus? întreabă Ella.

— În primul rând, mi-a spus că rănile lui au fost provocate de o rasă extraterestră ostilă, care în curând va veni pe Pământ. Mi-a spus că nu va supravieţui nopţii şi... Nu s-a înşelat. Tata închide ochii, forţându-şi creierul să lucreze. Pittacus mi-a spus multe în timpul scurt pe care l-a avut, dar mi-e teamă că detaliile îmi sunt neclare. El mi-a cerut să pregătesc un grup de oameni care să vă primească, să-i ajut pe cepan-ii voştri să fugă cu voi, oferindu-le îndrumare. Am fost primul dintre Greeters.

— Ce altceva ţi-a mai spus? întreabă John, aplecându-se înainte cu nerăbdare.

— Îmi amintesc ceva legat de Cuferele voastre. Moştenirile. El mi-a spus că fiecare Cufăr ar conţine ceva -mi se pare că el

le-a numit Pietre Phoenix -luate din inima Lorienului. Deşi el le-a numit pietre, nu cred că trebuie să luăm asta literalmente. Pietrele Phoenix ar putea fi orice, sub orice formă. Iar când vă veţi întoarce pe planeta voastră, aceste elemente ar trebui să relanseze ecosistemul. Cred că acum sunteţi în posesia instrumentelor care să aducă înapoi la viaţă lumea voastră.

Marina şi Opt schimbă priviri entuziasmate, probabil gândindu-se la bogăţia luxuriantă a Lorienului despre care le-a tot povestit John.

— Dar ce facem cu acele Cufere pe care le-am pierdut deja? întreabă Şase. Am crezut că conţinutul lor se distruge atunci când garzii lor mor.

Tata clatină din cap.

— Îmi pare rău, nu am un răspuns la asta. Nu pot decât să sper că Moştenire rămase vă vor fi de

ajuns.

— Uite, treaba cu restaurarea Lorienului este mişto şi toate alea, spune Nouă, dar eu nu aud nimic despre ceva care să ne ajute să-i omorâm pe mogadorieni sau despre cum să protejăm Pământul.

— Cepan-ul meu mi-a spus că fiecare dintre noi ar fi moştenit Moştenirile unui Înţelept, spune Opt. Întotdeauna am crezut că eu am fost Pittacus, dar… El uită la John, apoi ridică din umeri. Ţi-a spus ceva despre asta?

— Nu, răspunde tata. Cel puţin nu îmi amintesc acum. Când cepan-ul tău a spus că ai moştenit Moştenirile unui Înţelept, s-ar putea să nu fi vorbit în sensul literar. Ar fi putut fi o metaforă pentru rolurile voastre pentru când veţi creşte şi veţi putea reconstrui societatea de pe Lorien. Problema e că nu mai e la fel de simplu să deveniţi voi Înţelepţii, pentru că trei dintre voi sunt deja morţi. Iar prezenţa Ellei aici pare să indice faptul că nimic nu este atât de veşted şi uscat.

— Deci suntem în întuneric la fel cum am fost mai înainte, spune Şase tăios, apoi se uită la mine. Nu că nu ar fi o poveste interesantă.

— Ia stai puţin, spune John, încă preocupat de ceea ce a spus tata. Există, cu siguranţă, informaţii pe care le putem folosi. Cuferele, de exemplu. Trebuie să le facem un inventar, să vedem dacă ne putem da seama care dintre lucrurile noastre sunt aceste Pietre Phoenix.

— Probabil că e ceva cu care nu înjunghii, nu tragi sau nu explodează, îşi oferă Nouă ajutorul.

— Voi încerca să vă ajut, dacă pot, se oferă şi tata. Dacă mă uit la conţinutul Cuferelor voastre, s-ar putea să îmi amintesc ceva.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi Greeters? întreabă Cinci. Mai sunt în viaţă?

Expresia de pe faţa tatălui meu se întunecă. Acum ne apropiem de partea din povestea despre care ştiu câte ceva. Destul de curând, lumea întreagă va fi lovită tocmai de bunii-mogadorieni-care-vin-să-ne-salveze-de-la-moarte-sigură. Tata încă nu şi-a pierdut speranţa în legătură cu Adam; l-am tot văzut verificând telefonul înainte de cină. Cum nu a dat nici un semn de viaţă în tot acest timp, am început să cred că nu a reuşit să scape. Mort sau viu, nu sunt foarte sigur cum ar putea Adam şi implicarea noastră cu el, să treacă fără probleme în faţa garzilor.

— I-am adunat personal pe Greeters. Erau oameni în care puteam avea încredere -oameni de ştiinţă care lucrau pe cont propriu. Dar nu-mi mai amintesc numele şi nici chipurile lor. Mogadorienii au văzut asta.

Tata îşi ridică paharul de şampanie cu o mână tremurândă şi ia o înghiţitură rapidă. Faţa lui se schimonoseşte, ca şi când amintirile l-ar durea. Sau i-ar lipsi.

— Toţi ştiam care sunt riscurile, continuă tata, în cele din urmă. I-am primit cu bucurie. Era şansa noastră de a face parte din ceva uimitor. Eu încă mai cred asta, spune el cu o notă de mândrie, privind în jur la garzi. Aşa cum mogadorienii vă căutau pe voi, la fel ne-au căutat şi pe noi. Evident, noi am fost mai uşor de găsit -doar ne-am trăit vieţile pe Pământ, înţelegeţi? Toţi aveam familii. Unul câte unul, ne-au dat de urmă. Ne-au cuplat la aparate, au încercat să ne pătrundă în minţi, să ne vadă amintirile, căutând ceva care să-i ajute în vânătoarea lor. Din cauza asta în mintea mea sunt atât de multe lucruri încă ceaţă. Nu ştiu dacă răul pe care mi l-au făcut mai poate fi reparat vreodată.

Ella aruncă o privire către Marina, apoi către John.

— Nu puteţi să îl vindecaţi?

— Am putea încerca, răspunde Marina, studiindu-l pe tata. N-am mai încercat vindecarea minţii

cuiva.

Tata îşi trece o mână peste barbă, încruntându-se.

— Am fost singurul care a supravieţuit. Am pierdut ani întregi din cauza ticăloşilor ăia. Se uită la mine. Intenţionez să le plătesc cu vârf şi îndesat pentru asta.

— Cum ai scăpat? întreabă John.

— Am avut ajutor. Mogadorienii m-au sedat şi m-au ţinut într-o stare catatonică ani la rând. Mă trezeau doar atunci când aveau de făcut un nou experiment pe mintea mea. În cele din urmă, un băiat m-a eliberat.

— Un băiat? întreabă Marina, ridicând o sprânceană.

— Eu tot nu înţeleg, spune Opt. Cum a reuşit cineva să intre într-o bază a mogilor? A fost unul dintre agenţii guvernamentali? Şi de ce te-ar fi ajutat?

Înainte ca tata să poată răspunde, a vorbit Cinci. Modul în care se încruntă la tata, e ca şi cum el deja a pus cap la cap întreaga poveste.

— El nu a fost om, nu-i aşa?

Tata se uită întâi la Cinci, apoi la John, înainte de a-şi întoarce privirea spre mine.

— El mi-a spus că se numeşte Adam, dar numele său real era Adamus. El a fost un mogadorian.

— Un mogadorian te-a ajutat? întreabă Marina încet, în timp ce toţi ceilalţi se uită la tata cu nelinişte.

Nouă se ridică brusc, uitându-se la John.

— Omule, asta-i o capcană şi se vede de la o poştă. Trebuie să închidem locul acesta imediat.

John ridică o mână, încercând să îl liniştească pe Nouă. Nici unul dintre ceilalţi nu s-au ridicat odată cu Nouă, ceea ce este o uşurare. Totuşi, ei se uită unul la altul cu teamă şi, chiar dacă eu am încredere în garzi, sunt dintr-o dată îngrijorat de faptul că s-ar putea să nu aibă încredere în tata.

— Calmează-te, îi spune John lui Nouă. Trebuie să aflăm toată povestea. Malcolm, ceea ce spui este nebunie curată.

— Ştiu, crede-mă, răspunde tata. Dar am învăţat că există două tipuri de mogadorieni. Unii dintre ei sunt cultivaţi şi crescuţi prin inginerie genetică -ei îi numesc cultivaţi. Eu cred că sunt ca soldaţii de doi bani pe care i-aţi văzut atât de des. Sunt cei hidoşi, care nu ar putea trece drept oameni niciodată. Ei sunt crescuţi doar pentru a ucide. Ceilalţi se numesc neaoşi.

Aceştia din urmă sunt clasa conducătoare. Adam a fost unul dintre ei, fiul unui general mogadorian.

— Interesant, spune Opt. N-am ştiut niciodată modul în care funcţionează societatea lor.

— Cui îi pasă? mârâie Nouă. Stă cu mâinile pe spatele scaunului lui, de parcă e gata să-l arunce. Treci la partea care dovedeşte că tipul ăsta nu este la fel ca ceilalţi mogadorieni.

— Ei au experimentat pe Adam cu aceleaşi maşini pe care le-au folosit să răscolească în memoria mea, continuă tata, nefiind descurajat de tensiunea în creştere. Aveau corpul unui garde -Numărul Unu, cred -şi au încercat să descarce amintirile lui Unu în Adam, gândindu-se că i-ar ajuta să-i găsească pe restul dintre voi.

— Corpul ei, spune Marina încet. Asta e o nebunie.

Tata dă din cap, fiind de acord cu ea.

— Intenţia mogadorienilor nu a funcţionat. Expus la amintirile lui Unu, cred că Adam a dezvoltat îndoieli cu privire la poporul său. El s-a revoltat. În acest proces de revoltă, el m-a ajutat să evadez şi să-l găsesc pe Sam.

Nouă clatină din cap.

— Tipul tău un fel de agent dublu, un rahat care le place cel mai mult, insistă el.

— Te-ai întâlnit cu puştiul ăsta mog? mă întreabă Şase.

Acum, toată lumea se uită la mine cu aceleaşi priviri cu care l-au sfredelit pe tata. Mi-am dres glasul ca să scap de senzaţia de disconfort.

— Da. Era la Baza Dulce. A ţinut pe loc un escadron de mogi în timp ce tata şi cu mine fugeam.

Tata s-a încruntat şi şi-a plecat privirea în îos la masă.

— Mă tem că nu a supravieţuit luptei.

— Ei bine, asta-i o uşurare, mormăie Nouă, aşezându-se din nou la locul său.

— Mai e ceva... Spun eu, privind cu ezitare la tata, întrebându-mă cum ar trebui să formulez fraza următoare.

— Ce este, Sam? întreabă John.

— În timpul luptei, el a făcut... a provocat un cutremur. A fost de parcă ar fi avut şi el Moşteniri.

— Un rahat peste alt rahat, fornăie Nouă.

— Este adevărat, îl asigură tata. Am uitat de asta. Ceva s-a întâmplat cu el în timpul experimentului.

Ella vorbeşte cu o notă de teamă în glas.

— Este adevărat? Ei ne pot fura puterile?

— Nu cred că a furat Moşteniri, clarifică tata. El a spus că a fost un cadou de la lorici.

Opt se uită în jur.

— Voi vă amintiţi să fi făcut vreun cadou mogadorienilor?

John îşi încrucişează braţele pe piept.

— Nu pare să fie posibil aşa ceva.

— Îmi pare rău că vestea asta vă supără, spune tata privind în jur. Am vrut să vă spun totul, chiar şi detaliile neplăcute.

— E chiar aşa de rău? întreabă Marina. Adică, dacă unul dintre mogadorieni ar putea înţelege că ceea ce fac ei este greşit, nu ar putea şi alţii să.

— Acum vrei să te bazezi pe ei prin obţinerea simpatiei? i-o retează Nouă, iar Marina tace imediat.

Atunci mi-a trecut ceva prin minte, poate datorită faptului că am vorbit prea mult despre cum îşi

dezvoltă garzii Moştenirile, poate datorită noilor detalii pe care le-am ascultat de la tata despre lumea lor.

— Moştenirile voastre provin de pe Lorien, nu?

— Asta mi-a spus Henri, îmi răspunde John.

— Şi Katarina a spus la fel, adaugă Şase.

— Deci, dacă aşa stă treaba, nu pare a fi ceva care ar putea fi furat chiar şi de o tehnologie a mogilor. Adică, dacă ei ar putea face asta, până acum ar fi furat mai multe puteri de pe Lorien, nu?

— Ce vrei să spui? întreabă John, ridicând din sprâncene.

— Ei bine, ceea ce vreau să spun este că… dacă Adam are Moştenirile acelea pentru că Unu a vrut să i le dea?

Pe de-o parte, Nouă strâmbă din nas ironic. Pe de altă parte, tata îşi drege grijuliu gâtul, mângâindu-şi bărbia.

— Interesantă teorie, spune el.

— Mda, mă rog, spune Nouă, aplecându-se în faţă să-l privească pe tata mai bine. Eşti sigur că asta nu a fost o capcană elaborată a mogilor? Eşti sigur că nu te-au urmărit?

— Sunt sigur de asta, răspunde tata cu autoritate.

La masă, Cinci chicoteşte. Pe durata discuţiilor despre Adam a tăcut tot timpul. Acum, el se uită în jur neîncrezător.

— Îmi pare rău, dar în jumătate din poveştile pe care le-aţi spus, oamenii implicaţi v-au trădat şi v-au dat pe mâna

mogadorienilor. Îşi flutură mâna spre noi. Aceştia doi au fost în contact cu mogii până în urmă cu câteva săptămâni. Şi-acum, ţineţi-vă bine. Voi chiar credeţi că se poate avea încredere în ei?

John nu ezită.

— Da, spune el, privindu-l pe Cinci chiar în ochi. Am încredere în ei cu viaţa mea. Şi dacă

dezertorul ăla mogadorian mai este încă în viaţă, îl vom găsi.

CAPITOLUL 18 (Sam)

Nu am putut să dorm în acea noapte. Întins pe canapeaua din sufrageria lui Nouă, ar fi trebuit să dorm ca un copil. A fost o schimbare radicală faţă de condiţiile pe care le-am îndurat cu tata prin moteluri cu paturi tari, muşcaţi de purici, ca să nu mai vorbim de cazarea minunată a lui Setrâkus Ra.

Sunt prea multe la care să mă gândesc. Deşi în cele din urmă am reuşit să mă reîntâlnesc cu garzii şi cu tata, gata să începem lupta împotriva mogadorienilor, mă simt neliniştit. Neliniştit cu privire la viitor. Neliniştit cu privire la lorici.

Mă întreb cum doarme tata. Părea epuizat după cină; ştiu că răspunsurile la întrebările garzilor, cu memoria sa ruptă în bucăţi, au pus o presiune majoră asupra lui.

Poate că doar m-am simt eu ciudat după întâlnirea cu atât de mulţi garzi noi. Am avut timp să îmi întăresc prietenia cu John şi Şase, să mă obişnuiesc cu toate chestiile alea extraterestre. Fiind în mijlocul lor, m-am cam simţit pe dinafară. Aş putea să mă descurc cu fanfaronada lui Nouă. Marina şi Ella par a fi destul de normale. Dar apoi a venit Opt cu povestea aceea în care, practic, păcălea oamenii să lupte pentru el. Şi Cinci. Ei bine, eu nu cred că cineva chiar a înţeles cum s-a descurcat el până acum. Uneori părea că este persoana cea mai idioată din lume, iar alte ori părea că îşi bate joc de toată lumea.

Care este rolul meu aici? Să-l încurajez pe John, amicul meu din liceu? Vreau să contribui cu mai mult decât atât. Dar nu ştiu sigur cum să fac asta.

Cred că am dormit un pic, dar m-am foit toată noaptea pe canapea. Limbile ceasului ridicol de scump din colţ, cu aspect antic de pe vremea bunicului, arată că e devreme. Aş putea foarte bine să mă dau jos din pat şi să mă apuc să fac ceva. Mâinile mele nu mai au răbdare. Poate ar trebui să cobor în Sala de Lectură şi să mă apuc de o parte din treaba pe care tata urmează să o termine. Nu pot reconstrui exact panoul acela de comandă, dar sunt destul de sigur că pot conecta şi singur unele fire tăiate.

Apartamentul de lux este straniu de liniştit acum când mă plimb prin el. Podeaua scârţâie pe hol, şi aproape imediat se deschide uşa de la camera lui Cinci, luându-mă prin surprindere. Este complet îmbrăcat, ceea ce este ciudat, ca şi cum el a stat rezemat de uşă şi a aşteptat să sară la primul semn de

probleme. Una dintre mâinile sale se mişcă nervos, o pereche bile din marmură se învârtesc în palma lui.

— Salut, spun eu în şoaptă. Sunt doar eu. Îmi pare rău dacă te-am trezit.

— Ce faci aici? şopteşte el cu suspiciune.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, i-am răspuns.

El oftează şi pare să dea înapoi un pic, ca şi când mi-ar arăta că nu vrea o confruntare.

— Da, îmi pare rău. Nu pot să dorm. Locul acesta ciudat mă depăşeşte. E prea mare. Cinci face o pauză, uitându-se în altă direcţie jenat. Încă din Arkansas, mă tot gândesc că unul dintre monştrii ăia or să apară şi or să mă ia.

— Da, cunosc sentimentul. E în regulă. Cred că suntem în siguranţă aici.

Am pornit pe hol.

— Mă duc în Sala de Lectură. Vrei să vii?

Cinci clatină din cap.

— Nu, mulţumesc. Începe să închidă uşa, apoi se opreşte. Ştii, eu nu prea cred că tu şi tatăl tău sunteţi spioni mogadorieni sau orice altceva. La cină doar, ăăă, făceam pe avocatul diavolului, cred.

— Da. Mersi.

— Adică, dacă aş fi fost un mogadorian care recrutează spioni, aş fi ales oameni care să pară un pic mai duri, ştii?

— Uh-huh, am răspuns, încrucişându-mi braţele. Tu chiar nu ştii când să taci, nu?

— Ăăă, îmi pare rău… Că a ieşit aşa greşit, răspunde Cinci, încreţindu-şi fruntea. Sunt un antisocial. Crezi că a observat cineva?

— Ăăă…

Cinci zâmbete.

— Glumesc, Sam. Desigur că au observat. Ştiu că sunt un nesimţit. Cum ai spus şi tu, uneori nu pot tac.

— Dacă s-au obişnuit cu Nouă, se pot obişnui şi cu tine, îi spun.

— Da. Asta e, uh, încurajator, cred. Suspină Cinci. Noapte bună, Sam. Să nu pui la cale planuri malefice în Sala de Lectură.

Cinci închide uşa. Eu rămân pe hol, ascultând foşnetul din camera lui. E un pic cam nesuferit, desigur, dar pot să înţeleg de ce este neliniştit în preajma celorlalţi garzi. Şi eu mă simt la fel.

Sunt surprins să găsesc luminile aprinse în Sala de Lectură. Sarah stă acolo, în picioare, în zona de tragere. Poartă un maiou scurt şi o pereche de pantaloni de trening. Mai are, de asemenea, o arbaletă, care ar putea fi una dintre cele mai ciudate lucruri pe care le-am văzut vreodată. Am privit-o cum se pregăteşte să tragă cu o săgeată.

— Pot să-ţi fac o poză pentru albumul de revedere? întreb. Vocea mea răsună în spaţiul vast.

Sarah tresare. Săgeata trasă era pe cale să treacă vâjâind pe lângă ţinta cu mogul de hârtie agăţată

la capătul opus al camerei. Ea se întoarce cu un zâmbet, fluturând arbaleta şi scrâşnind din dinţi ameninţător. Mimez că-i fac o poză cu o cameră imaginară.

— Puştii din Paradise nu vor crede asta, îi spus. Dar tu eşti propusă pentru „Cea Mai Populară Majoretă”.

Sarah râde.

— Dumnezeule, suntem departe de albumul de revedere, nu-i aşa?

— Da, fără glumă.

Sarah pune arbaleta jos şi mă surprinde cu o îmbrăţişare.

— Ce a fost asta?

— Şi tu poţi să foloseşti una, răspunde ea, ridicând din umeri. Pe de altă parte, dar să nu le spui şi celorlalţi despre asta, este atât de frumos să mai ai şi un alt om lângă tine.

Îmi dau seama că eu şi Sarah suntem singurii adolescenţi de pe Pământ care ştiu cum e să fii prieten cu o grămadă de extratereştri care luptă într-un război intergalactic. Deşi nu am vorbit despre asta, am împărtăşit o tonă din aceleaşi experienţe ciudate.

— Ar trebui să fim ca un grup de sprijin de două persoane, sugerez eu.

— Ştii, dacă m-ai fi întrebat asta anul trecut, ţi-aş fi spus că cel mai înfricoşător lucru pe care l-am văzut vreodată a fost finala de la olimpiada de chimie. Sarah râde. Iar acum, nu mai departe de ieri, m-am uitat cum prietenul meu se lupta cu un monstru gigantic în formă de vierme.

Am început să râd.

— Viaţa a luat-o razna repede.

— Nu e de mirare că ne transformăm în insomniaci.

Mă duc la pupitru şi încep să caut câteva fire la care a

lucrat tatăl meu înainte. Sarah se aşează cu picioarele încrucişate lângă mine şi priveşte.

— Deci, ai venit să tragi cu arbaleta pentru că nu poţi să dormi?

— Îmi face la fel de bine ca un pahar de lapte cald, răspunde ea. De fapt, încă învăţ să trag, dar nu am vrut să-i trezesc pe toţi cu armele de foc.

— Da, probabil nu ar fi fost o idee bună. Toată lumea e un pic încordată, nu-i aşa?

— Asta-i doar pe jumătate adevărat.

Arunc o privire către Sarah. E atât de greu de crezut că este aceeaşi fată cu care mergeam la liceu. Ceea ce mă intrigă este faptul că avem o discuţie despre antrenamentul cu armele de foc.

— De fapt, am venit aici din mai multe motive, continuă ea. John nu doarme prea mult. Când o face, totul se clatină şi se răstoarnă. Apoi, dimineaţa se dă jos din pat şi se duce direct pe acoperiş. Crede că nu observ, dar eu îl văd.

Am zâmbit către Sarah, arcuindu-mi o sprânceană.

— Împărţirea patului, nu-i aşa?

Ea mă loveşte în joacă.

— Cum zici tu, Sam. Dar mai sunt şi alte dormitoare. Totuşi, nu e ceea ce crezi tu. Nu e ceva foarte romantic să te ascunzi de criminalii invadatori extratereştri, ştii? Ca să nu mai vorbim că nu-mi place ideea că Opt se poate teleporta oriunde. Ea îşi mijeşte ochii la mine. Chiar şi aşa, să nu le spui părinţilor mei.

— Secretul tău e în siguranţă cu mine, i-am spus. Noi, oamenii, trebuie să rămânem uniţi.

Am terminat reconectarea firelor şi ceva parcă a prins viaţă în interiorul pupitrului. Unul dintre panourile de pe perete se aprinde brusc, ca un piston, apoi se stinge iar.

— Pentru ce-i asta? întreabă Sarah.

— Parcă ar fi un simulator de luptă, cred. Nouă mi-a spus că cepan-ul lui a avut tot felul de obstacole şi capcane puse pe aici.

Sarah bate în podea în faţa ei. Ceva metalic se zguduie sub mâna ei şi ea o trage repede înapoi.

— Poate că ar trebui să am grijă unde mă aşez.

Mă opresc din descâlcirea firelor, gândindu-mă să îl aştept pe tata înainte de a mai face ceva şi, de asemenea, nu doresc să declanşez din greşeală vreo capcană care s-o străpungă pe

Sarah.

Sarah mă atinge uşor pe braţ.

— Deci, tu de ce nu dormi, Sam?

Fără să-mi dau seama, mă trezesc că îmi pipăi cicatricele de la încheieturile mâinilor.

— Am avut o mulţime de timp să mă gândesc atunci când am fost prizonier, i-am răspuns.

— Înţeleg ce zici.

Ei bine, mai există un lucru pe care eu şi Sarah îl avem în comun.

— Am petrecut mult timp gândindu-mă la John şi la ceilalţi… La cum aş putea să-i ajut.

— Şi?

Mi-am deschis mâinile larg, arătându-i lui Sarah ceea ce am adus cu mine: o mulţime de nimic.

— Oh, spune ea. Ei bine, există întotdeauna arbaleta.

— Sunt îngrijorat că nu voi fi capabil să-i ajut. Mi-e teamă că, mai devreme sau mai târziu, voi fi capturat din nou, sau mai rău, şi că mai mult o să încurc lucrurile pentru ceilalţi. Apoi am auzit povestea pe care Opt a spus-o în seara asta şi mă întreb dacă nu ar fi fost mai bine dacă John m-ar fi lăsat în Paradise, aşa cum Opt ia lăsat acei soldaţi. Poate că ar fi fost mai bine să mă lase acolo, iar acum nu şi-ar mai fi făcut griji pentru mine.

— Sau pentru mine, spune Sarah, încruntându-se.

— Nu am vrut să spun asta, am răspuns în grabă.

— E în regulă, spune Sarah, atingându-mi braţul. E în regulă pentru că te înşeli, Sam. John şi ceilalţi au nevoie de noi. Sunt lucruri pe care le putem face.

Am încuviinţat dând din cap, dorind să o cred, dar apoi m-am uitat la cicatricele de pe încheieturile mâinilor mele şi mi-am amintit ce mi-a spus Setrâkus Ra în West Virginia. Am tăcut. Sarah se ridică în picioare, luându-mă de mână.

— Pentru început, spune ea, am putea merge să luăm micul dejun. Probabil că nu or să ne facă cetăţeni de onoare ai Lorien-ului, dar e un început.

Îmi forţez un zâmbet şi mă ridic în picioare. Sarah nu îmi dă drumul la mână. Ea se uită la cicatricele mov-închis de pe încheieturile mele.

— Orice ţi s-a întâmplat, Sam, spune ea, susţinându-mi privirea, acum s-a terminat. Eşti în siguranţă.

Înainte de a putea răspunde, un ţipăt prelung izbucneşte dintr-unul dintre dormitoare.

CAPITOLUL 19 (Marina)

Am sărit în sus şi m-am trezit imediat ce Ella a început să ţipe. Era noaptea mea să stau cu ea, iar ea a adormit liniştită. Am stat până târziu şi am vorbit despre noii veniţi şi despre ceea ce ne-a spus Malcolm Goode despre Pittacus Lore şi posibilitatea ca mogadorienii să ne fie de folos. În cele din urmă, Ella a adormit şi am sperat că poate coşmarurile ei, care o afectează de când ne-am întors din New Mexico, au dispărut, în cele din urmă, pentru totdeauna. De când a citit scrisoarea lui Crayton, nu a mai avut nici un coşmar. Poate că, la urma urmei, s-a eliberat de tot stresul. Acum că a trecut peste neliniştea generată de acea scrisoare nedeschisă, lucrurile ar putea reveni la normal.

Ar fi trebuit să ştiu mai bine.

— Ella. Ella, trezeşte-te! strig, încercând să mă decid dacă ar trebui s-o scutur puţin. Mă simt un pic panicată, mai ales atunci când văd că nu se trezeşte imediat. Ella îşi înfige degetele în pături, lovind cu călcâiele în saltea, toate în timp ce urlă până aproape să răguşească. Se zvârcoleşte atât de mult încât e aproape să cadă din pat. Am prins-o la timp să nu cadă.

De îndată ce ating umărul Ellei, o imagine apare în mintea mea. Nu sunt sigură de unde vine. Se simte ca atunci când Ella vorbeşte cu mine telepatic, dar niciodată nu am mai recepţionat imagini în timpul conversaţiei telepatice.

Ceea ce văd este oribil. E Chicago, aceeaşi zonă a lacului unde m-am plimbat cu Opt în urmă cu două zile. Sunt cadavre împrăştiate peste tot. Cadavre umane. Cerul este plin de coloane de fum de la incendiile din apropiere. Suprafaţa lacului este acoperită de ceva vâscos şi negru, parcă ar fi petrol. Aud ţipete. Miroase a ars. În depărtare se aud explozii…

Mă îndepărtez de Ella cu un icnet. Doar aşa, viziunea aceea dispare. Nu mai am respiraţie, tremur, în stomacul meu simt greaţă.

Ella s-a oprit din ţipat. Acum e trează, uitându-se în sus la mine cu ochii mari, speriaţi. Mă uit la ceas şi realizez că a trecut mai puţin de un minut de când a început Ella să ţipe.

— Ai văzut şi tu? şopteşte ea.

Eu dau din cap, nefiind sigură cum să răspund, cu atât mai puţin să descriu ceea ce tocmai am văzut. Cum a fost posibil să mă văd în visul Ellei?

Cineva bate la uşă şi fără să aştepte un răspuns, Sarah bagă capul. Îl văd şi pe Sam stând în spatele ei pe hol. Amândoi arată îngrijoraţi.

— E totul.?

Înainte ca Sarah să poată termina, Ella face o mişcare bruscă spre uşă, trântind-o şi închizând-o cu telekinezia ei.

— Ella! De ce ai făcut asta?

— Ei nu ar trebui să stea aproape de mine, răspunde ea, cu ochii larg deschişi şi înnebunită.

Cineva smuceşte de uşă, dar nu se clinteşte. Acum aud vocea lui John, probabil atras de toate

ţipetele şi agitaţia.

— Marina? Totul în regulă acolo?

— Suntem bine! Strig eu spre uşă. Lasă-ne un minut.

Ella trage o pătură în jurul ei, iar buclele i se revarsă pe capul patului când se sprijină de perete. Ochii ei sunt încă larg deschişi şi tremură ca o frunză. Când încerc să o ating, se face mică şi se fereşte de mine.

— Nu! strigă ea. Dacă te trimit înapoi acolo?

— Calmează-te, Ella, îi spun liniştitor. S-a terminat. Visele nu te pot răni, mai ales când esti trează.

Ea mă lasă s-o ţin de mână. De data asta nu mai primesc niciun şoc telepatic şi sunt

recunoscătoare pentru asta. Oricare ar fi fost efectul pe care l-a avut coşmarul acela ciudat asupra telepatiei Ellei, acum a dispărut.

— Cât. Cât de mult ai văzut? întreabă ea, cu ochii săgetând prin cameră, de parcă ar putea exista prin cameră umbre ascunse ale coşmarului pe care l-a avut.

— Nici nu ştiu exact ce-am văzut, am răspuns. A fost un oraş. Părea că s-a întâmplat ceva groaznic.

Ella dă din cap.

— Pentru asta vin.

— Cine? întreb eu, dar am deja o idee la ce se referă Ella.

— Mogadorienii. El mi-a arăt ce se va întâmpla după ce vor veni. M-a. M-a ţinut de mână şi m-a făcut să văd toate nenorocirile acelea. Ella se cutremură şi se aruncă în braţele mele. Simt cum mă apucă tremuratul şi pe mine. Gândul că a trebuit să treacă prin masacrul acela mână în mână cu Setrâkus Ra este suficient să mă zguduie. Am încercat să afişez o

atitudine puternică pentru Ella.

— Shh, îi şoptesc eu. E în regulă acum. S-a terminat.

— Se va întâmpla, strigă Ella. Nu-l putem opri.

— Nu este adevărat, îi răspund eu, strângând-o mai bine în braţe. Încerc să mă gândesc la ceea ce ar spune John sau Şase în această situaţie. Coşmarurile sunt minciuni, Ella.

— De unde ştii?

— Îţi mai aminteşti acele picturi rupestre pe care ni le-a arătat Opt în India? Cea în care Opt moarte? Aceea trebuia să fie o profeţie, dar am rupt-o noi. Nu e nici un viitor stabilit, doar cel pe care ni-l facem noi.

Ella îmi dă drumul şi respiră adânc, încercând să se adune.

— Îmi doresc ca aceste coşmaruri să se oprească, spune Ella. Nu ştiu de ce mi se întâmplă asta.

— Este Setrâkus Ra care încearcă să te sperie, i-am spus. Încearcă să te sperie, pentru că îi este frică

de noi.

Mă bucur că am putut s-o calmez, să sune încrezător ceea ce i-am spus, pentru că eu, de fapt, sunt destul de speriată. Lumina soarelui începe să pătrundă prin perdele, iar dincolo de fereastră este un oraş frumos, plin de oameni nevinovaţi, pe care tocmai l-am văzut devastat. Pentru că visul acela părea atât de real, nu pot decât să mă cutremur. Ce se va întâmpla dacă nu vom reuşi să oprim ceea ce vine?

CAPITOLUL 20 (John)

Mai târziu în acea dimineaţă, am adunat pe toată lumea în camera de zi pentru ceea ce sper că va fi o şedinţă strategică. Aseară, la cină, au apărut unele lucruri importante, iar acum este timpul să ne facem planul pentru următoarea mişcare. Oricum, prima problemă pe ordinea de zi a grupului nostru obosit, pentru mulţi dintre ei s-au trezit din cauza ţipetelor de acum câteva ore, este această problemă cu coşmarurile Ellei.

Malcolm îşi freacă barba gânditor.

— Să presupunem că aceste coşmaruri sunt cauzate de Setrâkus Ra. Mi se pare extrem de îngrijorător faptul că el este în stare să le transmită, într-un fel sau altul, prin intermediul unor forme de telepatie mogadoriană, fără a şti exact locaţia noastră. De fapt, ai spus că ai văzut Chicago arzând, corect?

Ella dă din cap, nu e dornică să-ţi amintească ultimul ei coşmar. Bernie Kosar, ghemuit la picioarele ei, îşi întinde botul spre ea.

— Era Chicago după o mare bătălie, clarifică Marina.

— El ne face problemele astea? întreabă Şase. Sau este ca un fel de profeţie?

— Credeam că am terminat cu profeţiile, spune Opt dându-şi ochii peste cap.

— Uneori, există un pic de adevăr în coşmaruri, spun eu.

— Ca atunci când am avut acea viziune despre New Mexico, completează Nouă.

— Da, dar alteori, e ca şi cum el doar încearcă să-şi bată joc de noi.

— Pe mine nu mă îngrijorează conţinutul imaginilor şi nici faptul că Setrâkus Ra este capabil să le transmită tuturor, spune Malcolm, riduri adânci formându-se pe faţa lui ca semn că se gândeşte intens la asta. Credeţi că e posibil să ne urmărească prin visurile astea?

— Dacă ar fi putut face asta, nu am fi fost deja angajaţi în luptă cu mogii? întreabă Opt. De ce s-a mai deranjat să-i prindă pe John şi Nouă, atunci, în New Mexico?

Am dat din cap în semn că sunt de acord, gândindu-mă la viziunile pe care le-am avut eu şi Nouă la vremea aceea.

— Chiar dacă aceste coşmaruri pot fi înspăimântătoare, nu cred că ştie unde suntem. Cred că încearcă să facem mişcări greşite.

— Întrebarea este, în cazul ăsta, cum putem opri aceste coşmaruri? se întreabă Malcolm.

— Am o soluţie, spune Şase, şi toată lumea se uită în direcţia ei. Ea soarbe o gură de cafea din cana ei. Să mergem şi să-l omorâm pe Setrâkus Ra.

Nouă bate din palme şi punctează ceea ce a spus Şase.

— Îmi place cum gândeşte tipa.

— Oh, e chiar atât de uşor? întreabă Cinci, vorbind pentru prima dată. O faci să sune de parcă ai duce gunoiul.

— Aş vrea să fie atât de simplu, spun eu. Dar nu ştim unde este şi, chiar dacă am putea să-l găsim, nu va fi o luptă uşoară. Ultima dată când ne-am dus peste el aproape ne-a omorât.

— Am putea să-l facem pe el să vină la noi, sugerează Nouă, uitându-se la Cinci. Poate mai facem nişte cercuri ciudate.

— Doar nu vorbeşti serios, spune Sam. I-am observat neliniştea după cum se foia în scaun la auzul numelui lui Setrâkus Ra.

— Nu vorbeşte serios, spune Cinci, uitându-se în direcţia lui Nouă. Doar face moşto de mine.

Nouă ridică din umeri şi mimează un căscat.

— Mi-e indiferent. Eu tot cred că ar trebui să mergem la luptă.

— Tu numai la luptă te gândeşti? i-o retează Opt.

— Da, numai la asta mă gândesc.

— Pentru prima dată, suntem toţi împreună, spun eu, păstrându-mi vocea calmă. Avem elementul surpriză de partea noastră. Avem oportunitatea de a ne pregăti şi de a ne alege următoarea luptă. Să nu ne grăbim cu nimic.

— John are dreptate, spune Marina. Există încă atât de multe lucruri pe care nu le ştim despre noi înşine, despre puterile noastre, despre Cuferele noastre…

— Ar fi bine să ştim exact cu ce lucrăm, spune Opt. Ieri, am făcut câteva antrenamente cu Nouă în Sala de Lectură. Ne-a fost de ajutor. Chiar surprinzător.

Nouă râde.

— Complimentul acceptat, insulta ignorată.

— Da, intervine Sarah. Cred că vorbesc pentru noi, oamenii, când spun că un pic mai mult antrenament de luptă nu ar strica.

— Învăţarea conţinutului Cuferelor noastre ar putea să ne fie de ajutor, spun eu. Poate ne-am putea da seama care sunt

acele pietre Phoenix despre care a vorbit Malcolm.

— Un inventar pare a fi în ordine, spune Malcolm.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să facem o prioritate din găsirea celorlalte Cufere, spun eu, aruncându-i o privire lui Cinci.

— Absolut, răspunde Cinci, aparent mult mai sigur pe el decât l-am văzut vreodată. Ştiu exact unde să mă duc. Putem face asta oricând doriţi.

— Asta ar putea fi o bună primă misiune, spune Opt. Mai ales dacă am putea-o face sub radarul mogilor.

— Eu încă mai cred că ar trebui să le aruncăm în aer radarul ăsta înspăimântător, mârâie Nouă.

— În curând, amice, am răspuns. Pentru moment, trebuie să jucăm în condiţii de siguranţă. Acum, ne adunăm puterile. Malcolm, ce mai ştii de tipul mogadorian? Adam?

Malcolm dă din cap în semn că nimic, chipul lui fiind posomorât.

— Am conectat un tracker, aşa că vom fi alertaţi dacă telefonul său mobil se deschide, dar încă nimic. Mă tem de ce este cel mai rău.

— Poate că şi-a aruncat telefonul, sugerează Sam, încercând să-l înveselească pe tatăl lui care şi-a cam pierdut speranţa.

— Am cam deviat de la subiect, nu-i aşa? intervine Şase. Ce facem cu coşmarurile Ellei?

Răspunsul a venit de la Ella, care a stat şi a ascultat în linişte.

— O să scap de ele. Data viitoare când o să mai intre ciudatul ăla mare în capul meu, am de gând să-i trag un pumn în bilute.

— Uau!

— Bine, spun eu, zâmbind. Întâlnirea se suspendă.

CAPITOLUL 21 (Marina)

Mai târziu, cei patru dintre noi care încă mai au Cuferele, ne adunăm în atelier cu Malcolm. Sunt fericită să ajut -doar că nu sunt sigură cât de folositor voi fi. Adelina nu a fost lângă mine suficient timp pentru a-mi explica ce sunt obiectele acelea din cufăr.

Din Sala de Lectură vine sunetul înfundat al tragerilor la ţintă pe care le face Şase cu Sam, Sarah şi Ella. Cred că şi Cinci este acolo, deşi el nu s-a arătat prea încântat de perspectiva de a învăţa să tragă. Nouă priveşte cu jind la uşa sălii de antrenament. Oftând dramatic, el începe să scotocească prin cufăr.

— Fi atent, spune Nouă. Scoate o mică piatră violetă şi apoi o aşează pe dosul palmei. Piatra alunecă şi trece prin mâna lui. Nouă întoarce mâna şi piatra apare în palma lui. Destul de tare, nu? mă întreabă, ridicându-şi sprâncenele.

— Ăăă, şi ce anume ar trebui să facă? întreabă Opt, căutând în propriul cufăr.

— Nu ştiu. Să impresioneze fetele? Nouă se uită la mine. A funcţionat?

— Ăăă... am ezitat, încercând să nu-mi dau ochii peste cap prea tare. Nu chiar. Dar, am văzut tipi care se pot teleporta, aşa că sunt cam greu de impresionat.

— Eşti foarte crud.

— Ce simţi atunci când trece prin mână? întreabă Malcolm. El ţine un pix în echilibru peste pupitru.

— Ăăă, ceva cam ciudat, cred. Mâna îmi amorţeşte până ce piatra trece prin ea. Nouă ridică din umeri, privind în jur. Vreţi s-o încercaţi?

— De fapt, da, spune Malcolm. Când pune piatra pe mâna lui, nu se întâmplă nimic. Hmm. Cred că e doar pentru lorici.

Malcolm îi înapoiază piatra lui Nouă. În loc s-o bage înapoi în cufăr, Nouă îşi bagă piatra violet în buzunar. Poate că o s-o scoată mai târziu ca să impresioneze unele doamne.

John scoate nişte frunze cu aspect fragil, împachetate şi legate cu nişte sfori îngălbenite. El le leagănă uşor în mâinile sale, neştiind sigur ce să facă din ele.

— Cred că astea au legătură cu Lorien-ul, nu?

— Poate că e o amintire de la Henri de când grebla gazonul, spune Nouă în timp ce răscoleşte din nou prin propriul său

Cufăr. Eu nu am nicio frunză aici.

Malcolm pune frunzele în palma lui John. Uşor, el îşi plimbă degetul arătător pe marginea unei frunze. Aproape că mă aştept ca chestia aia delicată să se năruie. Dintr-o dată, un sunet ca o briză uşoară umple camera. Se opreşte de îndată ce Malcolm trage înapoi degetul.

— Aţi auzit asta? întreabă el.

— Suna ca si cum cineva a lăsat o fereastră deschisă, spune Opt, privind în jur la cei patru pereţi aglomeraţi cu echipament. Nu se vede nici măcar o rază de lumină.

— A fost sunetul vântului de pe Lorien, spune John, cu ochii privind în gol. Nu ştiu cum, dar ştiu că asta a fost.

— Fă-o din nou, spune Nouă, iar eu sunt un pic surprins de sinceritatea din glasul lui.

În clipa aceea, chiar şi eu voiam să mai aud odată vântul acela. A fost ceva reconfortant.

John îşi trece mâinile peste frunze, iar de această dată sunetul este complet. Simt furnicături pe piele; e aproape ca şi cum pot simţi aerul proaspăt loric pe pielea mea. Este frumos.

— Uimitor! spune Opt.

— Dar pentru ce este? întreabă Nouă, revenind la sinceritatea lui obişnuită.

— Este un memento, răspunde John cu voce joasă, de parcă ar fi un pic tulburat şi ar încerca să ascundă asta. O amintire a ceea ce am lăsat în urmă. Să nu uităm pentru ce luptăm.

— Interesant. Malcolm îşi notează ceva. Vor fi necesare studii suplimentare.

Unul câte unul, pe măsură ce ne golim Cuferele, Malcolm se apleacă peste umerii noştri să se uite. El notează totul, făcând notiţe cu obiectele cu care ştim cum să lucrăm şi subliniindu-le pe cele pe care nu ştim cum să le folosim. De la mănuşile negre care strălucesc când le ating, la dispozitivul circular care arată ca un fel de busolă, aproape toate obiectele inventariate din Cufărul meu sunt subliniate.

— Ce crezi că-i asta? întreabă Opt, care a ridicat un corn curbat ce arată de parcă a fost rupt de pe capul unui cerb mic. E singurul lucru de aici care nu ştiu cum funcţionează.

La cinci secunde după ce Opt a ridicat cornul, Bernie Kosar intră val-vârtej prin uşa atelierului cu botul în aer. Se uită încântat, dând din coadă. El sare chiar pe Opt, lătrând la el.

— Vrea cornul, spune John. În cazul în care nu ţi-ai dat seama.

Ridicând din umeri, Opt lasă cornul în jos, iar BK îl prinde în fălcile lui. El se trânteşte pe spate şi începe să se rostogolească înainte şi înapoi. Emite un sunet de parcă toarce fericit, iar asta sigur nu merge cu forma s-a de câine. De fapt, forma s-a începe să pâlpâie, ca şi cum el ar avea probleme să se autocontroleze.

— Ce ciudăţenia dracu'! râde Nouă isteric. Dacă nu eram urmăriţi, aş fi pus asta pe internet.

— Ho, ho, spune John, frecându-şi tâmplele. Calmează-te, BK.

Malcolm se uită de la BK la John.

— Poţi comunica cu el?

— Da, răspunde John. Telepatic. Şi Nouă poate. Se descurcă destul de bine. El zice că acest corn este... nu ştiu cum să vă spun, sună de parcă ar fi într-un limbaj ciudat, un totem sau ceva. E o chestie pentru himere.

— Ei bine, din moment ce el este singura noastră himeră, poate să-l păstreze, spune Opt, râzând în timp ce se apleacă în genunchi pentru a-l freca pe BK pe burtă.

— Ella a venit aici pe o navă plină cu himere, sun eu. Credeţi că am putea folosi asta ca să atragem himerele? Poate că s-au rătăcit şi trebuie să ştie unde să ne găsească.

Malcolm începe imediat să scrie pe clipboard-ul lui.

— Foarte bine gândit, Marina.

Am zâmbet, mă simt un pic umflată de mândrie. Acum e rândul meu să mă uit în Cufăr şi să-mi dau seama ce sunt lucrurile de acolo.

— Dacă mai vreţi rahaturi de-astea naturale plictisitoare, am asta, spune Nouă ridicând un mic săculeţ din piele. Îl dăm din mână în mână şi fiecare dintre noi priveşte înăuntru. E plin cu sol de culoare ciocolată-maro.

— Când Sandor îmi explica Moştenirea mea, mi-a spus că am fost menit pentru creşterea a fel de fel de lucruri. Dar asta nu ne-ar fi de folos deocamdată.

Nouă leagă la loc săculeţul din piele la partea de sus şi îl aruncă înapoi în Cufăr. Cred că nu îl interesează lucrurile astea care nu îi pot ucide pe mogadorieni. Mă uit prin Cufărul meu, dau deoparte tot felul de pietre care ar fi putut finanţa versiunea mea spaniolă de penthouse, ca a lui Nouă, dacă

Adelinei i-ar fi păsat de mine, uitându-mă după orice ar putea avea de a face cu repornirea Lorienului.

— Ce ziceţi de asta? întreb, ridicând un flacon subţire de apă limpede ca cristalul. Sticla se simte rece la atingerea degetelor mele.

— Bea-l, sugerează Nouă.

Malcolm clatină din cap.

— V-aş sfătui să nu înghiţiţi nimic din ceea ce se află în Cufere până nu aflăm ce sunt alea şi ce fac.

— Ai auzit? îl întreabă Opt pe Nouă dându-i un cot. Nu mânca orice piatră.

Am destupat flaconul. De îndată ce ia contact cu aerul, lichidul se transformă într-o nuanţă de albastru, exact la fel ca pietrele loralite. E doar o reacţie scurtă, însă, albastrul se decolorează repede şi revine înapoi la apa limpede. Îmi plimb degetul pe peretele flaconului şi apare un traseu de un albastru strălucitor în lichid, apoi dispare după ce iau degetul de pe flacon. Am observat ramificaţii mici, albastre, sub vârfurile degetelor mele acolo unde am ţinut flaconul.

— Aţi văzut asta?

— E ca şi cum lichidul poate simţi atingerea ta prin sticlă, spune John.

— Îmi dai voie? întreabă Malcolm.

I-am dat flaconul lui Malcolm. Când l-a luat, culoarea lichidului din flacon nu s-a mai schimbat.

— Hmm, spune el, şi îi dă flaconul lui John. Încercă.

De îndată ce John ia flaconul de la Malcolm, lichidul clipeşte din nou şi devine de culoarea unui cobalt strălucitor de loralit. Noi toţi privim cum se stinge încet, cu excepţia locului în care John menţine atingerea. După modul în care pulsează, e ca şi cum lichidul ar vrea să iasă din flacon, de parcă este dornic să fie în contact cu noi.

— Deci, detectează lorici, spune Opt. Dar la ce ne mai foloseşte asta, din moment ce suntem singurii care am mai rămas?

— Vreau să încerc ceva, spun eu, luând înapoi flaconul de la John. Atent, ţin vârful flaconul astfel încât doar o singură picătură să se scurgă în palma mea. Lichidul devine albastru şi o senzaţie de gâdilat se răspândeşte peste palma mea. Apoi, picătura tremură şi se extinde, creşte în masă şi densitate până

când mă pomenesc că ţin în mână o pepită bună de loralit.

— Uau! spune Opt, luând piatra din mâna mea şi începând s-o examineze.

— Chiar că „Uau!”.

Malcolm se apleacă, privind cu uimire piatra.

— Orice ar fi chestia asta, ea sfidează legile fizicii.

— Deci cu chestia asta putem crea loralite, spune John amuzat. Nouă şi cu mine avem câte ceva ce am putea folosi pentru agricultură sau pentru plantare, iar Opt are un obiect care poate convoca himere. Lucrurile astea nu ar putea să ne ajute să relansăm Lorienul?

— Ba cred că da, spune Malcolm.

Am pus dopul înapoi la flacon, nu doresc să mai irosesc nicio picătură din preţiosul nostru lichid

loralit.

Inventarierea continuă pentru o vreme, timp în care Malcolm îşi ia notiţe meticulos. Toţi suntem dornici să învăţăm cât putem de mult despre Moştenirile noastre, cu excepţia lui Nouă. El continuă să se tot uite spre uşa sălii de curs. Ne-a promis că ne vom antrena cu el după ce terminăm cu toate „lucrurile inteligente”. Într-adevăr, aştept cu nerăbdare să mai am o sesiune de antrenament cu el. Simt că mai am o mulţime de învăţat până să ajung la acelaşi nivel de luptă ca şi ceilalţi.

Când ceilalţi pleacă, Opt şi eu rămânem să ne punem înapoi în Cufere ultimele lucruri. Am pus în Cufăr şi piatra loralit pe care am creat-o, dar Opt o scoate afară. El o strânge bine în pumn şi se concentrează asupra ei.

— Ce faci?

El deschide ochii şi suspină.

— Am vrut să văd dacă o pot teleporta lângă celelalte pietre loralite. Am mai încercat asta şi cu pandantivul meu, da nu am reuşit. Nu sunt suficient de mari.

— Ce? Voiai să dai o tură rapidă până la Stonehenge? Sau poate în Somalia?

Îmi recuperez piatra de la el şi o pun înapoi în cufăr, închizându-l.

— Lucrurile se vor mişca mult mai repede acum, asta e tot. Mi-aş fi dorit să avem mai mult timp pentru cercetarea asta.

— Noi? îi răspund eu, simţind cum căldura îmi cuprinde brusc faţa. Aveai de gând să mă teleportezi cu tine?

Opt clipeşte la mine şi îmi trânteşte un zâmbet dezarmant.

— Doar pentru o clipă. Vrei să-mi spui că nu ai fi vrut?

Opt are dreptate, în mod evident. După ce m-am trezit înainte de ivirea zorilor de la ţipetele Ellei şi am fost martoră la acea viziune oribilă din Chicago, mi-ar prinde bine o mică pauză de la toate problemele noastre lorice. Dar nu e timp pentru asta acum. Ating uşor braţul lui Opt.

— Îmi pare rău, îi spun. Trebuie să fim serioşi. Aşa cum a spus şi Nouă, nu avem timp să ne plimbăm aiurea prin ţări străine sau chiar pe malul mării.

Opt suspină cu vădită dezamăgire.

— Ah, bine, spune el, vom mânca tot pizza. Se opreşte pentru o clipă, arătând că ar vrea să spună ceva mai mult, dar apoi Nouă intră val-vârtej în cameră. Deja s-a schimbat în haine de antrenament.

— Fraierilor, sunteţi gata de lucru?

CAPITOLUL 22 (Marina)

— Haideţi să îl luăm şi pe Cinci, spune Nouă morocănos, după ce Opt şi cu mine ne-am schimbat. Tipul ăla ar putea să ne ajute la antrenament.

Îl găsim pe Cinci întins pe una din canapelele din livingul lui Nouă. Şi-a pus nişte jocuri video din colecţia lui Nouă pe un televizor cu ecran mare. Nu am mai avut nicio experienţă cu jocurile video, iar jocul lui Cinci mă face să mă ia ameţeala. Jocul este un FPP1, caracterul lui Cinci rulează pe un câmp de luptă cu o mitralieră, doborând soldaţi inamici. Cinci nici măcar nu bagă de seamă că am intrat în cameră până când Opt nu îşi drege tare gâtul.

1. FPP -first-person perspective -graphical perspective in video games -atunci când în jocul video se vede doar arma personajului, de exemplu. N.Tr.

— Oh, salut! spune Cinci, fără să se deranjeze să pună pauză la joc. Chestia asta este uimitoare. Nu am avut niciodată aşa ceva pe insule. Uitaţi-vă la asta.

Pe ecran, personajul Cinci lansează o grenadă. Un grup de soldaţi inamici ascunşi în spatele unui morman de saci de nisip explodează într-o ploaie de mâini şi picioare dezmembrate. Îmi întorc privirea în altă parte. În comparaţie cu ceea ce am văzut în visul Ellei în această dimineaţă, jocul video pare un pic prea realist.

— Foarte tare! spune Opt politicos.

Nouă cască. El stă chiar în faţa televizorului, astfel încât în cele din urmă Cinci este forţat să întrerupă jocul.

— Şi mie mi-a plăcut să mă joc cu asta când eram copil, spune Nouă. Acum îmi place să lupt mai mult în lumea reală. Vrei să ni te alături?

Cinci ridică o sprânceană.

— Facem chestii adevărate? Mergem să omorâm nişte soldaţi ca în... ăăă...? Îşi mijeşte ochii şi face aluzie la jocul video. Al Doilea Război Mondial. Cred că nu am învăţat bine Istoria Pământului, pentru că eu credeam că războiul s-a terminat peste tot.

— Ne vom antrena, îi răspunde Nouă serios. Din câte am auzit despre Arkansas, se pare că jocul ar putea să ne fie de folos.

Am observat un fulger de furie în ochii lui Cinci şi, pentru o

clipă, am crezut că o să sară de pe canapea. Dar s-a aşezat înapoi, încrucişându-şi braţele şi făcând un efort pentru a-şi menţine starea de neutralitate.

— Nu prea am chef chiar acum, spune Cinci. Se întinde mai bine pe canapea, făcând din asta un adevărat spectacol. Oricum, jocul ăsta este bun pentru coordonarea mână-ochi. Probabil că cea mai bună pregătire mi-o iau de aici.

Acum îmi dau seama că s-ar putea să nu fi fost o idee dună. Nouă este ultima persoană cu deprinderi diplomatice din lume. După ce am petrecut ceva timp lângă el, am învăţat să nu-l iau prea în serios. Dar se vede treaba că Cinci încă nu a ajuns la aceeaşi toleranţă.

— Este într-adevăr surprinzător de distractiv, spun eu, încercând să calmez lucrurile. Dacă Cinci nu are chef să se antreneze cu tine, poate că i-ar place să se antreneze cu noi. Asta ne-ar oferi şansa de a lucra împreună, ca o echipă. De asemenea, ne-ar place foarte mult să avem ocazia să ne cunoaştem mai bine.

Pentru o clipă, Cinci pare că s-a mai înmuiat. Înseamnă că am intuit bine; dacă eşti drăguţ cu el, îşi lasă garda jos. Nimănui nu îi place să i se spună ce să facă, mai ales atunci când am fost singuri pentru atâta timp, aşa cum a fost Cinci. Parcă l-am scos din peşteră şi l-am urcat cu noi în tren.

Din păcate, Nouă nu e atât de bun la citirea semnelor, sau poate e doar nerăbdător. Trece liniştit în spatele canapelei pe care stă Cinci şi, cu o singură mână, răstoarnă canapeaua. Cinci se revarsă pe podea.

Opt clatină din cap dezaprobator, deşi în colţul gurii îi joacă un mic zâmbet. Ştiu că Cinci nu i-a făcut cea mai bună primă impresie, dar Opt uită ce ne-a făcut el în India. Totuşi, nu aşa trebuie tratat cel mai nou garde dintre noi.

— Las-o baltă, Nouă, spun eu, folosind tonul dezamăgit, dar fără furie, folosit pentru a obţine ceea ce voiam de la maici. Eşti un bătăuş.

Nouă mă ignoră. Cinci s-a ridicat deja înapoi în picioare, uitându-se la Nouă.

— De ce ai făcut asta?

— E canapeaua mea, spune Nouă. Pot să fac ce vreau cu ea.

Cinci scoate un sforăit dezgustat.

— Este atât de copilăresc ce ai făcut. Eşti ridicol.

— Poate, îi răspunde Nouă, ridicând din umeri. Poţi să-mi arăţi cât de ridicol sunt la antrenament.

Deci asta este tot una dintre micile şmecherii motivaţionale ale lui Nouă, încercând să-l facă pe

Cinci să se supere pe el că să vină la luptă în Sala de Lectură. Exact ca un băieţel rău. Puteam foarte bine să-l rugăm frumos pe Cinci. Cinci continuă să se holbeze la Nouă, măsurându-l din ochi. Zâmbeşte superior, iar în ochii lui a apărut o licărire de ceva răutăcios, şi am impresia că Cinci şi-a dat seama de tactica lui Nouă.

— Uite cum facem, spune Cinci. Te las de bunăvoie să mă loveşti chiar aici. Dacă mă vei putea răni, voi veni cu tine la antrenament. Dacă nu mă poţi răni, dispari cu chestiile astea de macho din faţa mea pentru restul zilei.

Pe faţa lui Nouă se aprinde un zâmbet de lup.

— Vrei să te lovesc, micuţule?

— Sigur, răspunde Cinci stând cu mâinile în buzunare şi invitându-l să-l lovească în bărbie. Loveşte-mă!

— Băieţi, asta-i o prostie, spun eu, încercând să dezamorsez ceea ce a devenit brusc o situaţie foarte absurdă.

Cinci şi Nouă sunt implicaţi în acest concurs absurd în loc să învăţăm să lucrăm împreună. Arunc o privire către Opt ca să-i cer sprijinul. Un zâmbet mic îi joacă în colţurile buzelor, aproape că este amuzat de toată chestia asta. Când surprinde privirea mea de dezaprobare, zâmbetul lui Opt se transformă într-unul timid, apoi pune o mână pe umărul lui Nouă.

— Hai să mergem să ne antrenăm, spune Opt păstrându-şi vocea joasă. Cinci poate veni de când e

gata.

Nouă se scutură ca să scape de mâna lui Opt şi îşi duce braţul înapoi cu pumnul pregătit să lovească. Ridică din sprâncene la Cinci.

— Eşti sigur că vrei să mă testezi, Frodo?

— Sper că loveşti cu pumnul mai bine decât insulţi, spune Cinci dându-se înapoi.

Trebuie să recunosc, îi admir spiritul. Desigur, toate astea ar fi putut fi evitate de la început dacă ar fi putut să-şi înghită mândria. Modul în care acţionează, atât Cinci cât şi Nouă, este patetic. Doi dintre ultimii lorici rămaşi în univers trebuie să-şi

acorde mai mult timp.

Ca şi mine, Opt vrea să pună capăt acestui joc. Amândoi facem un pas înapoi.

Nouă se pregăteşte. Îşi trosneşte degetele, îşi roteşte gâtul şi îşi îndreaptă umerii. Cred că eu sunt mult mai nervoasă decât Cinci; el doar stă acolo pasiv, aşteptând ca Nouă să-l lovească cu pumnul.

În cele din urmă, Nouă îşi ia avânt. Este o lovitură de pumn venită de sus în jos, şi, chiar dacă este suficientă să doboare pe cineva, cred că l-am văzut pe Nouă dând pumni mai puternici şi mai rapizi. Cred că s-a decis să nu-l lovească prea tare, ca să nu-l rănească pe Cinci aşa de rău.

În acelaşi timp, pielea lui Cinci s-a transformat în oţel sclipitor. Pumnul lui Nouă se lipeşte de maxilarul metalic al lui Cinci şi imediat se apucă să strige de durere. E ca şi când a lovit o grindă de metal. Mi-am pus mâna la gură ca să-mi înăbuş un strigăt de surpriză. Lângă mine, Opt se opreşte din râs, surprins, când îşi dă seama că mâna lui Nouă este sigur ruptă. El se răsuceşte către Cinci, strângând mâna la piept.

Pielea lui Cinci revine la normal.

— Asta a fost tot?

Nouă mârâie o serie de blesteme. Mă grăbesc să mă uit la mâna lui, dar el mă împinge şi iese din cameră, îndreptându-se spre Sala de Lectură. Sunt sigură că va vrea să-i vindec mâna îndată ce se calmează. Oricum, după ce a acţionat ca un ticălos, merită un pic de durere.

— Dacă l-ar fi ascultat cu adevărat pe Patru când a vorbit despre lupta noastră din Arkansas, şi-ar fi dat seama ce urmează, spune Cinci uitându-se în urma lui Nouă cum iese furtunos, vocea lui de lemn sunând aproape plictisită.

— Nu e chiar un maestru tehnician, răspunde Opt cu răceală. Ei bine, bun venit în echipă. Oricum, bucură-te de jocurile video.

Opt iese din cameră ducându-se după Nouă. Cinci se uită la el cum pleacă, părând a fi un pic uimit că Opt s-a supărat pe el. Îl ajut pe Cinci să pună la loc canapeaua pe care a răsturnat-o Nouă.

— Nu-mi dau seama cu ce am greşit eu aici, spune Cinci încet. Eu sunt băiatul rău?

— Nu eşti, am răspuns. Lucrurile au scăpat de sub control.

Doar că ai fost cam prost.

— S-a luat de mine de când am intrat pe uşă, continuă Cinci. Mă gândesc că dacă nu-mi puneam mintea cu el, nu se întâmpla asta.

Mă aşez pe canapea lângă Cinci.

— Înţeleg, îi spun. Nouă are felul lui personal de a intra pe sub pielea oamenilor. John mi-a povestit că, într-o zi, el şi Nouă aproape că s-au rupt în bucăţi. Te vei obişnui cu el.

— Tocmai asta este. Nu vreau să mă obişnuiesc cu el.

Cinci ridică controlerul de la jocul video, dar nu începe să se joace. Apasă pe câteva butoane şi ecranul se întunecă.

— Şi chestia e că am vrut să mă antrenez cu voi. Nu vreau să fiu lăsat pe dinafară. Vreau să văd ce puteţi să faceţi şi să învăţăm să lucrăm împreună. Doar că nu mi-a plăcut modul în care mi-a cerut-o. Nu m-am putut abţine.

Îl bat pe Cinci uşor pe umăr.

— Să ştii că tu şi Nouă nu sunteţi chiar atât de diferiţi.

Uitându-se la covor, pare să ia în considerare acest lucru.

— Nici eu nu cred că nu sunt. Ar trebui să-mi cer scuze pentru că şi-a rupt mâna?

Dau din cap râzând un pic.

— Cred că mândria i-a fost rănită mai mult decât mâna, dar nu ar trebui să-ţi ceri scuze pentru

asta.

Mă ridic, îl apuc pe Cinci de braţ şi îl trag ca să se ridice în picioare.

— Vino. Hai să mergem să ne antrenăm.

Cinci ezită.

— Crezi că mai sunt binevenit?

— Eşti unul dintre noi, nu-i aşa? spun eu decisiv. Ce moment este mai bun pentru a învăţa să lucrezi în echipă decât să pocneşti un coechipier în faţă?

Cinci aproape că îşi permite să râdă şi el. Dă din cap aprobator şi plecăm spre Sala de Lectură împreună.

— Mulţumesc, Marina, spune el. Ştii, eşti prima persoană care mă face într-adevăr să mă simt binevenit aici.

Ei bine, măcar atât să pot face şi eu. S-ar putea să nu o pot ajuta pe Ella cu visele ei, sau să nu identific nici măcar jumătate din obiectele din Moştenirea mea ori să lupt precum ceilalţi, dar cel puţin mă pricep să-i împac pe ticăloşi. Mă întreb dacă nu o fi

şi asta tot vreo Moştenire.

CAPITOLUL 23 (Sam)

John ridică în lumină card-ul de identitate de Illinois. Il răsuceşte între degete şi se uită la poza cu el, minunându-se. Apoi se întoarce către mine zâmbind larg.

— Ai făcut o treabă bună, Sam. A ieşit la fel de bine ca cele pe care le făcea Henri.

— În sfârşit, am oftat uşurat.

O duzină de cărţi de identitate similare, toate cu unele defecte minore, stau într-o grămadă lângă calculatorul principal al lui Sandor. Toate au poza lui John şi numele John Kent.

— Ar trebui să faci una şi pentru tine, spune John. Ai putea să foloseşti un nume de genul Sam Wayne.

— Sam Wayne?

— Da, ca Bruce Wayne. Amicul lui Superman, fără puteri. Ăsta e motivul pentru care ai ales Kent pentru numele tău, nu? E o referinţă la Superman.

— Nu credeam că o să te prinzi, am răspuns. Nu ştiam că te uiţi la benzi desenate.

— Nu mă uit, dar extratereştrilor le place să-i supravegheze pe ceilalţi. John vine pe partea cealaltă a biroului, plimbându-şi mâna pe una dintre margini, să se uite la ecran peste umărul meu. Toate astea erau deja în calculatorul lui Sandor?

— Da, am răspuns, mişcând cursorul pe diferite programe de falsificare şi spargere de baze de date guvernamentale instalate pe calculatorul Sandor. Trebuia doar să ajung să am acces la ele. Şi, ăăă, să-mi dau seama cum să le folosesc corect... Îi arăt actele false stricate.

— Foarte tare, spune John. Hai să facem identităţi noi pentru toată lumea. Asta o să ne ajute când vom merge să recuperăm Cufărul lui Cinci.

— Nu se teleportează Opt până acolo?

John scutură din cap.

— Aseară spunea că poate să călătorească doar între aceste pietre masive loralite. Pentru călătoriile scurte există riscul să fim reperaţi din aer. Sau să ne teleporteze într-un zid.

— Da, asta ar fi dureros.

Am reglat camera web care este agăţată pe monitor, astfel încât să se focalizeze pe mine. Când văd că imaginea mea apare pe ecran, îmi aranjez puţin părul şi afişez un zâmbet stupid.

— Frumos, spune Ioan, încă uitându-se la monitor.

— Ce pot să zic? Sunt fotogenic.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce, în Liceul Paradise, imaginea zilei era Sam Goode -Ziua Recunoştinţei.

— Acum ştii.

Trag imaginea cu mouse-ul într-unul din programele instalate de Sandor şi se redimensionează imediat pentru noul meu permis de conducere.

— Deci. Încep eu neconvingător. Vreau să te întreb ceva.

— Da?

— Cum mai stă treaba între tine şi Şase acum că Sarah, ăăă, nu e trădătoare?

John râde.

— De fapt, am vorbit despre asta în drum spre Arkansas. Cred că acum suntem în regulă. A fost cam ciudat pentru o vreme. Sunt cu Sarah. Sută la sută.

— OK, asta e bine, răspund eu cu nonşalanţă, dar John nu se opreşte aici.

— E toată numai a ta, spune el, iar faţa mea se înfierbântă imediat.

— Nu de asta am întrebat.

— Uh-huh, sigur, spune John aruncând spre mine un şurub găsit pe birou. Vrei să spui că ai uitat ce s-a întâmplat înainte să plece în Spania? Nu ţi-a spus clar că te place? Nu te-a sărutat?

Ridic din umeri, aruncând şurubul înapoi în direcţia lui John.

— Hmm, sună cunoscut, dar nu prea am avut timp să mă gândesc la asta. Şi chiar dacă spun asta acum, mă gândesc că îmbrăţişarea lui Şase de atunci, în Arkansas, a fost doar pentru că ne-am revăzut.

Faţa mea devine şi mai fierbinte.

Din fericire, înainte ca John să poată continua discuţia cu mine, intră tata. El ne zâmbeşte în timp ce îşi şterge mâinile unsuroase pe o cârpă veche. Arată rupt de oboseală de la munca la maşinăriile din Sala de Lectură, dar pe faţa lui este un zâmbet mulţumit. Munca la tehnologia lorică nu se compară cu timpul petrecut într-o închisoare mogadoriană.

— Cum a mers? îl întreb.

— Mintea umană este un lucru uimitor, Sam, spune tata filozofic. Când ai lacune în memorie aşa cum am eu, începi să apreciezi mai bine lucrurile pe care ţi le aminteşti. Mâinile tale se mişcă din reflex şi fac munca pe care ai mai făcut-o de

nenumărate ori, fără a fi nevoie să te gândeşti măcar. Cine are nevoie de Moşteniri când avem puterea infinită a minţii umane de care dispunem, nu-i aşa?

— Să ştii că pe mine, de fapt, nu m-ar deranja nişte Moşteniri, spun eu uitându-mă la John. Scuze, îi place să îmbine filozofia cu chestiile ştiinţifice.

— Nu mă deranjează deloc, spune John, zâmbetul lui devenind melancolic când se uită la mine şi apoi la tatăl meu.

— Reparaţiile nu sunt uşoare, continuă tata. Munca lui Sandor este impresionantă, iar eu… am fost scos din joc pentru un timp. Totul funcţionează după cum îmi amintesc, doar că totul este mult mai mic. Pupitrul ar putea fi prea complicat pentru mine ca să îl pot face pe deplin operaţional. Am reuşit să fac unele reparaţii la panourile de comenzi. Şi unele dintre capcane ar trebui să fie operaţionale acum. Nu e perfect, dar tot e ceva.

— Sunt sigur că e minunat, spune John. Orice lucru care ar putea îmbunătăţi antrenamentul, va ajuta. Aş vrea să adunăm toată echipa şi să discutăm înainte de a pleca în Flo.

Nouă deschide uşa atelierului cu o forţă suficientă ca s-o scoată din balamale. Face un pas înainte şi loveşte violent cu piciorul un teanc de vechituri, trimiţând în direcţia noastră circuite şi fier vechi. Mi-am acoperit faţa încercând să mă protejez, dar John prinde obiectele cu telekinezia lui.

— Ce dracu? strigă John. Calmează-te!

Nouă sare în sus speriat, arătând că nu şi-a dat seama eram aici.

— Îmi pare rău, murmură el, apoi se opreşte în faţa lui John. Îşi ţine mâna dreaptă hidos umflată. Vindecă-mi asta.

— La naiba, am spus. Ce ai păţit?

— I-am tras un pumn în cap lui Cinci, spune Nouă. Nu a ieşit bine.

Ei bine, uite că nu a durat prea mult, mă gândesc eu. Nouă s-a tot luat de Cinci încă de când acesta a intrat pe uşă. Mai mult mă surprinde faptul că Nouă a venit aici pentru vindecare. Nu aşa mi-am imaginat că va fi lupta. Mi-am ţinut gura închisă, lăsându-l pe John să se ocupe de câinele lui de atac rănit. El apucă antebraţul lui Nouă, poate cu prea multă grijă decât este necesar, şi îşi pune mâna peste pumnul zdrobit al lui Nouă. Dar nu îl vindecă.

— Ar trebui să te relaxezi, spune John privind în ochii lui Nouă. Noi nu ne luăm la pumni prietenii. Nu-i provocăm la luptă pe acoperiş. Fără rahaturi de genul ăsta.

Nouă priveşte în jos la John şi, pentru o clipă, cred că s-ar putea să-i tragă şi lui un pumn. Nu o face. În schimb, etalează un rânjet mare, ca şi cum totul a fost o mare glumă.

— Sunt cel mai de rahat comitet de primire, nu-i aşa?

— Pe vremea când eram în Paradise, mama lui Sarah avea obiceiul să servească cu prăjituri pe orice nou venit care se muta în cartier. Poate că ar trebui să coci prăjituri de fiecare dată când loveşti pe cineva cu pumnul, îi sugerez eu.

John râde în timp ce se ocupă de vindecare mâinii lui Nouă.

— Îmi place ideea asta, Sam.

— Eu nu coc prăjituri, mârâie Nouă, fixându-mă cu o privire mortală.

Tata îşi drege glasul. Toţi ne întoarcem şi ne uităm spre el. Stă în picioare cu mâinile încrucişate la spate; sunt convins că la fel stătea şi în faţa studenţilor lui de la universitate.

— Nouă, mă întrebam dacă ai vrea să mă ajuţi în Sala de Lectură?

— Cu ce?

— Echipamentul a fost construit de cepan-ul tău. Speram că mă vei putea lămuri în legătură cu modul în care funcţionează.

Nouă râde cu neîncredere.

— Da, ăăă, îmi pare rău, amice. Chestiile astea de tocilar i le-am lăsat lui.

— Înţeleg, răspunde tata descurajat de fanfaronada lui Nouă. În acest caz, poate reuşim să ne dăm seama cum funcţionează… dacă lucrăm în echipă? Asta dacă nu eşti prea ocupat să dai cu pumnul în cine ştie ce altceva.

Spre surprinderea mea, îl văd pe Nouă că stă şi se gândeşte la propunere. Văd acelaşi chip melancolic pe faţa lui la fel cum am observat pe faţa lui John mai devreme şi asta îmi dă convingerea că amândoi se gândesc la cepan-ii lor. Atunci mi-am dat seama ce face tata: îl ia pe tipul furios şi îl implică într-un proiect, ca la Afterschool Special. O mişcare de părinte, dar îl admir.

— Bine, da, spune Nouă. E rahatul meu. Ar trebui să ştiu cum funcţionează. După tine.

După ce Nouă şi tata pleacă spre Sala de Lectură, John se

întoarce spre mine.

— Tatăl tău este un băiat bun, spune el. S-ar putea să-l facem cepan onorific.

— Mulţumesc, am răspuns zâmbind fragil. Un nod rece mi s-a format în stomac, pentru că ştiu ce se întâmplă cu cepan-ul unui Garde, ce se întâmplă cu adulţii. E un gând întunecat, ştiu, dar nu mi-l pot suprima. Abia mi-am recuperat tatăl. Nu vreau să-l pierd din nou. Fără să-mi dau seama, am început să-mi frec cicatricile de pe încheieturile mâinilor. Probabil că John a intuit ce simt, pentru că şi-a pus o mână pe umărul meu.

— Nu îţi mai face griji, Sam, spune el. Nu vom mai pierde pe nimeni.

Sper că are dreptate.

CAPITOLUL 24 (John)

— Deci, când plecaţi în Florida? mă întreabă Sarah ca din întâmplare, de parcă ar fi vorba despre o vacanţă planificată.

Sunt obosit. Dar este o oboseală bună, totuşi -astăzi a fost o zi productivă. Nu ne-am mai petrecut timpul fugind şi ascunzându-ne, nu am mai irosit timpul. Ne-am inventariat Cuferele, Sam a reuşit să imprime câteva ID-uri false solide, iar eu mi-am petrecut ceva timp antrenându-mă în Sala de Lectură recent renovată.

— Peste două zile, sper, i-am răspuns lui Sarah, întinzându-mă pe podea pentru a face un set rapid de flotări, înainte de culcare. Aş vrea ca mâine să ne întâlnim toţi în Sala de Lectură, să vedem cum arată echipa. Nu mă aştept să avem prea multe probleme cu recuperarea Cufărului lui Cinci, dar nu se ştie niciodată. Ar fi bine să avem o experienţă împreună. Apoi vom pleca.

Sarah continuă să tacă. Mă uit la ea. Stă pe marginea patului -patul nostru, încă sună ciudat când mă gândesc la asta - cu picioarele strânse sub ea. Este îmbrăcată în pijama -bluza este un tricou gri, în formă de V la gât şi poartă un şort de-al meu. Se uită la mine, dar nu este atentă la nimic din ce spun. Îmi dreg glasul, iar ea clipeşte din ochi intermitent, arătându-mi un zâmbet strâmb.

— Îmi pare rău, m-ai distras cu flotările. Despre ce vorbeam?

Mă aşez pe pat lângă ea, încolăcindu-mi degetele prin părul ei abia periat. Îmi zâmbeşte şi dintr-o dată nu mai sunt atât de obosit. Aş minţi dacă aş spune nu m-am gândit la ce s-ar fi putut întâmpla cu noi dacă nu împărţeam patul. Lucrurile au fost agitate de când am fost în Chicago: coşmarurile Ellei, apelul de ajutor al lui Cinci şi propria mea insomnie. Plus că nu m-am simţit bine cu toţi ceilalţi dormind în camerele alăturate.

— Vorbeam de Florida, îi amintesc.

— Oh, da, spune Sarah. Ai locuit acolo un timp, nu-i aşa?

— Da, câteva luni. De ce?

— Încerc să completez unele spaţii libere. Încă sunt multe lucruri pe care nu le ştiu despre tine, John Smith. Ea îşi pune mâna pe obrazul meu, îşi lasă degetele să alunece în jos pe gâtul meu şi apoi de¬a lungul umărul. De asemenea, statul de vorbă mă ajută să nu mă gândesc, de fapt, la ceea ce vreau să

fac.

Mâna mea alunecă prin părul ei, apoi coboară pe ceafa ei, dansând încet la nivelul coloanei vertebrale. Sarah tremură un pic şi o trag mai aproape, aplecându-mi capul în jos spre ea.

— Ştii, se pare că în seara asta e destul de linişte. Cred că toată lumea doarme.

Ca un blestem, cineva bate la uşa noastră. Ochii lui Sarah se lărgesc şi începe să râdă, faţa ei îmbujorându-se.

— Este un moment oribil pentru una dintre Moştenirile tale?

Am deschis uşa şi am găsit-o pe Şase aşteptând îmbrăcată, de parcă ar fi venit de afară. Ea se uită peste umărul meu la Sarah, apoi prinde privirea mea exasperată şi îmi trânteşte un rânjet diabolic.

— Hopa, spune ea, întrerup?

— E în regulă, spun eu. Ce faci?

— Trebuie să veniţi pe acoperiş şi să vedeţi ceva. BK a înebunit.

Ne tragem nişte haine peste pijamale şi pornim pe hol după Şase. Îl aud pe BK chiar înainte să ajung la scara ce duce pe acoperiş. Sunetul pe care îl scoate este ca un amestec între urletul unui lup şi mugetul scos de trompa unui elefant în călduri, nu sună deloc rău, dar e clar că sunetul nu este de pe Pământ.

— Nu vrea să se mai oprească, spune Nouă de îndată ce am apărut pe acoperiş. Îşi freacă tâmplele, probabil epuizat de folosirea telepatiei în încercarea de a-l calma pe BK.

Încă este în forma sa de beagle, deşi o grămadă de umflături se întind haotic pe sub pielea lui, de parcă în orice secundă s-ar putea schimba în altceva. Dinţii lui sunt încleştaţi pe cornul din Cufărul lui Opt, dar asta nu împiedică sunetul să iasă. Saliva curge de pe corn şi de pe blana lui BK. Se ridică pe picioarele din spate cu botul orientat spre lună, zgomotul acela ciudat ieşind din el. Se pare că e într-un fel de transă.

Opt se teleportează din camera de j os.

— Sam şi Malcolm monitorizează canalele de urgenţă, doar pentru cazul în care vreun vecin băgăcios cheamă poliţia, spune el. Nu ştiu ce l-a apucat, John, dar cred că are ceva de-a face cu cornul acela de cerb.

— Pe toţi dracii! spune Şase. Ea îşi întinde degetele spre BK. Linişte, Bernie Kosar!

BK nu pare să observe. O văd pe Marina aplecată peste marginea acoperişului, folosindu-şi vederea ei de noapte pentru a fii cu ochii pe oricine care ne-ar putea deranja. Din fericire, suntem destul de sus, iar Chicago este destul de mare încât nu cred că cineva l-ar putea auzi BK. Dar chiar şi aşa, nu vrem să riscăm nimic.

— Aţi încercat să luaţi cornul de la el? am întrebat.

— Da, răspunde Nouă. Dar nu i-a plăcut asta. A mârâit la mine şi tot nu i-a dat drumul. N-am vrut să-l rănesc.

— Parcă nu ar fi BK, spune Sarah cu îngrijorare în ochi.

— V-aţi gândit că s-ar putea să fie un fel de coşmar al himerelor? sugerează Şase.

Dau din cap. Toată ciudăţenia asta cu BK a început când a pus laba pe cornul de cerb. Nimic din ceea ce avem în Cuferele noastre nu ar trebui să lucreze împotriva noastră. Chiar şi brăţara mea, care doare ca naiba când se activează, s-a dovedit a fi de ajutor. Ar trebui să existe o explicaţie raţională pentru asta.

— Unde este Ella? întreabă Sarah. Ar putea fi şi asta ca întâmplarea aceea cu ea, dar pentru himere?

— Acum doarme, răspunde Marina. Şi lucrul ăsta pare total diferit.

Mă întind cu telepatia mea spre el.

— Bernie Kosar, trebuie să te linişteşti, îi spun, dar nu primesc nici un răspuns. Nu văd nici o altă opţiune decât să încerc să-i iau cornul cu forţa şi fac un pas înainte. Înainte să fac al doilea pas, Bernie se lasă pe toate cele patru labe şi dă drumul cornului. Ecoul urletului său îmi mai răsună în urechi timp de câteva secunde după ce s-a terminat. Prind cornul cu telekinezia mea şi îl scutur de bale. BK se gudură fericit, privind în jur la toţi.

Mă uit la Nouă, apoi amândoi încercăm un contact telepatic cu BK.

— E ca şi cum el nu ştie ce s-a întâmplat, spun eu.

— Eşti beat, BK? îl întreabă Nouă intrigat.

BK sare pe lângă noi dând din coadă. Se bucură aşa cum face orice câine care se bucură după o plimbare afară.

— Ne-ai speriat, îi spun. Ştii că ai făcut scandal şi că ai scos tot felul de zgomote, nu?

BK se aşează la picioarele mele. Sarah se ghemuieşte şi îl

scarpină după urechi.

— Puteţi să-l întrebaţi ce făcea? spune Sarah privind în sus la mine şi Nouă.

— Încercăm, îi răspund, iar Nouă dă din cap şi se uită cruciş la BK. Sunt o mulţime de imagini şi sentimente, ştii? Nu sunt chiar cuvinte.

— Lătrat telepatic, observă Opt.

— Cam aşa ceva, răspunde Nouă.

— El spune că… fac pauză ca să mă asigur că interpretarea gândurilor lui BK este corectă. Spune că i-a chemat şi pe ceilalţi. Ridic cornul. Cred că pentru asta este chestia asta.

— Ceilalţi? întreabă Marina. Adică himerele de pe nava lui Ella?

— Cred că da, îi răspund eu privind în îos la BK. Crezi că te-au auzit?

BK se rostogoleşte pe spate, cerându-i lui Sarah să-l frece pe burtă. Cred că e echivalentul himerelor de a ridica din umeri.

— Zice că nu ştie, spun eu.

Nouă dă din cap.

— Ei bine, am ieşit din criză. Mă duc la culcare. Putem avea o noapte fără ţipete sau urlete, vă rog?

Toată lumea îl urmează pe Nouă jos, pe acoperiş rămânând doar Sarah, BK şi cu mine. Aerul

nopţii este rece şi, acum că BK s-a oprit din urlat, e linişte. Îngenunchez lângă Sarah şi o iau în braţe.

— Ţi-e rece?

— Nu chiar, spune ea zâmbind. Dar mă poţi ţine în braţe. Acum văd de ce îţi place atât de mult pe aici. Stăm aşa pentru o vreme, Sarah în braţele mele, amândoi uitându-ne în depărtare la Chicago. Acesta este unul din acele momente perfecte, momentul acela pe care trebuie să-l ţii minte şi să ţi-l aminteşti atunci când lucrurile devin sumbre.

Şi apoi, pentru că tot a avut dreptate Sarah când a spus că-i un moment oribil pentru una dintre Moştenirile mele, o formă întunecată se desprinde de pe cerul nopţii şi vine direct spre noi.

CAPITOLUL 25

— Ce-i asta? ţipă Sarah.

— Nu ştiu, îi răspund sărind în picioare şi instinctiv mă aşez între Sarah şi forma aceea întunecată care vine spre noi. Îmi aprind Lumenul, simt din nou senzaţia aceea plăcută de căldură, fiind gata pentru orice.

Forma întunecată încetineşte. Îmi dau seama că este un om. Forma aceea aterizează graţios pe cealaltă parte a acoperişului, braţele fiindu-i ridicate într-un gest de pace.

— Cinci.

— Salut, băieţi, spune Cinci. V-aţi trezit târziu. V-am speriat?

— Tu ce crezi? întreabă Sarah arătând la mingiile de foc încă aprinse în mâinile mele.

Stând deoparte, într-un final, las Lumenul să se stingă. Îmbrăcat într-un trening negru, Cinci îşi trage gluga de pe cap, astfel încât acum îi pot vedea faţa.

— La naiba! Scuze. Nu credeam că cineva m-ar putea observa.

Adineauri am crezut că suntem atacaţi, aşa că, cuvintele mele ies mai dure decât aş vrea.

— Ce naiba făceai?

— Zburam şi eu pe aici. Uneori îmi place să văd cât de departe pot ajunge.

Încerc să răspund pe un ton care să nu sune prea autoritar. Sunt de acord cu orice tip de antrenament, dar să zbori deasupra oraşului Chicago pare o idee destul de stupidă. Ascunderea la vedere este un lucru; dar ascunderea sub forma unui adolescent care zboară pe deasupra oraşului este alta.

— Nu eşti îngrijorat că cineva te-ar putea vedea? îl întreabă Sarah, luându-mi cuvintele din gură.

Cinci dă din cap.

— Fără supărare, Sarah, dar o să fii surprinsă să afli cât de puţini oameni se deranjează să se uite în sus. Oricum, e noapte, iar eu port haine negre. Credeţi-mă, băieţi, sunt precaut.

— Totuşi, trebuie să te gândeşti că există camere de supraveghere, avioane... şi cine ştie ce altceva, spun eu, încercând să nu sune ca o morală.

Cinci suspină profund şi dă din mâini, ca şi cum ar fi fost sătul de atâta ceartă. După cearta pe care a avut-o cu Nouă mai

devreme, cred că nu mai vrea şi alte probleme.

— Dacă aşa vrei, o să mă opresc, spune el. Dar să ştii că asta mă face să mă simt bine. Se îndepărtează. De fapt, aş putea, probabil, să trag o gonetă până în Everglades, să îmi recuperez Cufărul şi să mă întorc înainte de micul dejun.

Îmi place atitudinea lui Cinci; dintr-odată, el nu mai pare a fi genul de om pentru care să-ţi faci griji că sare peste antrenament ca să-şi piardă vremea cu jocurile video. Totuşi, am dat din cap dezaprobator.

— Vom merge acolo ca o echipă, Cinci. Nu trebuie să mai facem nimic singuri, niciodată.

— Siguranţa numărului mare. Ai dreptate. Cinci cască, întinzându-şi braţele. Bine, la următorul antrenament voi fi prezent. Ziua de mâine o începem în Sala de Lectură, corect?

— Corect.

Odată ce Cinci a coborât scările, mă întorc la Sarah. Ea priveşte cerul nopţii, un zâmbet mic jucându-i în colţul gurii. O iau de mână.

— Ce zici de asta? o întreb.

Ea ridică din umeri.

— Daca ai putea zbura aşa, nu ai face-o?

— Numai dacă ai putea zbura cu mine.

Sarah îşi dă ochii peste cap, trăgându-mi uşor un cot în coaste.

— Bine, demodatule. Să mergem la culcare înainte să se mai întâmple vreo nebunie.

CAPITOLUL 26 (Marina -John -Sam)

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

Ella dă din cap afirmativ în timp ce mergem împreună spre Sala de Lectură. E palidă, iar la ochi are cearcăne întunecate, de parcă tocmai a scăpat de o boală oribilă. Aseară a reuşit să doarmă fără coşmaruri şi fără să mai ţipe, dar e încă epuizată.

— Pot s-o fac, spune Ella înaintând.

— Nimeni nu se va gândi mai puţin la tine dacă stai afară, i-am spus.

— Nu trebuie să mă trataţi ca pe un copil, mi-a răspuns ea brusc. Mă pot antrena din greu la fel ca

şi voi.

Am dat din cap aprobator, fiind de acord cu argumentul ei. Poate că o activitate fizică va fi bună pentru Ella. Cel puţin asta ar trebui s-o obosească suficient, astfel încât să mă lase şi pe mine să mă odihnesc.

Noi suntem ultimele care intrăm în Sala de Lectură. Toată lumea stă în mijlocul camerei, toţi sunt îmbrăcaţi în haine de antrenament. Malcolm stă în spatele consolei lui, examinând butoanele strălucitoare şi pârghiile prin ochelarii lui.

Nouă bate din palme când ne vede.

— În regulă! Hai să începem! Capturaţi drapelul, baby! Testul final al lucrului în echipă şi, ăăă, capacitatea de luptă.

Şase se uită la Cinci şi îşi înăbuşe un geamăt. Eu stau lângă Opt, care îmi face cu ochiul şi îmi dă un zâmbet rapid. Sper să ajungem în aceeaşi echipă.

— Regulile sunt simple, spune Nouă. Ne arată, prin gesturi, capetele opuse ale sălii de sport unde sunt montate o pereche de steaguri improvizate, făcute din nişte tricouri vechi cu Chicago Bulls. Câştigă echipa care ia steagul de la cealaltă echipă şi îl aduce la ea în tabără. Trebuie să ţineţi steagul în mână tot timpul, fără telekinezie. De asemenea, nu aveţi voie să teleportaţi steagul în tabăra voastră -ahem, asta se referă la tine, Opt.

Opt zâmbeşte cu superioritate.

— Nicio problemă. Îmi plac provocările.

Pe podea, puse grămadă, sunt patru puşti mogadoriene pe care am pus mâna când am fost în Arkansas. Ne gândisem că le-am putea folosi pentru astfel de antrenamente. Am observat că Sam se uită la ele cu neîncredere.

— Pentru ce sunt astea? întreabă el.

— Fiecare echipă va primi două arme, explică John intervenind. Malcolm le-a modificat astfel încât acum sunt neletale. Sunt ca armele paralizante. Noi întotdeauna ajungem să folosim armele mogi-lor împotriva lor; m-am gândit că ar fi bune să ne antrenăm cu ele.

— De asemenea, am vrut să dau o şansă de a lupta şi celor care nu sunt Garde, spune Nouă uitându-se la Sam şi Sarah.

Malcolm se îndepărtează de pupitru, cu mâinile împreunate la spate.

— Voi folosi sistemul instalat în Sala de Lectură ca să activez nişte obstacole, spune el. Amintiţi-vă: dacă cineva este rănit, puteţi cere un time-out, astfel încât Marina sau John să vă poată vindeca.

Nouă suspină enervat.

— Într-o luptă reală nu există time-out, aşa că haideţi să încercăm să nu ne purtăm ca nişte fricoşi.

John se uită în jur ca un cavaler, să vadă dacă toată lumea este de acord.

— Nu uitaţi, acesta este doar un antrenament. Nu încercăm să ne omorâm unul pe altul.

John şi Nouă, în calitate de căpitani, ne împart în două echipe. John alege primul şi o ia pe Şase, iar Nouă îl alege pe Opt. Apoi, John îl ia pe Cinci şi Nouă pe Marina. A treia alege a lui John este Bernie Kosar, iar Nouă surprinde pe toată lumea prin alegerea lui Sarah. Mă aşteptam să fiu ales ultimul; nu e nici o ruşine în asta atunci când restul jucătorilor sunt plini de superputeri. John mă alege, probabil dorind să împartă oamenii în mod egal, lăsând-o pe Ella să se alăture echipei lui Nouă.

Ne strângem grămadă în tabăra noastră la capătul sălii de sport.

— Voi deveni invizibilă imediat, spune Şase. Dacă veţi reuşi să-i ţineţi pe ceilalţi ocupaţi, ar trebui să reuşesc să le iau steagul fără nici o problemă.

John dă din cap în sem că este de acord.

— Cel mai mult mă îngrijorează Opt. Probabil că se va teleporta în tabăra noastră imediat şi o să facă un du-te-vino cu steagul. Sam, vreau ca tu şi Bernie Kosar să staţi de pază.

Îl bat pe Bernie Kosar uşor pe cap. Blana sa de beagle se transformă sub degetele mele într-una netedă de tigru.

— Ăăă, da... Ne putem descurca.
— Cinci, tu şi cu mine vom merge la atac. O să-i ţinem ocupaţi până când Şase trece de ei.
Cinci arată peste umăr către cealaltă echipă care, la fel ca noi, sunt adunaţi grămadă.
— Vreau să mă ocup eu de Nouă.
John schimbă o privire rapidă cu mine, amândoi ne amintim incidentul de ieri. Nu în fiecare zi găseşti voluntari care să vrea să se bată cu un Garde nebun de legat. John ridică din umeri.
— Sigur. Eu o să-ţi apăr spatele. Dar de data asta să-l iei mai uşor, bine?
Cinci zâmbete, o privire cavalerească citindu-se în ochii lui.
— Fără promisiuni.
După ce am terminat cu pregătirea tactică, i-am zâmbit lui Şase.
— Mult noroc. Nici nu te vor vedea venind.
Mă încurajez singur. La treabă, Sam. Şase îmi întoarce zâmbetul rapid. Ea ridică unul dintre blasterele mogadoriene şi mi-l aruncă mine.
— Mersi, Sam. Mă bazez pe tine să mă acoperi, bine?
— O să mă teleportez acolo, o să le iau steagul şi o să-i fac bucăţi, spune Opt în timp ce îşi trozneşte degetele. Nici măcar nu vom transpira.
Nouă dă din cap.
— Exact la asta se aşteaptă şi ei. Totuşi, da, aşa să faci. Dar să fie doar o diversiune.
Sarah ne întrerupe ridicând mâna.
— Scuze, Nouă, dar trebuie să te întreb ceva. De ce m-ai ales pe mine?
Nouă zâmbeşte la ea.
— Eşti arma mea secretă, Hart. John nu va putea fi eficient cu Pupăciaosa lângă el.
— Pupăcioasa? replică Sarah sec, îndreptând spre el pistolul mogadorian. Vrei să te împuşc?
— Am văzut-o cum trage. Să ştii că nu ratează, îi spun eu lui Nouă. Am văzut-o pe Sarah trăgând în timpul antrenamentului. Sunt invidioasă pe precizia ei. Eu nu am fost în stare să mă acomodez cu armele de foc la fel de repede cum a făcut-o ea. Armele îmi dau o stare de nervi.
— Ştiu că nu ratează, răspunde Nouă, devenind serios. De

aceea ea va fi cu ochii pe Şase.

— Ştii că o să se facă invizibilă, spune Opt. Cum o s-o putem opri?

— Aici intervine Ella, răspunde Nouă. Ella îşi ridică privirea speriată de la blaster când şi-a auzit numele. Cred că s-a simţit un pic rănită că a fost aleasă ultima.

— Eu? întreabă ea neîncrezătoare.

— Pe toţi dracii, da, îi răspunde Nouă. Tu vei folosi ciudăţenia ta de telepatie pentru a indica locaţia lui Şase când e invizibilă. Apoi, tu şi Sarah o daţi de gol.

— Ăăă, nu ştiu dacă pot să fac asta.

— Ai localizat-o la dracu-n praznic în New Mexico. Asta-i doar o cameră. Nouă o scutură pe Ella de umeri încurajator. Încearcă pentru mine, bine?

— Eu ce trebuie să fac? întreb.

Nouă îşi ia faţa aia mândră, cred că l-am auzit pe John referindu-se la ea ca la „mâncătoare-de-rahat”, adică faţa pe care o face atunci când el crede că vine cu ceva foarte… spumos. El mă apucă de mâna şi câteva fire de păr de pe braţul meu se ridică, un mic şoc electric trecând prin mine.

— Tu, Marina, eşti adevărata mea armă secretă.

— Ambele echipe, sunteţi gata? strigă Malcolm de la pupitru.

Cele două echipe stau cam la zece metri distanţă una de alta, aproape la jumătatea distanţei faţă de Sala de Lectură. Arunc o privire în jur. Toţi cei din echipa mea arată determinaţi. Sam a început deja să transpire un pic, ajustându-şi constant blasterul. Lângă mine, Sarah îmi dă un zâmbet inocent în timp ce îşi strânge blasterul în mâini. În schimb, inima mea bate cu putere, dar încerc să păstrez o faţă serioasă.

— Gata! îi strig lui Malcolm.

— Haideţi să tăbăcim nişte funduri! strigă Nouă.

Malcolm apasă câteva butoane de pe pupitru. Camera prinde viaţă în jurul nostru. Secţiuni ale podelei încep să se ridice, creând blocuri în spatele cărora să se poată ascunde oamenii. O pereche de mingi medicinale se leagănă în lanţuri care atârnă din tavan. Prin duzele din pereţi ies explozii de fum.

— Începeţi! strigă Malcolm.

Pentru o clipă, nimeni nu face nicio mişcare. Apoi, dintr-o dată, brăţara mea prinde viaţă. Scutul meu roşu se desfăşoară

la timp pentru a bloca o rafală de blaster. Mă uit prin sală şi o văd pe Sarah râzând la mine, ţeava blasterului ei fumegând.

— Îmi pare rău, baby! strigă ea, înainte să se ascundă în spatele unui bloc de acoperire.

Lângă mine, o văd pe Şase cum dispare în aer. Sam se retrage spre steagul nostru. Toată lumea este în mişcare şi brusc totul e ca într-o bătălie adevărată. Haos.

Apoi apare Nouă. Vine direct spre mine.

E atât de rapid încât abia am timp să-mi aprind Lumenul şi să arunc o mică minge de foc spre el. El sare peste ea şi aterizează fix în faţa mea. Cad pe spate, scutul care stă între noi mă fixează la pământ. Nouă se apasă pe scut cu toată puterea lui. Loveşte în materialul roşu, dar scutul rezistă. Frustrat, Nouă sare pe mine, iar scutul meu se retrage în brăţară imediat. Mă ridic în picioare cât de repede pot, dar chiar şi blocat de scutul meu, lovitura lui Nouă scoate aerul din mine. Sunt mai lent decât ar trebui să fiu.

— Fiţi-ar brăţara a naibii, Johnny, mormăie Nouă. M-am tot gândit la chestia asta a ta de când ne¬am luptat ultima dată. M-a curentat rău când am încercat să ţi-o smulg de pe mână, aşa că mă întreb ce s-ar întâmpla dacă…

Îi simt telekinezia. E prea târziu să mai fac ceva. Mă prinde de antebraţul mâinii drepte şi mă aruncă cât colo.

— Ha! strigă Nouă vesel. Ce-o să mai faci acum?

Tocmai când Nouă se repezea spre mine, braţul de cauciuc al lui Cinci alunecă în jurul taliei lui şi îl aruncă în lateral. Nouă se ridică în picioare cu viteză. Cinci stă în faţa lui, răsucind în palme mingea de cauciuc şi bila cromată de rulment. Pielea lui se transformă din cauciuc în oţel solid.

— Eşti gata să ţi-o mai iei odată? îl întreabă Cinci.

— Oh, nici nu ai idee, mârâie Nouă răspunsul.

S-a întâmplat exact cum a spus John. Aproape imediat ce am trecut la apărarea steagului nostru, Opt s-a teleportat în apropiere. Amintindu-mi regulile, adică el nu are voie să teleporteze steagul prin cameră, îl aştept pe Opt să smulgă steagul nostru de pe perete. De îndată ce o va face, îl împuşc cu blasterul.

Opt ţipă surprins când primul meu foc tras îl electrocutează pe spate, doborându-l din picioare. Se rostogoleşte.

— La naiba, Sam! Împuşti omul pe la spate!? Nu-i frumos.

Îndrept blasterul către el.

— Lasă steagul jos!

— Nu cred, spune el ridicându-se în picioare. Am mai tras în el de câteva ori, dar Opt s-a ferit cu agilitate, aterizând în spatele unui bloc de acoperire. Chiar şi aşa, îl am în vizor şi el o ştie. Nu are cum să plece de acolo cu steagul nostru.

— Bine, Sam, încearcă asta pe altă dimensiune, strigă Opt. El îşi bagă steagul în gură şi îşi schimbă forma într-o creatură ciudată, un leu cu zece braţe. Sare peste baricadă spre mine şi îmi smulge blasterul din mâini cu o labă plină de gheare.

— Pe el, BK! ţip eu.

Înainte ca Opt să mai poată face o altă mişcare, Bernie Kosar se repede la el. BK şi-a schimbat şi el forma. S-a transformat într-un şarpe boa gigant. Se înfăşoară în jurul lui Opt, fixându-i braţele. Când Opt vede că nu mai poate să respire, lasă steagul să-i cadă din gură. Iau steagul şi îl fixez înapoi pe peretele nostru.

Mă uit la Sarah şi Ella, amândouă stau ghemuite în spatele paravanului din apropierea steagului nostru, blasterele lor rotindu-se prin încăpere. Ele caută o ţintă pe care nu o pot vedea.

— Haide, Ella, spune Sarah plină de speranţă. Poţi să o faci.

Pe chipul Ellei se citeşte concentrarea în încercarea de a o localiza telepatic pe Şase. Sper să nu fie un efort prea mare pentru ea, mai ales după situaţia prin care a trecut ieri. Dintr-odată, Ella se luminează la faţă.

— Acolo! strigă ea şi începe să tragă cu arma ei în aer, undeva în dreapta. Sarah face la fel, fără să ţintească ceva anume, doar încercând să acopere aceeaşi zonă în care trage Ella.

Cele mai multe dintre explozii se lovesc inofensiv de perete. După câteva rafale, însă, unul dintre curenţii electrici pare să se oprească în aer. Acesta sfârâie pentru un moment şi văd conturul scheletului lui Şase, aproape ca la Raze X, cum este trântit la pământ. Forma lui Şase reapare, privind în jur surprinsă şi confuză că a fost prinsă. Este nevoită să se retragă prin mersul crabului pentru a evita un alt val de rafale de la Sarah şi Ella.

— Bună treabă, fetelor! le strig eu. Ella şi Sarah îşi permit un moment de entuziasm ca să bată palma înainte de a o lua

din nou la ţintă pe Şase.

Mă furişez de-a lungul peretelui, privind acţiunea de pe margine. Nimeni nu-mi acordă nici o atenţie încă, iar asta este exact ceea ce vrea echipa noastră.

În mijlocul camerei, Nouă se fereşte de lovitura unui pumn de oţel dat de Cinci, după care prinde braţul acestuia, îl trece pe deasupra capului şi i-l răsuceşte dureros la spate. El începe să-i desfacă degetele lui Cinci.

— Oi fi tu din metal, îl aud pe Nouă spunând printre dinţi, dar tot nu eşti mai puternic decât mine.

Nouă se forţează să-i deschidă pumnul lui Cinci. Aud zăngănitul metalic al bilei de rulment din

mâna lui Cinci căzând pe podea. Imediat, pielea lui Cinci revine la normal. Nouă îl aruncă departe, chiar într-una din mingiile medicinale care se leagănă. Mingea îl loveşte pe Cinci în faţă, căzând peste el. El geme şi se ţine de cap.

— Hopa, spune Nouă. Se pare că cineva şi-a pierdut bilele.

Sunt distrasă de luptă, aşa că sunt la un pas să calc pe brăţara pe care Nouă a smuls-o de pe încheietura mâinii lui John. Gândindu-mă că s-ar putea să-mi fie de folos, o ridic şi mi-o fixez pe încheietura mâinii. Senzaţia de gheaţă care se răspândeşte pe braţ mă surprinde atât de mult încât aproape că îmi vine să o smulg. Mă forţez să mă concentrez, alunecând de-a lungul peretelui, rămânând cât se poate de discretă.

— Hei! strigă John, şi am nevoie de câteva clipe ca să-mi dau seama că vorbeşte cu mine. Ai ceva ce îmi aparţine!

Ambii pumni ai lui John strălucesc de la focul aprins. El trimite două sfere arzătoare de mărimea unei mingi de baschet care zboară direct spre mine.

N-aş fi lansat spre Marina mingi de foc de o asemenea intensitate dacă nu eram sigur că brăţara le-ar putea opri. Scutul se desfăşoară la timp pentru a le absorbi, dar forţa loviturii o izbeşte de perete, ameţind-o. Nu ştiu ce avea de gând să facă acolo, furişându-se pe lângă perete, dar sunt sigur că face parte din planul gândit de echipa lor.

Arunc o privire peste umăr acolo unde Cinci încearcă să-l dea jos de pe el pe Nouă. Nu-i a bună. Lansez o minge de foc spre Nouă şi el se fereşte. Asta îi oferă lui Cinci o şansă de a se ridica în picioare şi de a se depărta oarecum de el. Desigur, de îndată ce Cinci este înapoi în picioare, un val de energie tras din

blasterul lui Sarah îl pune din nou la podea. Chiar dacă ea trage asupra echipei mele, nu am altceva de făcut decât să o admir pentru cât de bine se descurcă.

Cinci va trebui să se descurce singur acum. Trebuie să-mi dau seama cum să ajung la Marina şi să-mi iau brăţara înapoi. Pornesc în viteză spre ea tocmai când se îndepărtează de perete. Ochii i se măresc de uimire atunci când mă vede pe mine venind şi încearcă să lovească cu piciorul din lateral. Deviez lovitura şi o imobilizez la zid, încercând să-i smulg brăţara.

— Care-i planul tău, Marina?

— Nu o să-ţi spun niciodată! ţipă ea, zbătându-se şi încercând prin orice mijloace să mă lovească. Se vede de la o poştă că cineva a luat lecţii de luptă murdară de la Nouă.

— John! îl aud pe Sam strigând din cealaltă parte a sălii. Ai grijă!

Ştiu ce vine de îndată ce Sam strigă, dar nu există nicio modalitate de a mă eschiva. Opt se teleportează lângă mine, pocnindu-mă în falcă şi trimiţându-mă departe de Marina. Mă întorc cu faţa spre el, dar el se teleportează în spatele meu, lovindu-mă în spate cu ambele picioare. Cad pe un genunchi. Cum ar trebui să înving în luptă corp la corp un tip care se teleportează?

Încerc să îl împuşc pe Opt, dar se mişcă prea repede. El continuă să se teleporteze pe lângă John, lovindu-l cu un pumn rapid şi apoi dispărând înainte ca John să poată contraataca. Lângă mine, Bernie Kosar este încă în aceeaşi formă de boa ca atunci când Opt s-a teleportat din ghearele sale.

— BK, du-te să-l ajuţi pe John! Eu păzesc fortul.

El se transformă într-un şoim imens şi se înalţă pentru a-l ajuta pe John. Mişcarea asta mă lasă singur în apărarea steagului.

Cea mai bună şansă pentru victorie rămâne tot Şase. E prinsă în spatele adăpostului, cu Sarah şi Ella trăgând cu blasterele asupra ei ca să o ţină acolo. O văd clar din poziţia mea. Stă ghemuită, concentrându-se, o briză uşoară suflându-i prin părul negru.

Ia stai asa. De unde vine briza asta?

;

Dintr-odată, simt cum se schimbă presiunea aerului în

cameră. Şase se ridică din spatele paravanului şi îşi întinde mâinile spre Sarah şi Ella. Ella este lovită şi împinsă în perete. Sarah cade şi ea, scăpând blasterul din mâini.

Înainte ca cele două să-şi termine rostogolea, Şase sprintează înainte. Sarah ajunge la arma ei, dar Şase îşi foloseşte telekinezia pentru a trimite arma cât mai departe prin alunecare pe podea. Şase sare în sus, apucă steagul de pe perete şi începe să se retragă spre tabăra noastră.

— Du-te, Şase! îi strig, simţind un val de mândrie; cred că nimeni de aici nu şi-a dat seama, în afară de mine, că John şi Şase luptă împotriva unor începători. Şi suntem pe cale să câştigăm!

În timp ce Şase sprintează înapoi spre tabăra noastră din Sala de Lectură, eu îmi ţin arma ridicată, gata să pornesc foc de acoperire.

Opt este prea ocupat, încercând să dejoace planurile lui John şi BK, pentru a observa că Şase trece pe lângă el. Cu toate acestea, Nouă vede ce se întâmplă. El îl aruncă într-o parte pe şifonatul şi epuizatul Cinci şi porneşte în viteză după Şase ca s-o ajungă pe la mijlocul sălii. Îi strig lui Şase să se facă invizibilă în timp ce Nouă îi blochează drumul. Ea nu o face. De fapt, îmi lasă impresia că vrea să lupte cu Nouă.

Nouă lansează un mare croşeu de dreapta, dar Şase se fereşte cu uşurinţă. Rapid, ea îl loveşte de două ori, stânga-dreapta, apoi încearcă să-i secere picioarele de sub el. Nouă sare peste piciorul lui Şase şi o apucă de încheietura mâinii atunci când ea încearcă să-l lovească cu podul palmei la nas. Cu mâna liberă, Nouă loveşte cu pumnul, dar Şase îi blochează lovitura şi îi prinde braţul printr-o mişcare ca de cârlig. Amândoi rămân aşa, fiecare dintre ei controlând unul dintre braţele celuilalt. Şase se răsuceşte şi se zbate, dar îmi dau seama că Nouă începe s-o copleşească.

Pentru un moment, rămân înmă rmurit privind lupta dintre Şase şi Nouă. Cred că instinctul îmi spune să nu mă bag atunci când Garzii luptă, fie împotriva mogilor, fie între ei. Dar apoi mi-am dat seama că am posibilitatea să trag în Nouă. Spatele lui lat este o ţintă perfectă. Aş putea încheia acest joc chiar acum. Cu doar o apăsare de trăgaci, Nouă va cădea, iar Şase va fi eliberată şi va putea să se întoarcă în tabăra noastră.

Ridic arma, ochesc şi trag.

Nu ştiu cum a reuşit s-o facă. Poate o fi fost doar ghinion. Nouă a răsucit-o pe Şase exact în momentul în care am tras. Explozia o loveşte pe Şase în spate şi ea se înconvoaie, apoi cade la podea zvârcolindu-se. Steagul cade fâlfâind din strânsoarea ei, iar Nouă îl ridică de jos.

— Şase! îi strig eu speriat. Îmi pare rău!

Nici nu o văd pe Marina venind.

Acum este sansa ta, Marina. Du-te!

Cu Sam distras, am sprintat pe lângă el şi smulg steagul lor de pe perete. Mă observă abia când încep să alerg înapoi spre tabăra mea, rămânând aproape de perete. El încearcă să mă ia la ţintă, dar îi smulg arma din mâini cu ajutorul telekineziei. Acum, el nu va mai fi o problemă. Cinci este căzut la doar câţiva metri mai încolo, părând ameţit după confruntarea cu Nouă. Nici el nu va fi o problemă.

Trebuie să am grijă la John şi Bernie Kosar.

Cei doi se îndepărtează de Opt când mă văd alergând cu steagul. Opt se teleportează repede în calea lui BK, îl prinde şi se teleportează cu el în cealaltă parte a camerei. Mai rămâne doar John.

Nouă încearcă să-l intercepteze, dar, chiar dacă abia a scăpat de efectele loviturii de blaster, Şase reuşeşte să-şi scoată piciorul de sub ea şi să-i pună piedică lui Nouă. John are cale liberă spre mine. Încă port brăţara lui, aşa că trebuie să ştie că lansarea mingiilor de foc spre mine nu va funcţiona. În schimb, el aleargă în linie dreaptă spre mine ca să-mi taie calea.

Este derutant la început, folosind Moştenirea Antigravitatie pe care Nouă mi-a transferat-o la începutul jocului. E ciudat cum se simte totul în jurul tău atunci când alergi pe perete, picioarele mele călcând acolo unde ar trebui să-mi fie imposibil să ajung. John vine cu atâta viteză încât nu are timp să se adapteze la situaţie şi se izbeşte în peretele de sub mine.

Sprintez pe tavan spre baza noastră şi cobor înapoi pe podea, ţinând steagul sus. O parte din mine nu poate să creadă, chiar şi atunci când Malcolm suflă cu putere într-un fluier de semnalizare şi pune capăt jocului. Am făcut-o. Am câştigat!

— La naiba, spun eu frecându-mi capul acolo unde m-am lovit de perete. Nu m-am aşteptat la asta.

Zâmbesc când mă uit la Marina care se bucură. Opt se teleportează prin încăpere ca să o

îmbrăţişeze, iar Ella aleargă să li se alăture. Nouă şchioapătă, dar ridică o mână spre mine.

— Aţi făcut un joc bun, şefu’, spune el.

— Da, şi voi, îi spun eu strângându-i mâna. Acum câteva săptămâni, ideea de a pierde în faţa lui Nouă m-ar fi înnebunit. Acum, nu pare să mai conteze la fel de mult. Cel mai important lucru este faptul că ambele părţi au lucrat bine împreună. Ne-am etalat Moştenirile, abilităţile de luptă, toată lumea a păzit spatele fiecăruia… ştiu că a fost doar un joc, dar asta mă face să cred că putem face orice.

Nouă pleacă de lângă mine şi se duce să-l ajute pe Cinci să se ridice în picioare. Cinci arată destul de sifonat, are vânătăi pe toată faţa, un braţ îi atârnă moale pe lângă el. Nouă face spectacol şi se preface că scutură praful şi scamele de pe el.

— Fără resentimente, spune Nouă zâmbind.

— Da, sigur, răspunde Cinci posac.

Mă uit la Sam care îngenunchează lângă Şase. Încă e zdruncinată de şocul electric de la blaster. Îmi dau seama că Sam se simte vinovat.

— Şase, începe el, îmi pare rău, nu am vrut să.

Şase îi face semn să se oprească.

— Las-o baltă, Sam. A fost un accident.

— Nu chiar, intervine Nouă. Ella m-a avertizat telepatic. Aşa am ştiut că trebuie să te răsucesc.

Toată lumea se întoarce să se uite la Ella. Faţa ei radiază de excitare. Arată mai sănătoasă decât

atunci când am început. Şi mult mai trează.

În timp ce ceilalţi traversează camera să o felicite pe Marina şi să se vindece, Malcolm vine la mine. Mă mângâie pe spate.

— Bună treabă, spune el.

— Nu chiar. Am pierdut.

Malcolm clatină din cap.

— Nu asta am vrut să spun. Ai făcut bine că i-ai adunat pe toţi împreună. Ştii ce am văzut în timp ce mă uitam la toate astea, John?

Mă uit la Malcolm, aşteptând un răspuns.

— O forţă care trebuie recunoscută.

CAPITOLUL 27 (John)

După antrenament, când am ieşit de la duş, Sam mă aştepta în holul din faţa băii. E încruntat, cam aceeaşi mutră pe care a avut-o după capturarea steagului, de parcă din cauza lui s-ar fi pierdut războiul în loc s-o ia ca atare, adică o greşeală într-un joc de antrenament.

— Eu chiar am dat-o în bară acolo, spune el. Înţeleg de ce nu poţi să mă iei în Everglades.

După ce toată lumea a fost vindecată, grupul a venit pentru a vota în unanimitate cine zboară mâine către Everglades împreună cu mine. Sam stă în spate, dar asta nu are nimic de-a face cu performanta sa din Sala de Lectură; el şi Malcolm vor rămâne în Chicago, folosind tableta ca să ne coordoneze în caz că suntem nevoiţi să ne despărţim, şi să monitorizeze fluxurile de ştiri, în caz că avem probleme. Este o sarcină importantă, dar nu i-aş putea pune pe ceilalţi să o facă. Nimeni nu vrea să rămână în urmă în prima noastră misiune de Garzi uniţi.

— Ştii bine că nu e asta, Sam.

— Da, da, răspunde el cu jumătate de gură.

— Haide, a fost doar un joc. Uită de asta, îi răspund eu lovindu-l uşor cu pumnul în braţ.

El oftează.

— Am fost un ruşine acolo, amice. Şi în faţa lui Şase.

— Ohhh, îi răspund eu, înţelegând ce vrea să spună. Deci ai împuşcat-o în spate pe fata de care îţi place. Mare scofală.

— Ba este mare scofală, insistă Sam. Am arătat ca un prost care nu se poate proteja nici măcar pe el. Sau chiar mai rău, ca cineva care a permis ca omul de care îi pasă să fie rănit.

Nici nu ştiu ce să-i spun lui Sam. Până acum, el nu a mai avut o prietenă. Încercarea lui de a fi cu Şase este ca atunci când abia te-ai apucat de alpinism şi vrei ca primul tău munte escaladat să fie Everest.

— Uite, aş vrea să am ceva util să-ţi spun, prietene. Deşi…, vrei să fiu sincer? Şase îl confundă pe dracu’ cu mine. Dacă într-adevăr o placi, fii sincer cu ea. Ea apreciază onestitatea. Sau, altfel spus, fii mai direct. Fii sincer.

— Sinceritatea mă face să mă gândesc la oamenii cavernelor.

Îl bat pe Sam pe spate.

— Fii direct, dar, ştii tu, nu cu tupeu sau ceva. Nu vei

supravieţui.

Glumesc, dar încruntare lui Sam doar se adânceşte mai tare.

— Măcar am vreo şansă, John? Probabil că, în scurt timp, o va agăţa Nouă. El măcar poate să lupte.

— Nouă?! Asta mă face să râd. Îl bat din nou pe umăr pe Sam. Fii serios, omule. Nici Şase nu îl poate suferi pe Nouă.

— Serios? Sam se uită la mine. Zâmbetul lui este mult mai relaxat acum, dar tot e puţin jenat. Îmi pare rău că te stresez cu toate astea, spune el. Cred că îmi trebuie doar un impuls de încredere sau ceva de genul ăsta.

Acum stăm în faţa uşii mele. Mi-am pus mâinile pe umerii lui Sam, privindu-l în ochi.

— Sam, du-te peste ea. Ce ai de pierdut?

Îl abandonez pe Sam în hol şi îl las să reflecteze la următoarea mişcare. Sper că se va descurca. Într-un fel, cred că el şi Şase ar lucra foarte bine împreună, dar nu vreau să îmi petrec prea mult timp încercând să fac pe arbitrul. Am lucruri mai importante de rezolvat. Ca să nu mai vorbim că am o prietenă la care trebuie să mă gândesc.

Sarah aşteaptă în camera mea, uscându-şi părul cu un prosop. După ce închid uşa în urma mea, se uită la mine cu o privire de cunoscător, chipul ei fiind luminat de un zâmbet jucăuş.

— I-ai dat un sfat bun, spune ea.

Arunc o privire peste umăr, spre hol, întrebându-mă cât de mult din conversaţia mea cu Sam a

auzit.

— Aşa crezi?

Ea dă din cap.

— Sam s-a maturizat. Emily şi-ar frânge inima.

Am nevoie de câteva clipe ca să îmi amintesc de prietena lui Sarah din Paradise, cea pentru care Sam făcuse o pasiune pe vremea când se plimbau împreună. Parcă a fost acum o veşnicie.

— Sper că Sam nu o să se aleagă cu inima frântă. Crezi că are vreo şansă cu Şase?

— Probabil, răspunde Sarah venind spre mine. Sub aspectul acela dur, tot fată. Sam este drăguţ, amuzant şi, evident, îi pasă de ea. De ce să nu îi placă de el?

Ea îşi pune braţele în jurul gâtului meu şi mă trage aproape.

— Poate ar trebui să-i dai câteva sfaturi despre cum să farmece un loric. Eşti destul de bună la asta.

— Sunt? replică ea, ridicându-şi sprâncenele. Îşi apasă buzele de ale mele într-un sărut lung, degetele ei împletindu-se în părul meu. În acel moment, am uitat complet de Sam şi toate problemele grave cu care ne confruntăm. E uimitor; aş vrea să pot trăi în acel sărut. Sarah se retrage încet şi se uită la mine, zâmbind. Asta e pentru că am tras cu arma în tine.

— Dacă asta o să primesc mereu, te las să mă împuşti oricând.

— Deci, ce mai urmează azi? întreabă Sarah, bifând pe degete sarcinile mele obişnuite. Mai multe planuri? Desenarea hărţii? Salvarea lumii?

Dau din cap.

— Mă gândeam că am putea să plecăm de aici.

Am plecat pe jos împreună cu Sarah şi am ajuns în Lincoln Park Zoo. Am petrecut destul timp pe acoperişul Hancock Center John, acolo unde locuim, deci nu ne putem văita că am stat închişi în totalitate de când ne-am întors în Chicago. Totuşi, e altceva când cercetezi oraşul şi oamenii de aici. Chiar şi cu tot fumul de la maşinile din trafic şi gunoaiele mirositoare pe care le produce un oraş mare, aerul pare încă proaspăt, într-un fel. Poate că aici doar mă simt eu mai liber, mai viu, decât pe acoperişul nostru cu necazurile mele. Plimbându-ne la braţ, este posibil să ne imaginăm că suntem doar un cuplu normal ieşiţi la întâlnire.

Asta nu înseamnă că nu sunt precaut. Port brăţara pe sub sacou, doar pentru cazul în care aş sesiza cel mai mic semn de pericol. Ne oprim în faţa ţarcului unui leu, dar nu vedem nimic din animalul fioros pe care ne aşteptam să-l găsim aici, ci doar un leu care stă tolănit pe spatele şi mestecă la un cauciuc.

— Asta e problema cu grădinile zoologice, spune Sarah. Animalele devin atât de leneşe şi de somnoroase, încât uneori nici măcar nu mai ies din cuşti ca să le putem vedea.

— Asta nu ar trebui să fie o problemă pentru noi, îi spun. Îmi întind telepatia şi ating uşor leul ca să se trezească. El se ridică în picioare, îşi scutură coama, apoi vine drept spre noi. Se uită în sus la noi de lângă groapa cu apă, cu ochii negri clipind curios.

Îi cer să ragă şi el o face. Scoate un răget adevărat care îi face pe unii copii mai mici din apropiere să fugă ţipând sau râzând.

— Bun băiat, îi spun în şoaptă. Sarah mă strânge de braţ.

— Eşti un fel de Dr. Doolittle, spune ea. Dacă o să mai ai nevoie de un loc unde să te ascunzi, circul ar fi perfect.

Îmi folosesc telepatia ca să scot şi alte animale din cuşti. Încurajez o focă plictisită să improvizeze un spectacol cu o minge de plajă. Le cer maimuţelor să vină şi să-şi pună mâinile pe geam, astfel încât Sarah să bată palma ce ele. Este un moment prielnic să exersez o Moştenire pe care de obicei o folosesc doar pentru a comunica cu BK.

Grădina zoologică începe să se închidă aproape de apusul soarelui. În timp ce mergeam cu Sarah spre ieşire, ea îşi pune capul pe umărul meu şi suspină. Îmi dau seama că o frământă ceva.

— Am nevoie de mai multe zile ca asta cu tine, spune ea.

— Ştiu. Şi eu vreau asta. Odată ce i-am învins pe mogi, îţi promit, vom avea tot timpul din lume.

Pe chipul lui Sarah apare o privire distantă, de parcă şi-ar imagina că în viitor nu voi mai avea

nevoie de ea.

— Ce se va întâmpla după? Vă întoarceţi pe Lorien, nu?

— Aşa sperăm. Trebuie să găsim o cale de întoarcere. Şi trebuie să sperăm că Malcolm are dreptate în legătură cu chestiile astea Phoenix cuprinse în Moştenirile noastre, că avem suficient de multe şi că suntem capabili să ne refacem planeta.

— Şi tu… vrei să vin cu tine?

— Desigur, îi răspund eu imediat. Nu vreau să merg nicăieri fără tine.

Sarah îmi zâmbeşte, dar o face cu o tristeţe la care nu mă aşteptam.

— Eşti un dulce, John, dar nu mă refer la asta ca la jocul nostru de pe autostradă, cu Şase. Eu vorbesc serios. Ne vom mai întoarce vreodată? întreabă Sarah. Pe Pământ?

— Da, desigur, îi spun, pentru că ştiu că asta ar trebui să răspund în această situaţie, chiar dacă nu sunt sigur dacă este adevărat. Mă uit în jos la picioarele mele. Sunt sigur că ne vom întoarce.

— Serios? Vom petrece ani întregi într-o navă spaţială, John.

Nu mă înţelege greşit, o parte din mine vrea să meargă. Nu orice fată îi cere prietenului ei să o ia cu el într-o altă galaxie. Dar am o familie aici, John. Ştiu că ei nu sunt capabili să readucă o planetă la gloria ei de altădată, dar sunt importanţi pentru mine.

Acum sunt încruntat, starea mea de spirit bună s-a transformat în altceva. Este un sentiment de tristeţe; sentimentul că pierd ceva.

— Nu vreau să te iau de lângă familia ta, Sarah. Revenind pe Lorien, se presupune a fi un lucru bun, un lucru triumfător.

Ezit, încercând să găsesc cuvinte cu care să exprim ceea ce simt.

— Mereu m-am gândit la ce se va întâmpla la final, ştii? După toate luptele, să ne întoarcem acolo şi să găsim o cale de a o lua de la capăt. E ca şi destinul, dar dacă nu simţi cu adevărat că e posibil, nu mai are sens. N-am încetat niciodată să mă gândesc la detalii. Dar poate că ar trebui.

Ne oprim din mers, iar ea îmi atinge faţa.

— Nu vreau să îţi schimb destinul. Te rog să nu te gândeşti că asta vreau să fac.

— Nu, desigur că nu. Dar nu vreau să mă întorc pe Lorien fără tine.

— Nu sunt sigură că aş vrea să rămân pe Pământ fără tine, îmi răspunde ea.

— Şi unde ar trebui să trăim?

— Nu ştiu ce ne va rezerva viitorul, spune Sarah. Dar te iubesc, John. Deocamdată, asta e tot ce contează. Vom descoperi restul când vom ajungem acolo.

— Şi eu te iubesc, îi răspund, trăgând-o aproape şi sărutând-o.

În clipa aceea, brăţara mea începe să mă furnice.

CAPITOLUL 28 (John)

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Sarah când o îndepărtez.

— Brăţara m-a avertizat. Ceva s-a întâmplat, îi răspund privind în jur, încercând să cuprind dintr-o privire tot ceea ce ne înconjoară. Ceva rău.

— Nu se poate să se întâmple din nou, spune Sarah cu neîncredere, referindu-se la urgenţa de noaptea trecută cu BK.

— Nu, este diferit. Mai rău.

Instinctiv, îmi ating brăţara care trimite fiori în sus şi în jos pe braţul meu. Suntem pe o stradă destul de aglomerată în centrul oraşului Chicago. Scanez feţele din jurul nostru; oameni care merg pe jos spre acasă de la locul de muncă, cupluri care se duc să ia cina, toţi sunt doar oameni. Nicio faţă palidă, nicio îmbrăcăminte de culoare închisă. Brăţara mea nu s-a mai înşelat niciodată până acum. Există un pericol în apropiere.

— Ar trebui să ne întoarcem acasă, spune Sarah. Să-i avertizăm şi pe ceilalţi.

Dau din cap negativ.

— Nu. Dacă ne urmăresc şi nu scăpăm de ei, i-am putea duce direct la ceilalţi.

— La naiba, ai dreptate. Deci, ce facem?

— Trebuie să-i găsim. O iau pe Sarah de mână şi facem câţiva paşi în josul străzii. Senzaţia de furnicături pe încheietura mâinii mele începe să se estompeze, ceea ce înseamnă că pericolul este în altă direcţie. Mă întorc şi o iau în direcţia aceea, deşi nu văd nimic ieşit din comun.

— John… mă avertizează Sarah, strângându-mi palma cu ambele mâini. Ea încearcă să ascundă strălucirea care s-a aprins brusc pe pielea mea. Lumen-ul meu s-a declanşat, ambele mâini luminează gata de luptă. Trag aer în piept ca să mă calmez, dorindu-mi ca mâinile mele să se întoarcă la normal. Din fericire, nimeni din jurul nostru nu pare să fi observat.

— Acolo, îi spun eu, şi o conduc pe Sarah spre o alee întunecată. Brăţara, practic, ţipă la mine acum, întregul meu braţ este amorţit din cauza acelor care îl străbat. Mă deplasez uşor de-a lungul zidului şi scot capul pe la colţ ca să mă uit pe alee.

Acolo sunt trei. După aspectul lor, sunt cercetaşi mogadorieni. Nici măcar nu se străduiesc prea mult pentru a trece drept oameni; capul palid proaspăt ras, dar fără tatuaje,

îmbrăcaţi cu pardesiuri întunecate la culoare, care ar speria pe oricine. Indiferent de ce fac ei aici, e destul de clar că nu se aşteaptă să fie reperaţi. Doi dintre ei stau de pază în timp ce al treilea îşi bagă mâinile sub un tomberon. Scoate ceva de sub cutia metalică, un fel de plic sau cam aşa ceva.

— Sunt trei, îi şoptesc lui Sarah. Stă lângă mine, cu spatele lipit de perete. Cred că sunt cei cultivaţi, despre care vorbea Malcolm. Palizi şi urâţi, ca de obicei.

— Ce caută aici?

— Nu ştiu. Dar sunt ţinte uşoare.

— Nu mi-am adus pistolul la întâlnire, îmi răspunde ea în şoaptă. Ar fi trebuit să ştiu mai bine.

— E în regulă. Nu ne-au reperat.

Sarah se uită în j os la mâinile mele.

— Nu-i putem lăsa să-şi termine treaba, nu?

— La dracu, normal că nu, îi răspund eu, realizând că pumnii mei sunt încleştaţi.

Este pentru prima dată când dau eu peste mogadorieni. Vreau să ştiu ce pun la cale. Nu vreau să mai fug speriat.

— Dacă lucrurile merg prost, fugi după ajutor.

— Lucrurile nu vor merge prost, spune Sarah ferm, şi simt cum încrederea curge prin mine. Luminează-i pe nemernici!

Păşesc pe alee şi mă duc direct către mogi. Ochii lor goi se concentrează pe mine la unison. Pentru o clipă, vechiul fior familiar trece prin mine, acel sentiment de fugar. Mă scutur ca să scap de el; de data asta am ales lupta, nu fuga.

— V-aţi rătăcit? îi întreb ca din întâmplare, apropiindu-mă de ei.

— Pleacă de aici, puştiule, şuieră unul dintre ei, arătându-mi un rând de dinţi mici. Mog-ul de lângă el îşi desface haina, arătându-mi mânerul unui blaster ascuns în pantaloni. Încearcă să mă sperie confundându-mă cu un om care a greşit drumul spre casă. Nu mă recunosc după ceea ce sunt. Asta înseamnă că orice fac ei aici, nu pe mine mă vânează.

— E cam răcoare, spun eu, oprindu-mă la aproximativ zece paşi de ei. Vă e destul cald?

Fără să mai aştept un răspuns, declanşez Lumen-ul. O minge de foc se formează şi se roteşte în palma mea şi o lansez către cel mai apropiat mog. Nu are nici măcar o şansă să reacţioneze înainte ca focul să-i învăluie faţa, aprinzându-l ca pe

băţ de chibrit, înainte de a se dezintegra în cenuşă.

Cel de al doilea mog reuşeşte să ajungă la pistolul lui, dar doar atât, pentru că dispare şi el. L-am lovit cu o minge de foc direct în piept. El scoate un ţipăt scurt şi apoi se prăbuşeşte peste cenuşa primului mog, în praful de pe aleea murdară.

Pe ultimul mog încă nu l-am lovit. El este cel care are plicul şi nu vreau să risc să-l ard. Vreau să aflu ce caută mogii, care este misiunea secretă a mogadorienilor care s-au furişat prin Chicago. El se uită la mine, ca şi cum ar aştepta să-l termin la fel de uşor cum am făcut-o cu ceilalţi, dar ţinând plicul la piept. Când îşi dă seama că ezit, o ia la fugă pe alee.

Un mogadorian fuge de mine. Asta-i o schimbare binevenită.

Apuc tomberonul cu telekinezia şi îl lansez către mog înainte ca acesta să poată ajunge prea departe. Suportul metalic al tomberonului scrâşneşte când se freacă de perete de-a lungul aleii. Îl loveşte pe mog şi-l fixează la perete, oasele lui trosnind.

— Spune-mi ce faci aici şi o voi face rapid, îi spun eu mergând spre el. Pentru a-i demonstra, măresc puţin presiunea telekinetică pe tomberon, strivindu-i şi mai tare corpul mutilat. O picătură de sânge întunecat se prelinge pe bărbia mog-ului. Ţipătul lui de frustrare şi durere mă face să ezit. Nu am mai făcut aşa ceva până acum. Pe ceilalţi mogi cu care am avut de a face până acum i-am ucis rapid şi în auto-apărare. Sper că nu merg atât de departe.

— Veţi… veţi muri toţi, scuipă mog-ul.

Văd că îmi pierd timpul cu el. Nu am ce să scot de la un cercetaş umil. Mai împing odată cu telekinezia şi îl termin de tot. Apoi retrag tomberonul de la perete şi smulg plicul din grămada de cenuşă mogadoriană. Îl răsucesc în mâini, este plin cu documente.

— Ce este? întreabă Sarah, apropiindu-se cu prudenţă de intrarea pe alee.

Îmi aprind una dintre mâini, doar cât să pot vedea documentele în întuneric. Sunt trei pagini cu un scris rigid care arată ca un amestec între hieroglife şi chineză. Sunt scrise în mogadoriană, desigur.

Cred că aş fi fost prea norocos să prind nişte mogi care transmit ordine secrete în limba engleză. Ridic documentele şi le

ţin astfel încât Sarah să le poată vedea.

— Cunoşti vreun traducător bun de mogadoriană? o întreb.

După ce ne-am întors la penthouse, i-am adunat pe toţi în sala de mese pentru a le povesti despre întâlnirea mea cu mogii. Nouă mă bate pe spate atunci când ajung la partea cu uciderea celor trei mogadorieni.

— Ar fi trebuit să-l aduci aici pe ultimul, spune el. L-am fi putut tortura şi să scoatem ceva de la el, aşa cum au făcut ei cu noi.

Dau din cap. Arunc o privire către Sam, care, fără să-şi dea seama, a început să-şi frece cicatricele de la încheieturi, zguduit.

— Noi nu procedăm aşa, îi spun. Suntem mai buni de atât.

— Suntem în război, Johnny, răspunde Nouă.

— Şi ce înseamnă asta? întreabă Marina. Că ştiu unde suntem?

— Mă îndoiesc, îi spun eu. Dacă ar fi fost aici pentru noi, ar fi trimis mai mult de trei. Nici măcar nu m-au recunoscut când m-am apropiat.

— Da, iar tu eşti un criminal mogadorian celebru, spune Opt. Ciudat.

— Dacă ar fi ştiut unde suntem, ar fi venit până acum, adaugă Şase. Ei nu sunt tocmai recunoscuţi pentru subtilitatea lor. Trebuie să ne dăm seama ce spun aceste documente. Ar putea fi un fel de plan de invazie.

— La fel ca visul meu, şopteşte Ella.

Documentele în cauză sunt împrăştiate pe masă, fiecare uitându-se la simbolurile de pe pagini.

Malcolm ia hârtiile încruntându-se.

— Am petrecut mult timp în captivitate, dar niciodată nu am învăţat limba lor.

— Sunt aproape sigur că în calculatorul lui Sandor există măcar un soft de traducere, spune Nouă. Dar mă îndoiesc că traduce şi mogadoriană.

Malcolm îşi trece o mână peste barbă, încă privind hârtiile.

— Aici sunt nişte tipare, ca în toate limbile. Limbajul ăsta poate fi spart. Dacă îmi arăţi software-ul, poate reuşesc să-l folosesc.

Toţi cei din jurul mesei par nervoşi. Este prima dată când dăm de mogadorieni după lupta din Arkansas.

— Asta nu schimbă nimic, le spun eu. Orice se află în aceste documente, sunt sigur că e ceva ce mogadorienii nu vor ca noi să ştim. Este ceva ce putem folosi în avantajul nostru. Dar, până nu ştim sigur, ne ţinem de planul care l-am făcut deja. Odihniţi-vă, toată lumea; mâine dimineaţă plecăm în Florida.

CAPITOLUL 29 (Sam)

Stau şi mă uit peste umărul tatălui meu în timp ce el scanează documentele mogadoriene şi le introduce în sistemul informatic al lui Sandor. Odată ce documentele sunt scanate, tata încarcă nişte software de traducere, împreună cu un fel de program de hacker, care ar trebui să fie capabil să treacă prin firewall-uri şi prostii de genul ăsta.

— Crezi că vei putea să-l traduci? îl întreb.

— Primul pas a fost să-mi dau seama ce program aş putea folosi.

— Şi ai reuşit? Am observat că tata a deschis şi minimizat o copie a soft-ului iTunes. Ating ecranul. Ai de gând să ascultaţi nişte muzică?

— Eu… la vremea când m-au luat, nu exista iTunes. Am crezut că pot să… Tata ridică din umeri peiorativ. Recunosc că mai greşesc şi eu, bine?

— Şi acum?

— Am studiat documentele din toate unghiurile. Toate limbile, chiar şi cele extraterestre, au unele elemente comune. E doar o chestiune de timp până le izolez şi le decodific scrisul. El se uită peste umăr la mine. E o chestie destul de plictisitoare, Sam. Nu e nevoie să-mi ţii companie.

— Nu, e în regulă, îi spun eu. Vreau să rămân.

— Serios? întreabă el, uitându-se la mine peste umăr. Mie mi se pare că aveai alte planuri.

Atent ca întotdeauna. Sunt îmbrăcat în ceea ce trece drept cel mai bun costum al meu, ţinând cont că am doar trei opţiuni. E doar un pulover gri plictisitor şi singura mea pereche ponosită de blugi. Mi-am făcut singur curaj, aşa cum m-a sfătuit John, ca să port o discuţie cu Şase despre sentimentele mele, carpe diem şi toate alea. Această ultimă criză, chiar dacă implică doar documente, este o scuză destul de bună pentru a pune asta pe planul doi.

— Asta mai poate să aştepte, spun eu neconvingător, prefăcându-mă interesat de studierea ecranului computerului şi de diversele probe lingvistice care se derulează.

— Hmm. Tata zâmbeşte uşor, privind înapoi la ecranul lui. Ştii, mâine vor pleca în Florida. După aceea, sigur va mai fi o altă misiune. Şi cine ştie ce informaţii am putea culege din aceste documente. Se întâmplă o mulţime de evenimente.

— Ce vrei să spui?

— Ar putea să treacă mult timp până să mai avem o noapte liniştită ca asta, spune el. Nu rata ocazia, Sam.

O găsesc pe Şase pe acoperişul penthouse-ului, care a devenit locul de meditaţie pentru garzii care doresc să fie singuri. Este noapte, iar vântul se simte mai puternic decât în mod normal, probabil pentru că Şase se joacă cu vremea. Îşi ţine ambele mâini ridicate şi le mişcă înainte şi înapoi, iar cerul îi răspunde; îmi aminteşte de ora de arte, când roteam pensula în acuarelele cu care voiam să pictăm. Cam aşa face şi Şase cu norii. Dacă există vreun meteorolog de serviciu care monitorizează cerul în seara asta, probabil că e destul de speriat.

La început nu spun nimic, nu vreau s-o întrerup. Stau lângă Şase şi mă uit la ea, vântul biciuindu-i părul negru peste chipul scăldat în luminile roşii intermitente care marchează linia acoperişului. Pe la colţurile buzelor ei se strecoară un zâmbet mic. Dacă nu aş cunoaşte-o, aş spune că Şase îşi transmite sentimentele.

Încet, aproape regretând că se opreşte, Şase îşi lasă mâinile jos şi se uită la mine. Vântul se opreşte imediat, norii îşi reiau cursul leneş pe cerul nopţii. Simt că am întrerupt ceva.

— Bună. Nu trebuia să te opreşti.

— E în regulă. Ce s-a întâmplat? spune ea. Tatăl tău a descifrat deja documente alea?

— Ăăă, nu, nu e asta. Am vrut doar să vorbesc cu tine.

— Oh, răspunde Şase, privind înapoi în sus la cer. Sigur.

— Nu e mare lucru, spun eu în grabă, simţindu-mă prost. Poţi reveni la antrenamentul tău sau orice altceva. O să te las singură.

— Nu, stai, spune ea brusc. Mie îmi este foarte greu să stau tot timpul închisă în penthouse. De când am descoperit că am această Moştenire, m-am simţit conectată cu vremea. Îmi place să păstrez legătura cu ea, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Da, absolut, am răspuns, ca şi cum aş fi înţeles pentru prima dată ce înseamnă a fi conectat cu vremea. Te-ai descurcat foarte bine la antrenamentul de astăzi. Îmi pare rău că am greşit.

— Haide, Sam, spune ea, rotindu-şi ochii. Încetează cu scuzele. Pentru asta ai venit până aici?

— Nu, am răspuns, oftând. Dă-o naibii. Am decis să urmez sfatul lui John si să vin să vorbesc cu ea. Mă întrebam dacă vrei să… ăăă, nu ştiu… să ne petrecem timpul împreună?

E clar că asta nu este cea mai bună încercare a mea de a cere cuiva o întâlnire. Şase îşi arcuieşte jucăuş o sprânceană.

— Să ne petrecem timpul împreună? Noi, practic, trăim împreună aici sau acolo, pe oriunde ne ducem. Suntem împreună tot timpul.

— Vreau să spun., adică., să fim singuri.

— Şi nu facem asta chiar acum?

— Da., adică, ăăă., încep să mă bâlbâi, dar observ zâmbetul de pe faţa lui Şase. Faci mişto de

mine?

— Un pic, spune ea, încrucişându-şi braţele. Deci îmi ceri o întâlnire? Asta faci?

— Da, şi mă străduiesc să îmi iasă bine.

— Nu o faci prea rău, spune ea cu blândeţe, venind mai aproape de mine. Dar, Sam, suntem în război. Nu avem timp pentru asta. Iar tu o ştii prea bine.

— Ăăă, John şi Sarah au fost la grădina zoologică astăzi.

— Dar eu nu vreau ca John şi Sarah să gândească pentru tine, spune Şase, de parcă acesta ar fi cel mai evident lucru din lume.

— Oh. Mă dau înapoi, de parcă cineva mi-a tras un pumn în stomac. Am crezut că. Atunci când ai plecat în Spania, John mi-a spus ce simţi tu pentru mine, iar apoi, modul în care m-ai îmbrăţişat când ne¬am revăzut în Arkansas. Ăăă, rahat, sunt un idiot. Ar fi trebuit să ştiu că nu eşti interesată de cineva ca mine.

— Hei, hei., spune Şase, întinzând mâna ca să mă oprească înainte să ies pe uşă.. Îmi pare rău, Sam. Nu am vrut să sune aşa. Chiar te plac, să ştii.

— Doar că nu mă placi în felul acela, îi spun eu, completând restul discuţiei clasice.

— N-am spus asta. Da. Ei bine, aş putea. Şase îşi ridică mâinile în sus. Nu ştiu! Uite, toate astea sunt din vina lui John şi Sarah -ei au impresia că fac lucrurile mai uşoare pentru ei, dar nu este aşa. Pur şi simplu cauzează probleme.

— Mi s-a părut că se bucură pentru mine, am răspuns.

— Desigur, spune Şase. Dar ce faci atunci când se întâmplă ceva? Ştii, John este un bun lider, dar nu e realist. Crezi că ne

vom lupta cu o întreagă armată de mogadorieni fără să avem victime?

— Doamne, asta e sumbră rău!

— Este adevărul. S-ar putea ca totul să se ducă dracu', Sam. Ea culege o scamă de pe puloverul meu. Aş vrea să stai departe de noi. Du-te undeva în siguranţă. Când se va fi terminat totul, poate lucrurile vor fi altfel.

Am râs neîncrezător.

— Ăăă, serios? Ăsta-i acelaşi rahat pe care Spider-Man i l-a spus lui Mary Jane, când încerca s-o rupă cu ea. Ştii cât de jenant este să stai de vorbă cu prietena ta care este super-erou?

Şase începe să râdă şi ea, clătinând din cap.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să sune aşa. Tocmai mi-am dat seama ce ipocrită am devenit. Ăsta-i exact opusul sfatului pe care i l-am dat lui John despre Sarah.

— Poate că ai dreptate şi lucrurile vor ajunge să meargă rău. Dar asta nu înseamnă că trebuie să te izolezi singură. Tot timpul va fi război? Asta nu poate fi bine. Poate că ar trebui să-ţi petreci nouăzeci şi cinci la sută din timp ca fiind Şase şi, ăăă, cinci la sută cu mine, ca fiind Maren.

Nu am plănuit acest mic discurs; vechiul nume uman al lui Şase mi-a ieşit din gură pur şi simplu. Gura ei se deschide un pic, dar nu spune nimic la început, numele ei a prins-o cu garda jos.

— Maren, şopteşte ea. Nu sunt sigură că îmi mai amintesc cum e să fiu ea.

E ceva în felul în care se uită la mine, aproape că se uită cu precauţie şi după vânt. Nu e genul acela de privire diavolească pe care mă aşteptam s-o văd la Şase, ci e ceva mai vulnerabil, de parcă a decis să-şi lase garda jos doar puţin. Nu-i dau drumul la mană.

— Promite-mi că nu vei muri, spune ea, fără ocolişuri.

În acel moment i-aş fi promis orice.

— Promit.

Mă prinde de mână şi mă strânge cu putere, degetele ei împletindu-se cu ale mele. Face un pas mai aproape de mine. Vântul se stârneşte din nou, iar eu mă întind ca să-i îndepărtez câteva fire de păr ajunse pe faţa ei, mâna mea zăbovind pe obrazul ei.

Tocmai atunci, Opt se teleportează pe acoperiş.

Şase sare departe de mine ca arsă. Dacă aş fi putut, l-aş fi strâns de gât pe Opt chiar atunci şi nu aş fi avut nicio remuşcare. Mă aştept ca Opt să spună vreo glumă, dar faţa lui este foarte serioasă.

— Băieţi, avem nevoie de voi j os!

— Ce este? întreabă Şase, pornind spre Opt. Mogi?

Opt clatină din cap.

— Nu, e Ella.

Cred că tata s-a înşelat în privinţa acestei nopţi că va fi una liniştită.

Opt ne prinde de mâini şi imediat am sentimentul derutant că lumea a fost smulsă de sub mine. Abia am clipit odată şi, brusc, ne trezim în camera pe care Marina o împarte cu Ella.

Ella este pe spate în pat, rigidă ca o scândură, toate păturile fiind adunate grămadă. Ochii ei sunt strâns închişi. Poate lucrul cel mai înfricoşător este firicelul mic de sânge care i se prelinge în jos din colţul gurii. Şi-a muşcat buza de jos destul de tare încât să-şi dea sângele.

Marina îngenunchează lângă pat, tamponând gura Ellei cu un şerveţel. Ea continuă să rostească în şoaptă numele lui Ella, încercând s-o trezească. Ella nu se mişcă decât să încleşteze şi descleşteze pumnii.

— De cât timp e aşa? întreabă tata.

— Nu ştiu, spune Marina, părând panicată. S-a dus la culcare înaintea mea, spunând că e obosită de la antrenament. Am găsit-o aşa şi nu vrea să se trezească.

Mă uit în jur, dar nu sunt sigur că pot să fac ceva. Mi se pare că şi ceilalţi au acelaşi sentiment. Toată lumea s-a adunat în cameră sau stă în picioare în uşă, pe chipul tuturor citindu-se sentimentul de incertitudine.

— Chestia asta nu s-a mai întâmplat până acum? o întreb pe Marina.

— Ai fost aici mai devreme, atunci când a ţipat, răspunde ea. Până acum, mereu s-a trezit.

— Nu-mi place chestia asta, mormăie Nouă din uşă. Bernie Kosar pare să fie de acord; el stă la picioarele patului, adulmecând aerul ca un câine de pază în capturarea un miros rău.

— A transpirat foarte mult, spune Marina.

— Un fel de febră? întreabă John.

— În viziunile mele, nu a fost niciodată aşa, spune Opt. Voi aţi mai văzut asta?

John şi Nouă doar dau din cap negativ.

Marina scoate un prosop din sertarul noptierei şi începe să tamponeze fruntea Ellei. Mâinile ei tremură atât de tare încât Sarah îi ia prosopul.

— Lasă-mă pe mine, spune ea.

Opt o cuprinde pe Marina de talie în timp ce se îndepărtează de pat. Ea se sprijină de el cu recunoştinţă.

— Ar trebui să încercăm s-o vindecăm? se întreabă Şase. Sau să folosim una dintre pietrele de vindecare?

— Nu avem ce să vindecăm, răspunde John. Sau, ceea ce ar trebui vindecat nu este vizibil. Iar dacă folosim piatra… cine ştie ce s-ar putea întâmpla, poate va suferi şi mai mult.

— Aţi încercat să-i deschideţi ochii? sugerează Cinci. Toată lumea se uită la el ciudat, de parcă sugestia lui ar fi fost prea dură, dar, de fapt, nu pare a fi ceva mai rău decât suferinţa resimţită de Ella din cauza coşmarului. Ce? Aveţi vreo idee mai bună?

Delicat, tata ridică una dintre pleoapele Ellei. Ochiul ei este complet dat peste cap; putem vedea doar albul ochiului. Îmi amintesc când Mark James m-a trântit de pe frânghia din sala de sport şi a trebuit să mi se facă un test de comoţie. Mi-au băgat lumina de la o lanternă în ochi.

— John, poate că ai putea folosi Lumenul tău? sugerez. E luminos, ar putea s-o trezească.

John se apleacă peste ea, îşi aprinde mâna ca o lanternă şi direcţionează lumina strălucitoare în ochiul Ellei. Pentru o clipă, corpul ei se opreşte din convulsii şi pare să se relaxeze.

— Ceva se întâmplă, şoptesc eu.

— Ella, trezeşte-te, o îndeamnă Marina.

Mâna Ellei se ridică şi prinde încheietura mâinii lui John cu o forţă care-l sperie. Îmi aminteşte de unul dintre acele filme de groază în care fetiţa este posedată de un demon. Mâna ei luminează roşu atunci când atinge pielea lui John.

— Ce face? şopteşte Sarah.

Pentru o clipă, John arată nedumerit. El începe să spună ceva, dar ochii i se rostogolesc în cap şi trupul i se contorsionează, toţi muşchii încordându-i-se deodată, apoi, ca şi cum toată vlaga ar fi ieşit din el, cade ca o păpuşă cu sforile

tăiate, chiar pe podea lângă patul Ellei.

— John! strigă Sarah.

Mâna Ellei este încă prinsă de încheietura mâinii lui John. Nouă dă năvală în cameră.

— Ia-o de pe el!

Marina îi blochează drumul lui Nouă.

— Aşteaptă! Nu o atingeţi!

Fără să o asculte, Sarah se apleacă şi examinează mâna Ellei care e tot prinsă de încheietura mâinii lui John. El nu se mişcă, nu îşi revine deloc, nici chiar atunci când Sara îl scutură. Indiferent ce i-a făcut atingerea Ellei lui John, se pare că nu are acelaşi efect asupra oamenilor, deoarece Sarah nu este afectată.

Şase păşeşte înainte, ca să se uite mai de aproape, şi văd mâna Ellei întinzându-se spre ea, degetele contractându-se şi relaxându-se.

— Uită-te la ea, spun eu, şi o prind pe Şase de tricou, trăgând-o înapoi. Ceilalţi garzi observă gestul de a prinde făcut de mâna Ellei şi toată lumea face un pas prudent înapoi, îndepărtându-se de pat. De îndată ce nu mai există niciun garde la îndemână, mâna cade fără vlagă înapoi pe pat. Ea arată ca mai înainte, prinsă într-un coşmar. Cu excepţia că, acum, John i s-a alăturat.

— Ce naiba se întâmplă? se întreabă Nouă.

— I-a făcut ceva, şopteşte Cinci.

Sarah leagănă capul lui John în poală, mângâindu-i părul. În apropiere, tata ridică uşor mâinile Ellei şi le înveleşte sub pătură. Mă uit la ceilalţi garzi. Sunt obişnuiţi să fie mereu pe fugă, să răspundă la ameninţări fizice, să lupte şi să distrugă. Dar cum ar trebui să scape, sau să se apere, de ceva care-i atacă din interior?

CAPITOLUL 30

Nimeni nu a dormit în acea noapte. Mă rog, cu excepţia celor doi, care nu au putut fi treziţi, iar acesta nu cred că este un somn pe care şi-l doreşte cineva cu nerăbdare.

Împreună cu tata, l-am ridicat pe John şi l-am pus pe pat lângă Ella, aşezându-i unul lângă altul, cei doi tresărind sporadic. Sarah refuză să plece din cameră; îl ţine pe John de mână, mângâindu-l uşor, încercând să-l trezească. Nici Bernie Kosar nu vrea să plece; el stă ghemuit la picioarele patului, gemând din când în când, adulmecându-l pe John şi picioarele Ellei.

La câteva ore după ce John s-a prăbuşit, mi-am strecurat capul pe uşa camerei. Sarah îşi ţine capul aplecat, lipit de dosul palmei lui John. Nu sunt sigur dacă doarme sau nu, dar nici nu vreau s-o deranjez. Nimic nu s-a schimbat cu John şi Ella. Muşchii lor faciali tresară, iar trupurile lor tresaltă de parcă tocmai i-a trezit cineva brusc dintr-un vis şi se străduiesc să-şi revină, să-şi recapete echilibrul. Am avut şi eu astfel de vise, cele în care călătoream sau cădeam de pe bicicletă, şi întotdeauna mă trezeam înainte de a lovi solul. Ăsta nu pare a fi şi cazul lui John şi Ella.

Arunc o privire mai atentă la John. Au trecut doar câteva ore, dar deja pielea lui a luat o paloare similară cu a Ellei, iar în jurul ochilor i s-au format cercuri întunecate. Parcă a fost golit de viaţă. Acum, dacă stau să mă gândesc mai bine, Ella părea destul de în regulă înainte de antrenamentul din această dimineaţă. Mă îngrijorează faptul că aceste coşmaruri iau un aspect fizic, iar asta îi slăbeşte pe John şi Ella, sau mai rău.

— Sarah? îi şoptesc şi apoi îmi dau seama că nu am de ce să vorbesc în şoaptă. Vrem ca cei doi să se trezească. Mai bine aş bate în oale şi tigăi. Toată lumea se adună în camera de zi, îi spun.

Sarah refuză, clătinând din cap.

— Vreau să rămân aici, spune ea încet. Nu plec de lângă ei.

Dau din cap în semn că sunt de acord, nu vreau să agravez problema. Părăsesc încăperea şi mă duc direct spre atelier, unde tatăl meu şi-a petrecut restul nopţii aplecat deasupra unui calculator. Când intru, probele de limbă se derulează pe ecran, dar nu arată că este mai aproape de descifrarea documentelor mogadoriene.

— Ceva? întreb.

— Nu încă, îmi răspunde el, întorcându-se către mine. Clipeşte de câteva ori cu ochii dilataţi de la atâta privit la ecran. Am lucrat la un auto-decodor, aşa că nu mai trebuie să stau aici să monitorizez progresul. Sunt de şcoală veche. Sunt un pic în urmă când vine vorba de software, dar ar trebui să-l pot sparge până la urmă. Sper doar să fie suficient de rapid.

Arunc o privire asupra paginilor mogadoriene scanate.

— Crezi că toate astea conţin ceva în legătură cu coşmarurile?

— Nu ştiu. Sincronizarea pare să se potrivească.

— Da.

Am observat telefonul mobil al tatei stând pe birou. Îl ating cu degetul pe ecran.

— Ai mai încercat să-l suni pe Adam?

Nu credeam că e posibil, dar faţa lui s-a posomorât şi mai mult.

— Da. Nici un progres nici acolo.

L-am bătut pe umăr.

— Vino. Ceilalţi au şedinţă şi vor să participăm şi noi.

Garzii rămaşi aşteaptă în camera de zi a apartamentului de lux. Ei discută deja situaţia coşmarurilor, discuţie care este destul de asemănătoare cu cele pe care le-am avut deja în ultimele câteva ore, fără a face nici un progres.

— Ella a mai făcut asta cu mine înainte, spune Marina, vocea ei fiind liniştită. M-a aspirat în visul ei. Ar fi trebuit să-l avertizez, ar fi trebuit să vă avertizez pe toţi. Dar am mai atins-o şi înainte, când am încercat mai întâi s-o trezesc, şi nu s-a întâmplat nimic. M-am panicat….

Stând lângă ea pe canapea, Opt îşi pune braţul în jurul umerilor lui Marina. Ea se sprijină pe el.

— E în regulă. Nu aveai de unde să ştii ce se va întâmpla.

Nouă se plimbă înainte şi înapoi de-a lungul încăperii, ceea ce este o îmbunătăţire faţă de urcatul pe tavan. Probabil că ar fi ajuns să se plimbe în jurul candelabrului dacă nu l-ar fi pleznit Şase pentru că o enerva. Pentru prima dată, el nu s-a deranjat să riposteze şi şi-a reluat ritmul în altă zonă a camerei mai puţin deranjantă. Când am intrat, s-a uitat la mine cu speranţă.

— Ei bine? întreabă Nouă.

Dau din cap negativ.

— Nicio schimbare. Încă nu s-au trezit.

Cinci îşi plezneşte picioarele cu mâinile, de frustrare.

— Chestia asta e de rahat. Mă simt inutil stând aici.

Fruntea lui Şase s-a încreţit de consternare când am intrat, dar s-a întors către Cinci când acesta a vorbit. Ea dă din cap încet, fiind de acord cu el.

— Ar trebui să vorbim despre asta.

— Despre ce? întreabă Marina.

— Despre continuarea misiunii noastre. Cufărul lui Cinci nu se poate recupera singur.

Nouă se opreşte, atenţia fiindu-i atrasă de ceea ce tocmai a spus Şase. Marina pare a fi agasată de ideea de a merge într-o misiune.

— Vrei să pleci acum? întreabă Marina. Ai înnebunit?

— Şase are dreptate, intervine Cinci. Nu rezolvăm nimic stând pe aici.

— Prietenii noştri sunt acolo în comă şi tu vrei să-i laşi baltă? şuieră Marina.

— O faci să sune a cruzime, dar eu încerc să fiu practică, spune Şase.

Sună similar cu ceea ce mi-a spus şi mie pe acoperiş, în legătură cu reţinerea ei de a începe o relaţie din cauza unui astfel de moment, când lucrurile merg de rahat. Se pare ca acest moment a sosit.

— Este practic, dar asta nu înseamnă că e şi corect, am murmurat eu. N-am vrut să spun asta cu voce tare, dar a fost o noapte lungă şi am o mulţime pe cap.

O umbră de durere trece peste faţa lui Şase, dar a dispărut de îndată ce s-a uitat la mine. Ea se întoarce spre Nouă.

— Ce părere ai?

— Nu ştiu, spune Nouă. Nu-mi place să-l abandonez pe John şi să fug.

— Dacă nici chiar Nouă nu susţine plecarea în misiune, atunci ştii că nu-i o idee bună, spune Marina categorică, părând exasperată. Ce se va întâmpla dacă vor avea nevoie de noi, Şase?

— Nimeni nu-i abandonează, spune Cinci cu voce scăzută. Nu-i abandonăm, dar nici să stăm aici să purtăm discuţia asta inutilă. Oamenii vor avea grijă de ei, la fel cum au avut şi până acum.

— Absolut, spune tata. Vom face tot ce putem.

— Trebuie să ne dăm seama de ce se întâmplă asta, spune Marina. Dacă nu ce cauzează coşmarurile, măcar să aflăm ce a făcut Ella de l-a doborât pe John.

— Aţi observat cum îi strălucea mâna când l-a atins? întreb eu. A fost ca o Moştenire sau ceva.

— Ce fel de Moştenire face asta? întreabă Nouă, arătând spre dormitor.

— John a crezut ea îşi foloseşte noua Moştenire cu care l-a speriat pe Setrâkus Ra în New Mexico, spune Marina gândindu-se la asta. Niciodată nu am avut ocazia s-o testăm.

— Sau poate că telepatia ei a luat-o razna. Poate că i-a intrat ceva în cap şi şi-a pierdut controlul, sugerează Opt. Abia a început să-şi folosească Moştenirea asta. Cine ştie de ce ar putea să fie capabilă?

Mă gândesc la timpul petrecut de noi în Paradise, amintindu-mi cât de mult a muncit John pentru a-şi controla Lumenul. Se pare că telepatia Ellei ar fi o Moştenire chiar mai dificil de a stăpânit. L-am observat pe Cinci dând din cap încet, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva.

— Pe vremea când mi-am dezvoltat Externa prima dată, am avut probleme cu revenirea pielii mele la normal, spune Cinci. Albert a folosit o prismă din cufărul meu şi a fost de ajutor, nu ştiu…, mă relaxa cumva. Am reuşit să-mi schimb pielea înapoi.

Şase se uită spre Cinci.

— Ca să vezi. Un alt argument pentru a merge la Everglades, ca să luăm chestia aia.

Nouă dă din cap în semn că este de acord.

— Nu pot să cred asta, dar s-ar putea să ai totuşi dreptate, Cinci.

Cinci îşi ridică mâinile in sus.

— Păi, stai aşa, nici măcar nu ştiu dacă va funcţiona pe Ella. Sau cum funcţionează.

— Eu tot nu cred că ar trebui să-i lăsăm aşa, spune Marina.

— De fapt, cred că separarea voastră de John şi Ella este o idee bună, spune tatăl meu. Cine ne poate garanta că chestia asta nu ar putea începe să se răspândească cumva, mai ales dacă are legătură cu telepatia ei? Nu ne putem permite să avem pe vreunul dintre voi în stare de comă.

— Cum putem lupta cu asta? întreabă Nouă morocănos,

fruntea lui fiind ridată, probabil epuizând toate căile posibile de a scăpa de coşmar. Adică, dacă Setrâkus Ra ne poate băga într-un vis-comă, cum ar trebui să ripostăm la aşa ceva?

— Ne-a mai atacat cu aceste vise şi înainte, spune Opt. Ne-am trezit, nici o problemă.

— De data asta e diferit, insistă Marina.

— Data trecută Johnny s-a trezit, spune Nouă. Asta înseamnă că rahatul ăsta a devenit mai puternic.

— Sau poate că diferenţa o face Ella, spune Şase. Poate că Setrâkus Ra s-a concentrat pe ea pentru că ştia că poate să-i facă puterile psihice s-o ia razna.

Mă uit către Cinci.

— Şi crezi că prisma asta din cufărul tău poate fi de ajutor?

El ridică din umeri.

— Nici măcar nu ştiu sigur ce face, doar că pe mine m-a ajutat. Mi se pare mai productiv să mergem după Cufăr decât să stăm aici.

Nouă bate din palme.

— Sunt de acord cu Cinci. Să plecăm naibii de aici.

De când s-a opus misiunii din Everglades şi până acum, Marina a fost tăcută. Acum, Şase se duce la ea şi îi pune o mână pe braţ.

— Eşti în regulă cu asta? întreabă ea.

Marina dă din cap încet.

— Dacă tu crezi că asta este cea mai bună modalitate de a-i ajuta, atunci sunt cu tine.

A trebuit să cobor în garaj pentru a-i vedea pe garzi plecând. Sarah nu s-a clintit de lângă John, iar tata s-a dus din nou să verifice traducătorul mogadorian. Am un dosar complet cu documente pe care John mi-a cerut să le pregătesc folosind calculatorul lui Sandor -permise de conducere false pentru fiecare garde, câteva pagini cu documentare despre o excursie şcolară falsă, itinerariul lor de zbor direct de la Chicago la Orlando. Aceştia ar trebui să poată călători nedetectaţi.

Scot din dosar documentele lui John şi să le bag în buzunar.

— Cred că nu veţi avea nevoie de astea, spun eu, dându-i restul de documente lui Şase. Am ţinut mâna pe dosar o secundă mai mult decât trebuia, iar Şase a sfârşit prin a fi nevoită să-l tragă din mâna mea.

— Îmi pare rău. Sunt doar puţin nervos.

— Asta e mişcarea pe care trebuie s-o facem, Sam. Va fi bine.

Nouă m-a bătut pe umăr şi s-a dus să aleagă o maşină pentru drumul spre aeroport. Cinci îl urmează, nederanjându-se să-şi ia la revedere. Spre surprinderea mea, Marina mă cuprinde într-o îmbrăţişare.

— Aveţi grijă de ei, bine? spune ea.

— Desigur, am răspuns, încercând să sune liniştitor. Vor fi bine. Voi doar grăbiţi-vă să vă întoarceţi.

Opt dă din cap spre mine, apoi el şi Marina l-au urmat pe Nouă. După ce au plecat, am rămas doar eu cu Şase. Ea se apucă să răsfoiască documentele pe care i le-am dat, dar sunt sigur că voia să-mi mai spună ceva.

— Totul e acolo, îi spun.

— Ştiu. Doar mai verific odată, răspunde ea ridicându-şi privirea spre mine. Ar trebui să ne întoarcem până mâine seară, cel târziu.

— Să ai grijă, îi spun eu.

— Mulţumesc, spune ea atingându-mi braţul.

Urmează o pauză ciudată, niciunul dintre noi nu ştie sigur ce să facă. Aş fi vrut să mai fi avut măcar cincisprezece minute în plus atunci când am fost cu ea singur pe acoperiş. Simt că atât ar fi fost de ajuns pentru a descoperi ceea ce se întâmplă între noi. Acum, stăm aici ca un cuplu care tocmai s-a întors de la o primă întâlnire foarte bizară, niciunul neştiind la ce se gândeşte celălalt şi nici dacă acesta este un moment potrivit pentru a face o mutare. Ei bine, poate că Şase ştie exact la ce mă gândesc eu şi pur şi simplu nu ştie ce să facă cu aceste informaţii. Eu cu siguranţă nu am nicio idee despre ceea ce se întâmplă în mintea ei. Mă simt ca şi cum ar trebui să spun sau să fac ceva, dar momentul trece, iar ea îşi ia mâna de pe braţul meu şi pleacă să se alăture celorlalţi. Orice ar fi între noi, va trebui să aştepte.

Apartamentul de lux al lui Nouă pare chiar mai mare acum că s-a golit. Mă plimb pe holurile pustii şi prin camerele generoase, neştiind sigur ce ar trebui să fac. Sfârşesc prin a mă întoarce în camera Ellei pentru a verifica situaţia, tocmai când Sarah pleca. Este prima dată când pleacă de lângă John, de când el a fost doborât.

— Tatăl tău mi-a pregătit ceva de mâncare, îmi explică ea

posacă, arătând epuizată după ce a stat trează toată noaptea.

— Da, nu-i place ca oamenii să moară de foame, am răspuns. Sarah îmi zâmbeşte slab, iar eu îi pun mâna pe spate, ghidând-o spre bucătărie. Îşi pune capul pe umărul meu în timp ce mergem.

— Am avut multe discuţii şi dispute pe subiectul că unul dintre noi va fi rănit. Asta este cea mai frecventă discuţie în relaţia noastră. Ea râde amar. Culmea e că mereu am crezut că eu voi fi rănită, nu John. El ar fi trebuit să fie de neatins.

— Doamne, Sarah, te porţi de parcă ar fi fost făcut bucăţi sau ceva de genul ăsta. Probabil că se va trezi într-o oră şi o să înnebunească atunci când va afla că ceilalţi au plecat în misiune fără el. Încerc să par optimist. Probabil că Sarah este prea obosită pentru a observa incertitudinea în vocea mea.

— Dacă el ar fi fost făcut bucăţi, probabil că ceilalţi l-ar fi putut vindeca, spune ea. Chestia asta este cu totul altceva. Pot să văd durerea pe faţa lui. E ca şi cum ar fi torturat în faţa mea, iar eu nu pot să fac nimic în privinţa asta.

Îi torn lui Sarah un pahar cu apă şi scot din frigider ce a mai rămas din mâncarea chinezească. Nu mă deranjez s-o încălzesc. Mâncăm în tăcere, servind orezul şi costiţa de porc prăjită, rece, direct din cutiile de carton. Repet în mintea mea, ca o mantra, fraza că va fi bine, până sunt convins că pot s-o spun cu convingere, chiar dacă nu sunt pe deplin convins că e adevărat.

— Va fi bine, îi spun lui Sarah cu fermitate.

În timp ce Sarah se întoarce în cameră ca să-i supravegheze pe John şi Ella, eu încerc să mă odihnesc în camera de zi. Cred că atunci când îţi vezi cel mai bun prieten adâncit într-un somn continuu, somnul poate fi un pic enervant. Totuşi, corpul meu este mai mult decât epuizat, anxietatea mea este puternică, iar eu trebuie să dorm pentru cel puţin câteva ore.

Primul lucru pe care l-am făcut când m-am trezit a fost să-i verific pe John şi Ella. Nu există încă nici o schimbare.

Mă duc spre Sala de Lectură crezând că un antrenament îmi va prinde bine. Poate dacă aş alege cele mai zgomotoase arme din arsenalul lui Nouă pentru a trage la ţintă, îi va trezi din somn pe John şi Ella.

În drum, mă opresc la atelier. Camera e goală. Probabil că tata este în camera lui, odihnindu-se.

Tableta este încă conectată şi pot vedea că cele cinci puncte albastre au ajuns în Florida, iar acum se deplasează încet peste vârful de sud al statului. E bine. Asta înseamnă că Şase şi ceilalţi nu au avut probleme cu noile acte de identitate false la aeroport şi că nu au existat cercetaşi mogadorieni care să-i fi aşteptat ca să pună măna pe ei. Totul pare să meargă exact aşa cum a planificat John. Dacă ar fi a fost treaz să-i vadă acum…

Am observat că ceva clipeşte în colţul unuia dintre monitoare. Este programul traducător pe care l-a setat tata. Probabil că în tot acest timp a funcţionat automat. Deschid folder-ul, iar o casetă de dialog apare sus.

TRADUCERE COMPLETĂ. PRINTEZI ACUM?

înghit cu greu, nu sunt sigur dacă eu ar trebui să fiu primul care vizionează aceste traduceri mogadoriene, dar, oricum ar fi, dau clic pe YES. O imprimantă de sub birou prinde viaţă, apoi scuipă afară documentul. Iau prima pagină înainte ca restul de pagini să se termine de printat.

Unele dintre cuvinte sunt amestecate, ceea ce demonstrează clar că programul de traducere nu este 100 la sută exact. Dar chiar şi aşa, recunosc imediat documentul. L-am mai văzut înainte.

Îmi dau seama că îmi ţin respiraţia, că degetele mi s-au încleştat pe documente suficient cât să se albească. Sunt pironit în loc, neîncrederea şi frica mi-au blocat funcţiile motorii.

Ţin în mâinile mele o copie a notiţelor făcute de tatăl meu despre inventarul din Cuferele gărzilor. La finalul paginii este scrisă adresa John Hancock Center.

CAPITOLUL 31

Am ieşit în viteză pe uşa atelierului, aceasta trântindu-se zgomotos în spatele meu. Palmele îmi sunt încinse şi pline de transpiraţie, aproape că documentele radiază căldură. Mintea mea procesează rapid.

Ce ar putea face mogadorienii cu nişte copii ale notiţelor tatălui meu? Cum au ajuns acestea în posesia lor?

Mă gândesc la cina din prima noastră seară când tata a povestit detaliile despre perioada lungă petrecută în închisoarea mogadoriană. Îmi amintesc că unii dintre garzi păruseră suspicioşi, mai ales atunci când tata a vorbit despre cum s-au „jucat” mogadorienii cu mintea lui. Nouă chiar a spus-o direct cum că asta ar putea fi o capcană.

Dar mie asta nu mi se pare a fi posibil. E tatăl meu. Pot avea încredere în el.

Alerg pe hol până în camera tatălui meu. Nici măcar nu sunt sigur ce o să fac atunci când îl voi întâlni. Să mă confrunt cu el? Să-i spun că trebuie să plecăm naibii de aici?

Camera lui este goală. Arunc o privire rapidă în jur, nici măcar nu sunt sigur ce caut. Un fel de comunicator mogadorian? Un dicţionar mog-englez? Nimic nu arată ieşit din comun.

Trebuie să existe o explicaţie raţională pentru asta, nu?

Dacă nu aş fi văzut cu ochii mei cum se joacă mogadorienii cu minţile noastre, la propriu, şi de ce sunt capabili să facă? Îl văzusem pe Adam folosind o Moştenire care a fost, aparent, efectul secundar al extragerii făcute de mogadorieni a amintirilor dintr-un garde mort. Chiar şi acum, John şi Ella sunt în comă din cauza unui atac telepatic perpetuat de Setrâkus Ra. Mogadorienii l-au ţinut închis pe tata ani de zile şi au făcut pe mintea lui experimente de nedescris.

Oare chiar să fi avut mogadorienii posibilitatea să-i spele creierul?

Poate că tata nici nu îşi dă seama că e controlat. Poate că ei i-au făcut ceva la creier şi apoi l-au lăsat intenţionat să scape, ştiind că ar fi mai valoros liber, colectând informaţii. Mogii ar fi putut să-l programeze în aşa fel încât, în secret, el să le raporteze în timp ce doarme -îmi amintesc că am citit ceva despre cum agenţii dubli ar putea fi hipnotizaţi şi apoi să uite. Să fi fost un articol real sau o carte de benzi desenate? Nu mai

ţin minte.

M-am întors pe hol şi am început să strig.

— Tată? Unde eşti?

Am să încercat să-mi păstrez vocea normală şi constantă. Dacă totuşi el este un spion Mogadorian? Nu vreau să-şi dea seama că îl bănuiesc.

— Aici, strigă tata din camera în care sunt Ella şi John.

Tatăl meu spion pentru extratereştri? Nu are cum. Revino-ţi, Sam. Acesta e genul de teorie a conspiraţiei pe care s-ar putea s-o găsesc în Ei sunt printre noi. Este ridicol. Important este că, în sufletul meu, ştiu că nu este adevărat.

Deci, de ce sunt atât de nervos?

Stau în pragul uşii camerei Ellei strângând în mână documentele traduse. Sarah a plecat în camera ei pentru a dormi, aşa că acolo este doar el şi Bernie Kosar care îi păzeşte pe John şi Ella. BK este ghemuit, adormit, tata scărpinându-l în spatele urechilor.

— Ce este, Sam? întreabă el.

Cred că tata şi-a dat seama după privirea mea că ceva nu este în regulă. Îl lasă pe BK şi se îndreaptă spre mine, dar eu fac instinctiv un pas înapoi pe hol. Păstrez o distanţă de siguranţă faţă de tatăl iubitor care m-a salvat dintr-o celulă de închisoare. Grozav.

Arunc documentele spre el.

— De ce mogadorienii ar avea astea?

El răsfoieşte hârtiile, dând paginile din ce în ce mai repede, dându-şi seama ce reprezintă acestea.

— Astea... astea sunt însemnările mele.

— Ştiu. Cum au pus mogadorienii mâna pe ele?

Cred că şi-a dat seama unde vreau să bat cu întrebarea, pentru pe chipul lui apare o expresie de om rănit.

— Sam, nu am făcut asta, spune el, încercând să sune convingător, dar în glasul lui e un ton de incertitudine.

— Poţi fi sigur? Ce se întâmplă dacă. Dacă ţi-au făcut ceva, tată? Ceva ce nu-ţi aminteşti?

— Nu. Imposibil, spune el, clătinând din cap, parcă încercând să se convingă singur. După tonul lui, îmi dau seama că nu crede cu adevărat că este imposibil. De fapt, cred că gândul ăsta îl sperie. Originalele mai sunt în camera mea? întreabă el.

Împreună, alergăm înapoi în camera lui. Notebook-ul este pe birou, la locul lui. Tata îl ridică şi îl examinează cu atenţie, ca şi cum ar căuta un semn că s-a umblat la el. Îl văd că se încruntă, ca atunci când încearcă să-şi amintească ceva. Cred că şi-a dat seama că nu poate avea încredere în el însuşi, că mogadorienii ar fi putut totuşi să-i fi făcut ceva.

Se întoarce spre mine cu o privire sumbră pe faţă.

— Dacă însemnările mele au ajuns în mâinile mogadorienilor, trebuie să presupunem că acest loc este compromis. Ar trebui să te înarmezi, Sam. La fel şi Sarah.

— Şi tu? întreb, stomacul meu întorcându-se pe dos.

— Nu pot fi de încredere, a bâlbâit el. Ar trebui să mă închizi aici până la întoarcerea garzilor.

— Trebuie să existe o altă explicaţie, îi spun eu cu vocea tremurând. Nu sunt sigur dacă eu chiar cred asta sau dacă chiar vreau să fie adevărat.

— Nu-mi amintesc plecarea, spune el. Dar cred că, în acest moment, memoria mea nu este chiar atât de praf.

Se prăbuşeşte cu putere pe patul din camera lui. Îşi aşează mâinile în poală şi uită în jos la ele. Pare a fi învins, într-un fel, abandonat atât de mintea sa cât şi de fiul său.

Am pornit spre uşă.

— Uite, mă duc s-o iau pe Sarah şi nişte arme. Dar nu am de gând să te încui. Rămâi aici, bine?

— Stai. M-a oprit ridicând o mână. Ce este asta?

Îl aud şi eu. Un sunet hodorogit redus, care vine din sertarul noptierei. Ajung acolo primul şi deschid sertarul.

E telefonul pe care l-a folosit tata pentru a comunica cu Adam. Ecranul este luminat, apelul vine de la un număr blocat. În colţul ecranului văd că sunt nouăsprezece apeluri pierdute. Îi dau telefonul tatălui meu. Faţa lui se luminează, dar mă simt din ce în ce mai nervos. Prea multe se întâmplă dintr-odată. Mă simt de parcă pereţii se prăbuşesc peste mine.

Apăs butonul, duc telefonul la ureche şi răspund cu vocea mea răguşită.

— Alo?

— Malcolm! Strigă în telefon o voce cu răsuflarea. Unde ai fost?!

— Sunt Sam, îl corectez eu, iar un sentiment de teamă îmi creşte în stomac când recunosc vocea. Adam, tu eşti?

Tata sare în sus şi mă strânge de umeri, încântat de faptul că Adam este încă în viaţă. Aş vrea să mă pot simţi uşurat, dar modul în care suna vocea lui la telefon..., e ca şi cum mai multe veşti proaste sunt gata să apară.

— Sam? Sam! Unde e tatăl tău?

— Este...

— Nu contează! Nu contează! strigă el. Ascultă-mă, Sam. Eşti în Chicago, nu? John Hancock Center?”

— Cum. De unde ştii asta?

— Ei ştiu, Sam! strigă Adam. Ei ştiu şi vin după voi!

CAPITOLUL 32 (Marina)

— STAŢI!

Cu toţii ne aplecăm pe o parte în timp ce Nouă, din întâmplare, conduce barca noastră cu ventilator -este exact cum vă spun, o barcă mică propulsată din spate de un ventilator gigantic -plutind pe o apă tulbure prin mlaştină. Opt aproape îşi pierde echilibrul şi trebuie să se prindă de braţul meu ca să se echilibreze. Îmi zâmbeşte sfios şi mă lasă să pleznesc un ţânţar. Aerul este gros şi umed, zumzetul insectelor poate fi auzit chiar peste zgomotul făcut de ventilatorul bărcii noastre. Locul acesta miroase a sol bogat, îngrăşământ natural.

— Ia uitaţi-vă la aia! strigă Opt ca să acopere zgomotul produs de motorul bărcii. Mă uit spre locul indicat, unde un pat de crini este deranjat de ceva care înoată prin apă. La început am crezut că este un alt buştean, dar apoi am observat solzii de pe coada care se legăna prin apă şi am ştiut că este un aligator.

— Ţineţi-vă mâinile în barcă, strigă Opt.

Mă uit cum aligatorul dispare printre copacii din stânga noastră. Înţeleg de ce Cinci a crezut că Everglades ar fi un loc sigur pentru a-şi ascunde Moştenirile aici; este un labirint de ierburi înalte şi apă tulbure, un loc pustiu, cu excepţia gâzelor şi a animalelor care nu se văd.

Călătorim pe ceea ce este, practic, un drum pe apă, un loc unde iarba deasă şi copacii cresc pe ambele părţi, pentru a permite navigarea cu barca. Nu doar că nu e nimeni aici, dar nu am văzut nici măcar un singur om de când am plecat cu barca de la locul de închiriere în urmă cu o oră. Am văzut doar o cabană şubredă între capătul unui drum de ţară şi marginea mlaştinii. Am avut de ales dintre trei bărci cu ventilator, ruginite, legate de un ponton şubred. Omul solitar care locuieşte acolo, ars de soare şi mirosind ca o combinaţie de alcool şi combustibil, ne-a prezentat un tutorial cu privire la funcţionarea bărcii înainte de a accepta nişte bani în schimbul unei hărţi a zonei, hartă făcută după ureche, şi cheile de la barcă. Nu a pus nici un fel de întrebări, fapt pentru care am fost recunoscători cu toţii.

Şase se uită pe harta localnicului. O compară cu harta Everglades pe care a printat-o de pe internet, cea pe care Cinci a marcat locaţia Cufărului său. Ea îşi mută privirea de la harta ei la harta pătată, dar mai detaliată în privinţa afluenţilor locali şi a

canalelor înfundate. Îi vine să arunce cu documentele, enervată.

— Nu pot să-mi dau seama, mormăie ea.

— Nu-ţi face griji, îi răspunde Nouă, conducând barca în direcţia înainte, spre apusul soarelui. Cinci a spus că ştie unde mergem. Lasă-l să se facă util, ca să se schimbe.

Ridic privirea şi mă uit pe cer în căutarea lui Cinci. A zburat de vreo cincisprezece minute, spunând că ar putea găsi Cufărul mai repede de sus. Orizontul începe să capete o nuanţă de roz care, în mod normal, mi s-ar părea frumos, dar aici pare, oarecum, de rău augur.

— Nu vreau să credeţi că sunt vreo fricoasă, spun eu precautǎ, aşezându-mi părul umed după ureche, dar, vă spun serios, eu nu aş vrea să fiu aici după apusul soarelui.

— Nici eu, adaugă Opt, lovind uşor harta din mâinile lui Şase. Mai ales dacă stimatul nostru navigator nu ştie cum să ne întoarcem la civilizaţie.

Şase îşi îngustează ochii, încruntându-se către Opt, dar nu răspunde. Nouă doar râde. Pete uriaşe de sudoare îi acoperă cămaşa, iar gângăniile bâzâie în jurul lui neîncetat, dar el nu pare să observe. De fapt, Nouă pare că se bucură de asta - umiditatea, cămaşa lipicioasă, sentimentul de pericol... Este elementul său natural.

— Mă gândeam că, după ce ne terminăm treaba, am putea merge la un camping, spune el.

Opt şi cu mine gemem. Dacă nu erau aligatorii care înoată pe sub noi, cu siguranţă aş fi profitat de această ocazie ca să-l arunc în apă pe Nouă. Mă uit din nou la cer, încercând din nou să-l zăresc pe Cinci..

— Sunt sigură că se va întoarce în curând, spun eu. Nu există nici un motiv să nu fim optimişti. Până în prezent, această misiune a decurs bine şi nici nu sunt semne de vreo problemă. Eu încă nu mă simt în regulă pentru că i-am lăsat în urmă pe John şi Ella, dar oamenii au avut dreptate. Nu puteam face nimic pentru ei în Chicago. Nu-mi dau seama cât de entuziasmat este Nouă, dar cu siguranţă se simte mai bine aici făcând ceva, căutând un mod de a-i ajuta pe prietenii noştri şi de a câştiga acest război.

Atâta timp cât nu ne rătăcim în mlaştina asta. Nimic bun nu ar rezulta din asta.

O umbră trece pe deasupra. E Cinci. Trece peste barcă,

înainte să aterizeze uşor lângă noi. Din tricoul lui alb picură transpiraţia.

Nouă îl ia în primire.

— Probabil că vom pierde câteva kilograme dacă stăm aici destul de mult, nu-i aşa, băiete?

Cinci scrâşneşte din dinţi, scoţându-şi tricoul ud de pe el. Toţi suntem transpiraţi şi mirosim urât, dar, din anumite motive, Nouă nu se poate abţine să nu se ia de Cinci. Am sperat că antrenamentul cu capturarea steagului îi va ajuta să-şi rezolve problemele, dar încă mai există tensiuni între ei.

— Ignoră-l, îi spun lui Cinci. Ţi-ai găsit Cufărul?

Cinci dă din cap, arătând în direcţia spre care mergem deja.

— Există un petic de pământ solid la aproximativ o milă mai departe. Acolo este.

Nouă suspină.

— De ce nu zbori până acolo şi să te întorci cu Cufărul aici, omule?

Cinci zâmbeşte superior către Nouă.

— N-ai ascultat planul, nu? Am votat că tu o să faci toată munca manuală şi munca brută.

— Huh? Confuz, Nouă se uită la Opt. Serios?

Opt ridică din umeri, intrând în î oc.

Şase face un gest de exasperare.

— Condu naibii barca asta, Nouă.

— Am înţeles, căpitane, spune Nouă, ridicând două degete. Cufărule, venim imediat.

Şase îşi întoarce privirea către Cinci. E mult mai liniştită decât de obicei.

— De ce nu ţi-ai luat Cufărul? întreabă ea brusc.

Cinci ridică din umeri.

— Se face întuneric şi este un loc bun pentru a ne odihni, dacă avem nevoie.

— Vezi? strigă Nouă încântat. Camping!

— În nici un caz, spune Opt, clătinând din cap vehement. Condu chestia asta mai repede ca să putem ieşi de aici.

Nouă accelerează barca, rezultând un jet de vapori de apă.

Cred că locul în care ne-a condus Cinci poate fi descris cu greu ca fiind o insulă. Într-adevăr, e doar un morman de noroi în mijlocul mlaştinii, care se sprijină pe un copac masiv şi noduros care arată că este acolo de la începutul timpului. Rădăcinile

copacului sunt atât de întinse încât Nouă a trebuit să conducă barca cu grijă, nedorind să rămână blocat în vreuna dintre ele. Coborâm din barcă şi urcăm pe mormanul acela, picioarele noastre afundându-se în noroi şi alunecând pe proeminenţele inegale ale arborelui. Există un petic de iarbă înaltă crescută din apa din jur, iar ramurile de sus ale arborelui sunt atât de numeroase şi de groase încât întreaga insulă mică este aruncată în umbră, răcoarea simţindu-se imediat ce păşeşti pe ea. Este, de fapt, cu aproape zece grade mai rece aici decât a fost pe apă.

— Este un loc destul de mare, îi spun lui Cinci.

Pieptul lui Cinci se umflă un pic, rar i se întâmplă să fie complimentat.

— Da. Am campat aici o noapte. Copacul acesta bătrân este uimitor. Mă gândisem că o să-l găsesc fără probleme.

— Felicitări, mormăie Nouă, plesnind un gândac de pe gât. Deci, unde ţi-e Cufărul ăla nenorocit?

Cinci ne conduce chiar la baza copacului. Sub picioarele noastre este o reţea complicată de

rădăcini; e ca şi cum copacul este un pumn înfipt în pământ, iar rădăcinile sunt degetele, noroiul ieşind printre ele de parcă ar fi stors printr-o încleştare a pumnului. Cinci îngenunchează sub un nod de rădăcini, un loc un pic torsionat, aproape ca un cot. El se întinde pe sub rădăcinile care formează un buzunar moale de noroi.

— Este aici, dedesubt, spune Cinci, pipăind în jur. Aproape l-am luat.

Noroiul face un zgomot de plescăit când Cinci trage Cufărul afară, ca atunci când nu ne place că trebuie să renunţăm la premiul nostru. Îngenunchează în faţa lui şi şterge noroiul de pe suprafaţa de lemn.

Opt mă bate uşor pe umăr şi arată spre un loc în care iarba înaltă se desparte. Văd capul plat şi ochii galbeni ai unui aligator, poate acelaşi cu cel de mai devreme.

— Se pare că cineva suferă de foame, glumeşte Opt.

— Ne-a urmărit? întreb eu, în parte glumind, dar şi un pic speriată. Mă dau mai aproape de Opt.

— Sunt o mulţime de aligatori pe aici, spune Cinci absent, ridicând Cufărul.

— Vorbeşti cu animalele, nu-i aşa? întreabă Nouă. Spune-i

fiarei că nu vrem probleme.

— Poate îl voi păstra ca animal de companie. Sau o să-mi fac o haină frumoasă din el, răspunde Nouă, în timp ce se concentrează asupra animalului care se apropie. Ceva se schimbă brusc în faţa lui. Staţi…

Un al doilea cap de crocodil apare lângă primul, apoi, câteva secunde mai târziu, un al treilea cap iese din noroi. La început, m-am gândit că suntem urmăriţi de o haită de aligatori, dacă un astfel de lucru este posibil. Dar apoi, cele trei capete se ridică din apă ca unul, un gât gros conectându-le pe toate la un singur trup. Gâtul dispare sub stratul de blană neagră udă şi uleioasă de pe trunchiul fiarei, picături de apă sărind violent când fiara îşi întinde o pereche de aripi lucioase, ca de liliac. Când se ridică complet, are aproape cincisprezece metri înălţime şi stă pe o pereche de picioare aproape umanoide. Se apleacă înainte, iar şase perechi de ochi se holbează la noi cu lăcomie.

— Aveţi grijă! strigă Şase, tocmai când creatura bate din aripi şi se ridică în aer.

Creatura zboară către mine. E amuzant să te gândeşti la asta într-un astfel de moment. Picioarele monstrului sunt imense, ghearele ondulate se întind de la fiecare picior treizeci de centimetri, la fel şi la călcâie. Dar partea de jos a picioarelor monstrului pare a fi moale, o pereche de cicatrici în formă de S se văd imprimate în ţesutul de acolo, de parcă un specialist ştiinţific mogadorian şi-a semnat munca.

Văd toate acestea înainte de momentul în care dihania încearcă să sară pe mine.

— Fereşte-te! Opt mă cuprinde de talie şi mă teleportează mai în spate. Ghearele de la picioarele aligatorului-mutant sfâşie cu ferocitate o bucată din rădăcina pe care tocmai stătusem eu.

— Cum naiba ne-au găsit? spune Nouă printre dinţi, extinzându-şi bastonul în formă de ţeavă.

— Nu văd nici urmă de mogi, strig eu uitându-mă în jur, încercând să cuprind întreaga mlaştină.

— Ar putea fi singur?

— Mă duc să-l întreb.

Nouă ţâşneşte în faţă. Fiara se repede spre el cu una din cele trei guri. Nouă îşi ridică bastonul şi loveşte spre cea mai apropiată gură, zburându-i câteva colţi îngălbeniţi. Cu un cap

răcnind de durere, monstrul biciuieşte aerul cu o aripă, forţându-l pe Nouă să se dea înapoi.

Cinci dă drumul Cufărului pe pământ şi îl deschide. Şase îl apucă de umăr.

— Ce naiba? ţipă ea. Nu ai văzut chestia asta când ai cercetat zona de sus?

— A venit pe sub apă. Cum aş fi putut s-o văd? Vocea lui Cinci este calmă, el nu pare speriat deloc, spre deosebire de modul în care John l-a descris în ultima lor bătălie. Nu vă faceţi griji, continuă el. Am aici exact ce îmi trebuie.

— Un pic de ajutor?! strigă Nouă în timp ce se fereşte de una dintre gurile hăpăitoare ale monstrului.

Opt se teleportează direct deasupra celo trei capete ale creaturii. Loveşte cu putere o căpăţână direct în bot, apoi se teleportează lângă Nouă. Fiara scoate un urlet, dă din aripi şi încearcă să se ridice în aer. Nouă şi Opt se despart, încercând să flancheze fiara.

În timp ce Cinci răscoleşte prin Cufăr, Şase îşi flutură mâna în aer.

— Marina, păzeşte-mi spatele cât mă ocup eu de chestia asta.

Am auzit primele picături ale furtunii croindu-şi drum prin frunziş.

Cinci scoate din Cufăr un fel de manşon din piele. Şi-l pune peste antebraţ. Când flexează mâna, apare o lamă de un metru care iese din partea inferioară a încheieturii mâinii. Cinci zâmbeşte.

— Mi-a fost dor de tine, spune el către manşon, lama alunecând înapoi când flexează mâna din

nou.

— Şase, hai mai repede cu fulgerele alea! strigă Nouă. Monstrul se apleacă spre el. E tot ce poate face ca să-i apuce bastonul, apărându-se cu o serie de muşcături ale celor trei guri pline de colţi. Păşind înapoi ca orbul, Nouă se împiedică de o creangă şi cade în fund. Fiara este pe cale să sară pe el când Opt îşi schimbă forma, transformându-se în ceva masiv, jumătate om, jumătate mistreţ. Unul dintre avatarurile lui Vishnu, presupun. El apucă creatura de coada de aligator şi o smuceşte înapoi, ca să nu îl devoreze pe Nouă.

Fiara se răsuceşte şi îşi înfige colţii în umărul lui Opt. El

pufneşte prin botul lui de mistreţ şi forma începe să pâlpâie. Văd că are probleme cu păstrarea concentrării din cauza durerii de la muşcătură.

— Opt! ţip eu. Vreau să mă duc la el, să-l vindec, dar nu o pot lăsa pe Şase în timp ce se concentrează pe crearea furtunii.

— Du-te să-l ajuţi, spune ea printre dinţi. Sunt gata să-i dau drumul.

Pornesc cu intenţia de a ajunge la Opt. Înainte ca aligatorul zburător să-l poată muşca din nou, un fulger coboară nimicitor din cer. Acesta loveşte creatura şi o lasă lată, în convulsii şi fumegând. Acum plouă mai tare, Şase amplificând furtuna.

Nouă este din nou în picioare. Se repede spre fiara care se chinuieşte să-şi adune picioarele sub ea. Loveşte creatura cu bastonul, dar loviturile cu greu străpung pielea groasă.

În timp ce Nouă atacă, Opt se îndepărtează de monstru clătinându-se, încă în forma lui Vishnu. Revenise la forma sa normală atunci când am ajuns la el şi văd răni adânci şi zimţate acoperindu-i umărul drept. Apăs cu mâinile pe umărul lui Opt, lăsând sentimentul de gheaţă să se scurgă din mine în el, şi mă uit la rănile lui mai de aproape.

— Aş putea să te sărut, spune Opt.

— După ce ucidem chestia asta, poate, îi răspund eu.

Monstrul se ridică şi îşi vântură una dintre aripile sale lucioase spre Nouă, dându-l înapoi. De îndată ce Nouă pleacă de acolo, Şase lansează încă două fulgere. Bestia este doborâtă din nou şi o gaură apare în membrana aripii sale, dar pur şi simplu se ridică înapoi în picioare răgând. Se pare că doar am enervat-o.

— Ce trebuie să facem pentru a opri chestia asta nenorocită? strigă Nouă.

Un fluier-ascuţit umple aerul, atât de tare şi ascuţit încât îmi face piele ca de găină, ca unghiile pe o tablă. Mă întorc şi îl văd pe Cinci suflând într-un flaut complicat, sculptat din obsidian solid. În timp ce sunetul strident umple aerul, el se uită fără să clipească la monstru.

Lupta cu fiara pare a fi pe sfârşite. Creatura îşi pliază aripile uriaşe în jurul corpului şi se apleacă la pământ, cele trei capete întorcându-se spre Cufăr, parcă închinându-se.

— Uau, exclamă Opt.

— Vedeţi? spune Cinci, lăsând fluierul jos şi privind în jur.

Simplu.

— Dacă ai avut chestia aia tot timpul, de ce nu ai folosit-o? se enervează Nouă.

— Am crezut că vrei să te mai antrenezi puţin, spune Cinci, zâmbind rece spre Nouă.

Şase scutură din cap.

— Vrea careva dintre voi să ucidă chestia aia ca să putem pleca de aici?

— Bucuros, spune Cinci, pielea lui transformându-se în oţel strălucitor. Face doi paşi spre fiara îngenunchiată, dar se opreşte chiar lângă Şase. L-am făcut pe dracu' ghem, spune Cinci absent. Măcar eu am reuşit să-l dobor.

— Ce-ai făcut? întreb cu neîncredere.

Pumnul de oţel al lui Cinci zvâcneşte cu o forţă pe care n-am mai văzut-o la el înainte, lovind-o pe Şase cu un upercut.

Forţa loviturii aruncă trupul lui Şase în aer şi aterizează la picioarele mele; îi pot vedea ochii daţi peste cap, iar din nări îi curge sânge. O contuzie, în cel mai bun caz, o fractură craniană în cel mai rău. Instinctiv, vreau să mă duc s-o vindec, dar, când încerc să mă aplec, ceva mă loveşte în piept -nu tare, nici măcar cu o forţă suficientă ca să-mi scoată aerul din mine, dar nu pot merge mai departe. E telekinezie. Cinci mă menţine uşor la distanţă. Mă uit la el confuză, lacrimile umplându-mi ochii.

Opt sparge liniştea şi momentul de uimire.

— De ce faci asta?! strigă el, dar e întrerupt de strigătul lui Nouă.

Corpul lui Cinci a luat consistenţa cauciucului şi braţul lui se întinde ca un tentacul, încolăcindu-se de două ori în jurul gâtului lui Nouă. Nouă se zbate, dar Cinci îl ridică cu uşurinţă câţiva metri în aer. Braţul se întinde mai departe, ridicându-l pe Nouă la zece metri de sol, apoi îl aruncă în jos. Îl scufundă pe Nouă în mlaştină şi îl ţine acolo. Vrea să-l înece.

Atât Opt cât şi eu îngheţăm când Cinci se întoarce să se uite la noi. Expresia lui este deconcertantă, prietenoasă chiar, ţinând cont că braţul său întins îl ţine pe Nouă sub apă, Şase zace inconştientă la picioarele mele din cauza unui pumn dat mişeleşte. Văd braţul lui Cinci vibrând acolo unde îl ţine scufundat pe Nouă care se zbate încercând să se elibereze din strânsoare. Loviturile lui Nouă nu par să-l afecteze pe Cinci, pentru că nu le bagă în seamă.

Se aşează pe Cufăr şi se uită la noi.

— Cred că noi trei, probabil, ar trebui să stăm de vorbă, spune Cinci calm.

CAPITOLUL 33 (Sam)

Legătura cu Adam se întrerupe brusc. Mă uit la ecranul telefonului, dar Adam a sunat cu număr ascuns. Nu există nicio cale să-l pot suna înapoi. Oriunde ar fi fost, părea că Adam se mişca foarte rapid, practic strigând peste vântul care se auzea în fundal. Fugea şi părea panicat. Eu sunt exact invers: înrădăcinat în loc şi simţindu-mă amorţit.

Ce ar face John în această situaţie? S-ar fi pus în mişcare. Bag telefonul în buzunarul de la spate şi trec pe lângă tata, îndreptându-mă spre hol.

— A spus că mogadorienii ştiu unde suntem şi că sunt pe drum. Trebuie să plecăm de aici. Acum! îi spun tatălui meu când trec pe lângă el.

Când mi-am aruncat privirea peste umăr, el era încă în picioare lângă pat.

— Hai, ce mai aştepţi?

— Dar dacă... Tata îşi pune mâinile căuş la nas. Ce se întâmplă dacă nu sunt de încredere?

Oh, corect. Problema cu posibilitatea că tatăl meu ar putea fi un fel de agent dublu care lucrează pentru mogadorieni. Trebuie să existe o explicaţie mai bună pentru modul în care însemnările sale au căzut în mâinile lor. Poate că el nu este sigur că poate avea încredere în el însuşi, poate că este îngrijorat de faptul că memoria lui are lipsuri sau îl înşeală. Nu contează. M-am gândit la toate variantele. Am încredere în el.

— Îţi mai aminteşti când ieşisem din Bazei Dulce şi voiam neapărat să ne întoarcem ca să-i ajutăm pe garzi? Mi-ai spus atunci că vor mai fi şi alte momente în care să mă fac util pentru lorici. Ei bine, cred că aceasta este unul dintre acele momente. Am încredere în tine, tată. Nu pot să fac asta fără tine.

El dă din cap solemn. Fără niciun cuvânt, se apleacă sub pat şi scoate puşca cu lunetă pe care a folosit-o ca să doboare monstrul acela din Arkansas, la pompa de benzină.

— Ţi-a spus cumva Adam cât timp mai avem? întreabă el.

Drept răspuns, clădirea se cutremură, iar toate luminile pâlpâie. De afară se aude un motor, zgomotul vine de deasupra şi e periculos de aproape, urmat de un scrâşnet metalic ascuţit. Ceva tocmai a aterizat pe acoperiş.

— Se pare că nu prea mai avem timp.

Ţâşnim în holul unde Sarah tocmai a ieşit din camera ei.

Face ochii mari când îl vede pe tata cu puşca în mână.

— Ce a fost sunetul ăsta? întreabă ea. Ce se întâmplă?

— Mogii sunt aici, îi răspund eu.

— Oh, nu, spune Sarah, privind spre camera în care John şi Ella zac fără apărare.

Din hol, văd foarte bine ferestrele mari din podea până în tavan, aliniate în camera de zi a apartamentului de lux. O jumătate de duzină de frânghii sunt ancorate de pe acoperiş, iar mogadorienii coboară pe ele în rapel pe peretele clădirii.

— Trebuie să mă duc la John! spune Sarah.

O apuc de încheietura mâinii.

— Nu vom avea nicio şansă dacă nu punem mâna pe arme.

Ferestrele se sparg în urma unor serii de explozii sincronizate provocate de armele mogadorienilor. Un val de aer rece năvăleşte în penthouse. Mogadorienii pătrund în interior şi, în timp ce se desprind de funii, scanează spaţiul după ţinte. Ei sunt în camera de zi, stând între noi şi lift -singura noastră ieşire. Mă mir că nu sunt mai mulţi. Dacă eu aş fi atacat ascunzătoarea garzilor, aş fi trimis o întreagă armată. E ca şi cum aceştia nu se aşteaptă la o rezistenţă prea mare.

Ne lăsăm în jos instinctiv şi intrăm înapoi în camera tatălui meu.

— Mă duc la John şi Ella, spune tata. Voi doi mergeţi în Sala de Lectură.

Îi aud pe mogi plecând din camera de zi şi intrând pe holul nostru.

— Uite-i. Să plecăm la trei. Unu…

Înainte să îl rostesc pe doi, un răget feroce erupe pe hol, iar răspunsul vine cu un foc sălbatic de blastere mogadoriene. Scot capul şi mă uit pe hol la timp pentru a-l vedea pe Bernie Kosar sub forma unui urs grizzly, sfârtecând doi mogadorieni. Am uitat complet de BK! Poate că lucrurile nu sunt chiar atât de disperate după cum par.

— Du-te! strigă tata, pornind spre camera Ellei. Ia armele şi întoarce-te aici.

BK sare de la un mog la altul, rupându-i cu ghearele sale, spulberând mobilierul după care încearcă să se ascundă mogadorienii. Încasează câteva focuri de blaster şi aerul se umple cu miros de blană arsă, dar asta pare să-l înfurie şi mai tare. Ghemuit în uşa camerei lui Ella, tata ţinteşte prin lunetă şi

începe să-i doboare pe mogi.

Sarah şi cu mine o luăm în direcţia opusă, spre Sala de Lectură şi camera cu armament. În spatele meu, focul unui blaster ricoşează în pereţi, dar puşca tatălui meu îi răspunde înapoi. Trebuie să ne mişcăm rapid. Mai mult ca sigur că vor mai coborî şi alţii de pe acoperiş şi nu vom fi în măsură să-i ţinem pe loc pentru totdeauna.

Brusc, uşa dormitorului din dreapta mea se deschide. Pentru o secundă, simt aerul rece care năvăleşte prin fereastra spartă, apoi mă trezesc cu un mogadorian care se repede asupra mea. Se înfige cu umărul în mine şi mă fixează de perete. Îmi presează gâtul cu antebraţul lui şi îşi apropie faţa palidă de a mea, ochii lui negri şi fără viaţă privindu-mă fix.

— Omule, şuieră mogul, spune-mi unde este fata şi te omor repede.

Înainte să-l întreb despre care fată vorbeşte, Sarah îi sparge mogadorianului o vază goală în cap. Mogul se scutură şi se întoarce spre Sarah. Furia creşte în mine -pentru tot acel timp petrecut în captivitate, pentru ceea ce i-au făcut lui John şi Ella. Apuc mânerul sabiei mogului şi o scot din teacă. Cu un strigăt, i-o înfig în piept, transformându-l în cenuşă.

— Uau! mă complimentează Sarah.

Aud geamuri sparte prin tot apartamentul. Uşile de la toate camerele care dau în hol sunt deschise cu putere, iar mogii apar din toate direcţiile tăindu-ne calea către tata şi Bernie Kosar. Cu ceva timp mai devreme mă gândisem că apartamentul gol arătă înfricoşător, dar asta este ceva şi mai înfricoşător. Nu îl mai văd pe tata la celălalt capăt al holului. Puşca lui încă se aude trăgând tot mai frecvent. Am auzit cum ceva s-a prăbuşit cu un zgomot puternic, parcă s-a răsturnat ceva în camera Ellei.

— Ai venit după fată? strig eu, distrăgându-i atenţia şi sperând să iau asupra mea o parte din presiunea care apasă pe tata. Este aici!

Intru cu Sarah în atelier, iar vreo zece mogi pornesc pe hol după noi.

Împreună, împingem un teanc de aparate vechi şi piese de motoare pe care le-am găsit lângă uşă, vechiturile adunate de Sandor ne-au venit primele la îndemână. Un mog încearcă să forţeze deschiderea uşii, dar se împiedică de toate prostiile de pe podea.

— Asta o să-i încetinească pentru puţin timp, spun eu.

— Ei cred că eu sunt fata după care au venit? întreabă Sarah cu respiraţia tăiată. Sau au venit după

Ella?

O bucată din uşa atelierului explodează în urma unui foc de blaster, aşchiile biciuindu-mi obrazul, aproape intrându-mi în ochi. Cred că timpul ne-a expirat. Sarah mă apucă de braţ şi ne clătinăm prin atelier când uşa din spatele nostru este pulverizată de mogii invadatori.

Un proiectil rătăcit loveşte podeaua între noi, dezechilibrându-ne şi făcând-o pe Sarah să cadă peste o masă. Se aud tot mai multe blastere. Mă aplec încet şi o apuc pe Sarah de mână, ajutând-o să se ridice în picioare.

— Sunt bine! ţipă ea şi fugim, aplecaţi, spre Sala de Lectură.

Uşa atelierului este acum doar o gaură în peretele afumat din cauza proiectilelor mogadoriene. Ei intră împingându-se unul pe celălalt şi se împiedică de vechiturile răsturnate de noi, dar tot avansează. Alături de mine, monitorul care afişează locaţia garzilor explodează într-o ploaie de scântei. Un blaster mog tocmai m-a ratat.

— Cum putem lupta cu atât de mulţi? strigă Sarah când ajungem în Sala de Lectură. M-am antrenat, dar nu împotriva a zece ţinte în acelaşi timp!

— Avem avantajul terenului propriu.

În Sala de Lectură, Sarah se opreşte ca să-şi încarce arma, iar eu trec la pupitru. Primii mogi intră în cameră tocmai când pregăteam programarea sălii de antrenament, tastând unul dintre vechile programe de antrenament ale lui Sandor pe nivel de dificultate „Nebunie”. Mogii încă nu îmi acordă nicio atenţie, deşi încă stau în spatele consolei metalice şi apăs butoanele. Sunt mai concentraţi pe Sarah. Chiar dacă îşi dau seama că nu e fata pe care o caută, e încă ameninţarea cea mai evidentă, în spaţiu deschis şi trăgând cu o pereche de pistoale în mogi. Ameninţare evidentă şi, de asemenea, o ţintă uşoară.

— Sarah! În stânga ta! îi strig, ridicând un bloc de acoperire din podea ca să se poată ascundă în spatele lui. Ea se pune la adăpost tocmai când mogadorienii deschid focul.

Fumul începe să umple camera din duzele montate de-a lungul pereţilor. Unii dintre mogi par confuzi; alţii sunt

concentraţi cu blasterele pe Sarah. Câteva focuri încep să ricoşeze pe partea din faţă a pupitrului şi, instinctiv, mă las în scaun, încercând să mă fac mic. Sper că pupitrul este suficient de puternic pentru a rezista câtorva focuri de blaster. Peste zgomotul produs de blastere, aud cum Sala de Lectură zbârnâie şi prinde viaţă.

O jumătate de duzină de panouri se deschid de-a lungul celor patru pereţi, turelele încărcate cu rulmenţi de bile ies la vedere.

— Stai jos! îi strig lui Sarah. Începe!

Un foc încrucişat erupe prin toată sala, mogii fiind prinşi la mijloc. Acest program de antrenament a fost conceput ca să-i ajute pe garzi să-şi practice telekinezia, nu să-i mutileze, aşa că muniţia de mici dimensiuni care este trasă din pereţi, nu are viteza necesară pentru a-i ucide pe mogi. Totuşi, cred că îi doare ca naiba. Între asta şi mingiile medicinale care cad brusc din tavan, aş spune că mogii sunt destul de ocupaţi acum.

Mă ridic puţin de după pupitru. O bilă de rulment mă loveşte cu putere în umăr înainte să mă pot feri. Braţul meu este inflamat, dar am reuşit să mă las în jos, uitându-mă la mogi cum sunt ciomăgiţi din toate unghiurile. Văzându-mă, Sarah trimite una dintre arme prin alunecare pe podea. O ridic şi mă ascund în spatele pupitrului. Eu şi Sarah avem singurele două poziţii acoperite din cameră.

Deschidem focul. Nu contează că nu suntem trăgători buni. Mogadorienii sunt ca un stol de raţe. Cu toate împuşcăturile care vin din pereţi, ei încep să intre în panică. Mulţi dintre ei sunt îngenunchiaţi de bilele trase din turele sau de mingiile medicinale, moment în care eu şi Sarah îi luăm la ţintă. Unii înceacă să ajungă la uşă. Dacă reuşesc să ajungă atât de departe, se aleg cu un glonţ în spate din partea noastră.

Doar un minut a trecut de când am pornit programul de antrenament şi sala s-a golit de mogi. De obicei, garzii trebuiau să îndure şapte minute înainte de a lua o pauză în timpul antrenamentului. Cred, totuşi, că în ei nu trăgea nimeni cu gloanţe reale. Lovesc cu palma panoul de control al pupitrului până când sistemul se opreşte.

— A funcţionat! strigă Sarah, părând aproape surprinsă. I-am învins, Sam!

În timp ce Sarah se ridică, observ un semn de arsură pe

partea exterioară a piciorului ei stâng. Blugii ei sunt rupţi, iar pielea prezintă o arsură rozalie care nu sângerează.

— Ai fost împuşcată, exclam eu.

Sarah se uită în jos.

— La naiba. Nici măcar nu am observat. Cred că abia m-a atins.

Când adrenalina a început să scadă, Sarah s-a lăsat moale pe mine. Mi-am pus braţul în jurul ei pentru sprijin şi pornim cât de repede putem spre ieşirea sălii de antrenament. În drum spre ieşire, luăm cât mai multe arme. Îmi bag un al doilea pistol la spatele blugilor, doar în caz că rămân fără muniţie. Sarah renunţă la pistolul ei uzual şi pune mâna pe o armă uşoară, cu aspect nebunesc, genul pe care îl vezi, cred, doar în filmele de acţiune.

— Ştii cum să foloseşti chestia aia? o întreb.

— Toate funcţionează cam la fel, răspunde ea. Trebuie doar să ocheşti şi să tragi.

Aproape că aş fi putut să râd dacă nu aş fi fost atât de îngrijorat pentru tata şi John şi Ella, aflaţi în comă. Când ieşim din sala distrusă, călcând peste vechiturile pe care le-am răsturnat chiar noi, nu se mai aude niciun semn de luptă. Apartamentul este straniu de liniştit. Nu sunt sigur dacă e un semn bun sau un semn rău.

Scot uşor capul şi mă uit pe hol. Nu e nici un semn că ar mai fi cineva. Podeaua este acoperită cu cenuşă mogadoriană, dar, altfel, totul este liniştit. Cel mai puternic sunet este al vântului care suflă prin toate ferestrele sparte de mogi atunci când şi-au croit drum înăuntru.

— Crezi că i-am omorât pe toţi? şopteşte Sarah.

Ca răspuns, auzim un zgomot de tropăit venind de pe acoperiş, de parcă cineva aleargă în bocanci. Probabil că mogadorienii pregătesc al doilea val şi vor intra în orice clipă, dându-şi seama că primul grup nu a reuşit.

— Trebuie să plecăm de aici acum, spun eu, ajutând-o pe Sarah să se sprijine de perete. Ne grăbim să străbatem holul.

Apare Bernie Kosar, încă în formă de urs. Pare rănit, întreaga parte dreaptă fumegând de la arsurile laserelor. Se uită la mine ca şi cum încearcă să-mi comunice ceva. Aş vrea să am telepatia lui John. Pare trist, într-un fel. Trist, dar determinat.

— Te simţi bine, Bernie? îl întreabă Sarah.

BK mormăie şi ia forma unui şoim. Se înalţă spre fereastră şi iese zburând. Probabil că vrea să se ocupe de mogii rămaşi pe acoperiş în timp ce noi îi evacuăm pe John şi Ella. Acum îmi dau seama ce a

însemnat privirea lui BK; el îşi lua rămas-bun, în caz că este ultima dată când îl mai vedem. Trag aer în piept şi oftez.

— Hai, să mergem, spun încet.

Un dulap blochează intrarea în camera Ellei. Este ciuruit de gloanţe. Evident, dulapul acesta a fost paravanul pe care l-a folosit tata pentru acoperire.

— Tată? şoptesc eu. Drumul e liber, să mergem.

Niciun răspuns.

— Tată?! rostesc eu mai tare, cu un tremur în voce.

Încă nimic. Mă proptesc cu umărul în dulap, dar este prins bine. Mă simt rău, disperat. De ce nu răspunde?

— Acolo! spune Sarah, arătându-mi. Există un spaţiu suficient de mare pentru ca cineva să se poată târî printre dulap şi partea de sus a uşii. Mă caţăr sus, mă sprijin pe genunchi şi aterizez zgomotos pe cealaltă parte. Este nevoie de doar câteva secunde, dar e suficient cât să îmi imaginez că tata a fost lovit în plin cu un foc de blaster, iar John şi Ella au fost ucişi în somn.

— Tată…? Respiraţia mi se taie. Mă simt de parcă timpul a încetinit. Mă îndrept spre pat cu picioarele nesigure. Tată?

John şi Ella par a fi nevătămaţi, dar tot comă, complet inconştienţi de haosul din j urul lor.. Şi complet inconştienţi că trupul tatălui meu zace peste ei.

Ochii lui sunt închişi. Sângerează de la o rană din abdomen. Ambele mâini sunt strânse acolo, ca şi cum încearcă să ţină ceva. Puşca lui este aruncată pe podea, urmele mâinilor sale însângerate se văd pe patul armei. Mă întreb cât a mai putut să lupte după ce a fost împuşcat. Sarah reuşeşte şi ea să sară peste dulap.

— Oh, nu! Sam…

O iau de mână, altceva nu ştiu ce să fac. E rece. Lacrimile încep să-mi umple ochii. Îmi amintesc că într-una dintre ultimele conversaţii pe care le-am avut cu tatăl meu, l-am numit trădător.

— Îmi pare rău, şoptesc.

Aproape că era să-mi stea inima când tata m-a strâns de mână.

Ochii lui s-au deschis. Observ că are probleme să se concentreze asupra mea şi îmi dau seama că nu mai are ochelarii. Probabil i-a pierdut pe undeva în timpul luptei.

— I-am protejat atât cât am putut, spune tata cu vocea sugrumată, sângele scurgându-i-se din colţul gurii.

— Haide, trebuie să plecăm de aici, i-am răspuns, îngenunchind lângă el.

O umbră de durere îi străbate chipul. El scutură din cap.

— Nu şi eu, Sam. Trebuie să continui pe cont propriu.

Un urlet acoperă zgomotul luptelor de pe acoperiş. E Bernie Kosar, disperat şi în agonie.

Sarah mă atinge uşor pe umăr.

— Sam, îmi pare rău. Nu mai avem mult timp.

Îndepărtez mâna lui Sarah de pe umărul meu, scuturându-mi capul. Mă uit fix la tata, lacrimile curgându-mi acum liber pe obraji.

— Nu, şuier furios, nu mă părăsi din nou.

Sarah încearcă să se strecoare pe lângă mine şi să tragă corpul Ellei de sub el. Eu nu o ajut. Ştiu că aş putea părea a fi prost şi egoist, dar nu îl pot lăsa să se prăpădească atât de uşor. Mi-am petrecut întreaga viaţă căutându-l, iar acum totul este pe cale să se destrame.

— Sam… Du-te, şopteşte el.

— Sam, spune şi Sarah către mine, luând-o pe Ella în braţe. Trebuie să-l iei pe John şi să mergem.

Mă uit la tata. El dă încet din cap, mai mult sânge i se scurge din gură.

— Du-te, Sam, spune el.

— Nu vreau, îi spun eu, scuturându-mi capul, ştiind că nu e bine ce fac, dar nepăsându-mi. Nu plec fără tine.

Dar e prea târziu, oricum. Funiile agăţate în afara ferestrei se întind când mogadorienii coboară în rapel. Am pierdut prea mult timp, iar Bernie Kosar nu a putut să-i oprească. Al doilea val vine peste noi.

CAPITOLUL 34 (Marina)

Bule de aer ies la suprafaţa mlaştinii în locul unde Nouă este încă scufundat sub apă. Deja este ţinut acolo de aproape un minut. Fac un pas spre mal, dorind să mă scufund şi să-l salvez pe Nouă, dar nu sunt sigură dacă Cinci mă va lăsa. Mă urmăreşte îndeaproape, cu o sprânceană ridicată, de parcă s-ar întreba cum vom reacţiona eu şi Opt.

— Unde este adevăratul Cinci? întreabă Opt cu vocea joasă. Ce-ai făcut cu el?

Cinci se încruntă a confuzie, apoi zâmbeşte.

— Oh, crezi că sunt Setrâkus Ra, spune Cinci clătinând din cap. Stai liniştit, Opt. Sunt cel real. Fără nicio schimbare şi fără trucuri.

Ca şi cum ar vrea să ne demonstreze, Cinci întinde mâna liberă şi desface încuietoarea Cufărului său. Încuie Cufărul la loc şi uit ă la noi.

— Vedeţi?

Eu şi Opt rămânem nemişcaţi, neştiind sigur ce să facem.

— Cinci, lasă-l pe Nouă să iasă de sub apă, îi spun eu, încercând să-mi păstrez vocea calmă, să nu îi arăt panica.

— Imediat, răspunde el. Vreau să vorbesc cu voi doi, fără Şase şi Nouă de faţă, ca să nu ne întrerupă.

— De ce… de ce să ne-ai atacat? îl întreabă Opt, tonul lui sunând supărat şi neîncrezător. Suntem prieteni.

Cinci se uită la el.

— Suntem din aceeaşi specie, răspunde el. Asta nu ne face prieteni.

— Lăsă-l pe Nouă să iasă din apă şi vom vorbi, îi impun eu.

Cinci oftează şi îl ridică pe Nouă în sus. Acesta trage cu disperare aer în piept, cu ochii de foc şi furios, încă prins în strânsoarea puternică a lui Cinci. Deşi s-a încordat din toate puterile, Nouă tot nu a reuşit să se elibereze.

— Nu eşti chiar atât de puternic, nu? îl batjocoreşte Cinci. Bine, respiră adânc, frate.

Şi din nou îl scufundă pe Nouă sub apă.

Între timp, Şase este nemişcată. Capul îi este înclinat într-un unghi incomod şi o vânătaie imensă s-a format de-a lungul maxilarului ei. Respiraţia ei pare superficială. Am pornit spre ea dorind s-o vindec, dar simt telekinezia lui Cinci cum mă împinge uşor înapoi.

— De ce faci asta! strig la el, lacrimile umplându-mi ochii.

El arată aproape surprins când am ţipat la el.

— Pentru că voi doi aţi fost drăguţi cu mine, spune el, de parcă asta ar fi trebuit să fie evident. Pentru că, spre deosebire de Nouă şi Şase, nu cred că cepanii voştri v-au spălat creierele şi nu v-au băgat în cap că rezistenţa mentală este singura cale de urmat. Opt, ai dovedit-o în India, când i-ai lăsat pe acei soldaţi să moară pentru tine.

— Nu vorbi cu mine despre asta, şuieră Opt. N-am vrut ca cineva să fie rănit.

— Spălat creierul!? exclam eu. Ai spus că avem creierele spălate?

— E în regulă, spune Cinci împăciuitor. Liderul Iubit este iertător. El vă urează bun venit. Încă mai aveţi timp să vă alăturaţi echipei câştigătoare.

Echipa câştigătoare? Nu pot să cred ce aud. Stomacul mi se întoarce pe dos; Simt că sunt pe cale să vărs. Nu poate fi adevărat…

— Lucrezi cu ei?

— Îmi pare rău că te-am minţit în legătură cu asta, dar a fost necesar. Eram pe planeta asta de şase luni, atunci când m-au găsit, spune Cinci, părând melancolic. Cepanul meu murise din cauza unei boli umane -partea asta a fost adevărată, doar că nu s-a întâmplat când am spus. Mogadorienii m-au luat la ei. M-au ajutat. După ce veţi citi Cartea Bună, vei înţelege că nu ar trebui să luptăm împotriva lor. Toată planeta asta. Întregul univers poate fi al nostru.

— Ţi-au făcut ceva, Cinci, îi spun eu, aproape în şoaptă, simţind pentru el atât tristeţe, cât şi groază. E în regulă. Noi te putem ajuta.

— Doar dă-i drumul lui Nouă, adaugă Opt. Nu vrem să te rănim.

— Să mă răniţi? repetă Cinci, râzând. Asta a fost bună.

El îl smulge pe Nouă din apă şi îi aruncă trupul spre un copac noduros. Încerc să-mi folosesc telekinezia pentru a opri zborul lui Nouă, dar se întâmplă prea repede şi Cinci este prea puternic. Nouă se izbeşte cu coloana vertebrală de trunchiul copacului cu o forţă suficientă pentru a-i scutura ramurile superioare. El geme, corpul i se contorsionează şi pot spune că i s-au rupt câteva coaste, poate chiar coloana.

— Voi aveţi idee cât a fost de plictisitor să mă prefac a fi slab? întreabă Cinci, braţul cauciucat strângându-se şi revenind înapoi la forma sa, care apare din nou normal. Voi a ţi fost instruiţi de nişte cepani jalnici, dacă aţi avut noroc. V-aţi murdărit Cuferele şi Moştenirile şi aţi stat mereu ascunşi. Eu am fost antrenat de cea mai puternică forţă de luptă din univers şi voi mă ameninţaţi că o să mă răniţi?

— Cam aşa ceva, da, răspunde Opt.

Opt îşi ia forma sa de leu cu zece braţe, înălţându-se semeţ deasupra lui Cinci. Dar, înainte ca Opt să poată porni la atac, Cinci suflă în flautul lui. Aligatorul-mutant, care până atunci a aşteptat cu răbdare, sare brusc în aer şi se repede la Opt. Aripile fiarei fâlfâie şi fălcile i se încleştează, ghearele lui Opt răspunzând pe măsură, cele două fiare-mamut prăbuşindu-se în noroi şi rostogolindu-se. Cu o privire uşor distrată pe faţă, Cinci se întoarce ca să-l vadă pe Opt cum se luptă cu monstrul lui pe post de animal de companie.

— Să nu vă răniţi, le strigă Cinci. Încă mai putem fi prieteni.

Nu sunt sigură dacă Cinci glumeşte sau dacă nu cumva a înnebunit. Important este că e distras. Nouă geme la baza copacului. El încearcă să se ridice în poziţie verticală, dar picioarele nu par a fi în regulă. Între timp, Şase rămâne tot nemişcată. Nu sunt sigură care dintre ei are nevoie de îngrijirea mea mai urgent. Şase este mai aproape de mine, aşa că mă rostogolesc şi cad în genunchi lângă ea, apăsându-mi mâinile pe craniul rănit.

Brusc, sunt ridicată de la sol. Picioarele mele se legănă în aer. E Cinci. M-a ridicat folosindu-şi telekinezia.

— Opreşte-te! ţip la el. Lasă-mă s-o vindec!

Cinci clatină din cap, dezamăgit.

— Nu vreau s-o vindeci. Şi ea e la fel ca Nouă -nu va înţelege. Nu te lupta mine, Marina.

O creangă îl loveşte pe Cinci în partea din spate a capului. El îşi pierde concentrarea, iar eu aterizez din nou pe sol. Cinci se întoarce tocmai la timp pentru a-l vedea pe Nouă aruncând cu o altă creangă folosind telekinezia.

— Drăguţ, spune Cinci, deviind cu uşurinţă obiectul aruncat de Nouă.

— Haide, mârâie Nouă, care a reuşit să se ridice într-o poziţie de luptă, sprijinit de copac. Nu am nevoie de picioare ca

să-ţi trag un şut fundul ăla gras.

— Poţi să mă jigneşti la nesfârşit, suspină Cinci. Ştii ce se întâmplă în Chicago chiar acum? Apartamentul tău de lux este răscolit de mogadorieni. Vreau să mori ştiind că mizeria ta de casă este arsă din temelie, Nouă.

— Le-ai spus despre Chicago? strig eu. Şocul meu este real, dar atunci când Cinci uită la mine, văd o oportunitate. Îi place să se audă vorbind -bine, pot să mă folosesc de asta ca să-i distrag atenţia. Nouă nu este în stare să lupte. Trebuie să trag de timp pentru el. Cum ai putut să faci asta? Cum rămâne cu Ella şi ceilalţi?

— Ella va fi bine, spune Cinci. Liderul Iubit o vrea în viaţă.

— O vrea în viaţă? Pentru ce? Am crezut că ne vrea morţi.

Cinci doar zâmbeşte. El se întoarce la Nouă.

— Ce vrea de la ea, Cinci? strig eu, simţind un val proaspăt de panică. El mă ignoră şi porneşte spre Nouă. Sper că Nouă poate rezista suficient de mult cât să o vindec pe Şase. Mă aşez înapoi lângă ea şi îi ţin capul în poala mea. Craniul este crăpat, nasul şi maxilarul rupte. Încerc să mă concentrez şi să canalizez energia de gheaţă a Moştenirii mele.

Sunt distrasă de un ţipăt sălbatic. Trântit în noroi, Opt a reuşit să imobilizeze monstrul. Două dintre capetele sale deja atârnă moi. Capul din mijloc este încă întreg şi se repede violent la Opt. El reuşeşte să-i prindă fălcile cu cele şase labe şi să-i rupă maxilarul. Capul fiarei este practic rupt în jumătate; aripile sale monstruoase mai fâlfâie încă odată, apoi începe să se dezintegreze până dispare complet.

Cinci s-a întors ca să privească.

— Bravo! strigă el către Opt. Dar, crede-mă, mai sunt destule acolo de unde a venit fiara asta.

Opt se lasă să cadă genunchi în noroi. S-a întors la forma normală, fiindu-i imposibil să-şi menţină avatarul. Îmi dau seama că este rănit, e plin de muşcături pe piept şi braţe, şi chiar pe palme. Şi-a forţat limitele pentru a învinge acel animal, dar, tremurând, se ridică înapoi.

Cinci zboară spre Nouă, pielea lui strălucind a oţel în lumina soarelui care apune. Nouă strigă la el sfidător.

— Ai de gând să loveşti un om neînarmat, rahat trădător ce eşti?

Înainte ca Cinci să-i poată răspunde, Nouă îşi extinde

telekinezia. Bastonul său extensibil, pe care probabil l-a scăpat din mână când Cinci l-a atacat prima dată, se ridică din noroi şi vine spre el rotindu-se.

Cinci prinde bastonul din aer. Observ că a prins bastonul cu mâna dreaptă, ceea ce înseamnă că pietrele pe care le foloseşte pentru alimentarea Moştenirilor lui sunt ţinute acum în mâna stângă.

Cinci ridică bastonul şi îl loveşte cu putere peste genunchiul metalic, rupându-l în două ca pe o

surcea.

— Da. Asta o să fac.

Înainte ca Cinci să apuce să se mişte, Opt se teleportează între ei. Cocoşat de durere, respirând greu şi sângerând de la rănile multiple. Chiar şi aşa, el stă ferm.

— Opreşte nebunia asta, Cinci.

Încerc să rămân cu un ochi pe scena din dreptul copacului în timp ce mă concentrez pe Şase. Simt cum craniul ei începe să se repare, faţa ei tumefiată începe să-şi revină. Sper să mă mişc destul de repede. Avem mare nevoie de ea.

— Haide, Şase… Trezeşte-te.

Cinci a ezitat când Opt a ajuns în faţa lui, o parte din furia îndreptată spre Nouă este acum canalizată spre el.

— Dă-te din drum, Opt. Oferta mea pentru tine încă rămâne valabilă, dar numai dacă mă laşi să termin cu tâmpitul ăsta cu gura spurcată.

— Lasă-l să vină, omule! strigă Nouă.

— Taci, îi spune Opt peste umăr. Îşi ridică mâna spre Cinci, în semn de oprire. Nu gândeşti limpede, Cinci. Ţi-au făcut ceva. În sufletul tău, ştii că nu este corect.

Cinci îl ia în batjocură.

— Vrei să vorbim despre ce este corect? Ce-i corect în a trimite nişte copii pe o planetă ciudată ca să lupte într-un război pe care nici măcar nu îl înţeleg? Ce-i corect în a da acestor copii numere în loc de nume? Asta este o nebunie.

— Este vorba de invadarea altei planete, punctează Opt. Distrugerea şi dispariţia unui întreg

popor.

— Nu! Nu ai înţeles nimic, îi răspunde Cinci, râzând. Marea expansiune trebuia să se întâmple.

— Genocidul ăsta trebuia să se întâmple? Asta e nebunie.

Şase se mişcă în poala mea. Nu e trează încă, dar se pare că vindecarea a funcţionat. O pun uşor jos şi mă ridic în picioare, apropiindu-mă de ceilalţi. Cinci nu mă observă; acum e sfidător, aproape frenetic.

— Luptaţi pentru că cepanii voştri v-au spus că asta este voinţa Bătrânilor Înţelepţi! Te-ai întrebat vreodată de ce? Sau cine sunt cu adevărat aceşti Bătrâni Înţelepţi? Nu, normal că nu! Trebuie doar să urmaţi ordinele unor oameni morţi şi nici măcar nu vă întrebaţi de ce! Şi mai zici că eu sunt nebun?

— Da, mârâie Nouă. Frate, tu chiar auzi ce spui?

— Eşti confuz. Ai fost prizonierul lor ani de zile, fără ca măcar să-ţi dai seama. Calmează-te şi putem discuta despre asta, spune Opt. Noi nu ar trebui să ne luptăm între noi.

Dar Cinci nu-l mai ascultă pe Opt. Am crezut că avem o şansă ca să-l convingem, dar ultimul comentariu al lui Nouă a fost suficient să-l enerveze din nou. Cinci îşi coboară umărul şi încearcă să îl blocheze pe Opt.

Prind mâna stângă a lui Cinci cu telekinezia mea, concentrându-mă să-i deschid degetele ca să-i cadă bilele. Se îndepărtează de Opt, surprins, uitându-se încruntat la mine.

— Mâna stângă! strig eu. Ajută-mă să i-o deschid!

După feţele lor, îmi dau seama că Opt şi Nouă au prins ideea. Cinci ţipă de durere şi frustrare. Pentru un moment, aproape îmi pare rău; parcă am vrea să îl jefuim. Cred că aşa s-a simţit de când ni s-a alăturat -un outsider. E pierdut, confuz şi furios. Dar ne putem face griji mai târziu despre răul făcut şi despre cum s-o dregem. Acum, trebuie să îl oprim.

— Te rog, nu te lupta cu noi, îi strig eu plângând. Înrăutăţeşti situaţia.

Cinci ţipă din nou, degetele sale rupându-se cu zgomot. Oasele mici ale mâinii sunt, probabil, fărâmate de asaltul nostru telekinetic combinat. Cele două bile pe care le ţinea cad la pământ şi se rostogolesc sub rădăcinile copacului. Cinci îşi prinde mâna ruptă cu cealaltă mână şi cade în genunchi. Se uită la mine, ştie că de la mine a pornit atacul, iar asta face ca înfrângerea să fie şi mai amară.

— O să fie bine, îi spun, dar cuvintele mele sună goale. Încerc să-i vorbesc calm, dar, când mă uit la el, am acelaşi sentiment de repulsie pe care o am faţă de mogi. A vrut să-l omoare pe Nouă -unul din semenii săi, unul dintre noi. Cum

putem să-l aducem înapoi pe calea cea bună?

Opt păşeşte înainte şi pune o mână pe umărul lui. Se pare că Cinci s-a liniştit.

Cinci suspină, clătinând din cap.

— Nu trebuia să meargă aşa… spune el încet.

— Plângi ca o fată, spune Nouă.

Imediat, expresia lui Cinci se întunecă. Înainte să-l pot opri, îl împinge pe Opt departe de el. Opt se împiedică, cade, iar Cinci îşi ia zborul.

— Nu! Strig eu, dar Cinci deja se repede spre Nouă. Lama montată la încheietura mâinii, cea pe care a scos-o din Cufăr, se extinde cu un scrâşnet aspru de metal; are aproape un metru lungime şi este în formă de ac, mortală şi precisă.

Nouă încearcă să se rostogolească pe o parte, dar este grav rănit şi nu se poate mişca. Iarba din jurul lui Nouă este culcată la pământ şi îmi dau seama că Cinci îl ţine în loc cu telekinezia.

Încerc să-mi folosesc telekinezia ca să-l trag pe Nouă spre mine, dar nu se clinteşte. Strânsoarea telekinetică a lui Cinci este prea puternică.

Totul se întâmplă atât de repede.

Cinci se repede cu lama extinsă. Nouă, cu dinţii încleştaţi, incapabil să se mişte, aşteaptă lovitura

fatală.

Brusc, Opt se teleportează în faţa lui Nouă.

— NU! ţipă Nouă.

Lama lui Cinci se înfige chiar în inima lui Opt.

Cinci sare înapoi, şocat, dându-şi seama ce a făcut. Ochii lui Opt sunt larg deschişi, o pată de sânge formându-i-se pe piept. Se îndepărtează de Cinci clătinându-se, pornind către mine cu mâinile întinse. Încearcă să spună ceva, dar cuvintele nu ies. Se prăbuşeşte.

Am început să ţip când arsurile proaspete se cicatrizează pe glezna mea.

CAPITOLUL 35 (John)

Merg printr-un oraş decimat. Sunt chiar în mijlocul drumului, dar nu există nici un trafic.

Toate maşinile sunt îngrămădite pe trotuare, multe dintre ele sunt doar epave arse. Clădirile din apropiere, cele care încă mai sunt în picioare, se prăbuşesc şi sunt acoperite de arsuri. Adidaşi mei clacă pe un covor de sticlă spartă.

Oraşul nu îmi este familiar. Nu este Chicago. Sunt în altă parte. Cum am ajuns aici?

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este Ella prinzându-mă de braţ, iar apoi. Acest loc. Un miros imposibil de acru, de ars, umple aerul. Ochii mei ard din cauza norilor de cenuşă suflată de vânt pe străzile pustii. Aud pocnituri în depărtare; undeva, un incendiu este încă în desfăşurare.

Continui să străbat zona pustiită de război. La început, am crezut că nu mai există oameni aici. Apoi, am observat o mână de bărbaţi şi femei murdari, îngrămădiţi în interiorul a ceea ce a mai rămas dintr-un complex de apartamente. Stau în jurul unui tomberon de gunoi şi se încălzesc la focul care arde. Ridic mâna în semn de salut şi strig.

— Hei! Ce s-a întâmplat aici?

Văzându-mă, oamenii se dau înapoi. Sunt speriaţi, unul câte unul dispărând în umbra clădirii. Cred că şi eu m-aş teme de străini dacă aş trăi în nenorocirea care s-a întâmplat aici. Pornesc mai departe.

Vântul urlă prin ferestrele sparte şi uşile căzute. Ciulesc urechile; fac un efort să ascult şi aproape că aud o voce purtată de vânt.

— John… Ajută-mă, John…

Vocea este înceată şi din depărtare, dar o recunosc. Ella.

Îmi dau seama unde mă aflu -ei bine, nu unde mă aflu geografic, dar ştiu unde este mintea mea. Cumva, am fost tras în coşmarul Ellei. Pare atât de real, dar aşa sunt toate viziunile oribile pe care mi le trimite Setrâkus Ra. Închid ochii, mă concentrez şi încerc să mă forţez să mă trezesc. Nu funcţionează. Când îmi deschid ochii, sunt încă în picioare în acest oraş distrus.

— Ella? Spun eu, simţindu-mă un pic aiurea că vorbesc singur cu aerul. Unde eşti? Cum ieşim de

aici?

Niciun răspuns.

O bucată ruptă dintr-un ziar îmi taie calea şi mă aplec să o ridic. Este prima pagină a Washington Post, asta însemnând că acolo mă aflu. Data de pe ziar este din urmă cu câţiva ani. Asta este o viziune a viitorului, una care sper să nu se întâmple niciodată. Îmi aduc aminte că ăsta este modul în care se joacă cu noi Setrâkus Ra. Tot ce este aici este creaţia lui.

Chiar ştiind asta, imaginea de pe prima pagină îmi taie respiraţia. O armada de nave mogadoriene apare pe un cer înnorat deasupra Washington-ului, plutind chiar deasupra Casei Albe.

Titlul este dintr-un singur cuvânt, cu litere mari, aldine.

INVAZIE.

In faţă, aud un sunet huruit. Arunc ziarul şi încep să alerg spre într-acolo. Un camion militar trece prin intersecţie, deplasându-se încet, flancat pe toate laturile de mogadorieni. Mă opresc şi mă ascund instinctiv pe una dintre aleile din apropiere, dar mogadorienii nu par să mă observe.

O mulţime de oameni merg în urma camionului. Sunt oameni; slabi şi palizi, cu hainele sfâşiate zdrenţe, toţi murdari şi flămânzi, mulţi dintre ei răniţi. Ei merg împreună cu capul în jos, cu feţele sumbre, într-un marş posac. Războinici mogadorieni înarmaţi cu arme grele merg alături de ei, tatuaje negre le acoperă scalpurile afişate cu mândrie. Spre deosebire de oameni, toţi mogii sunt zâmbitori. Ceva se întâmplă, un eveniment de un anumit fel, unul la care mogadorienii doresc ca oamenii să asiste.

Vântul şopteşte din nou.

— John… pe aici…

Mă strecor în mulţime şi merg alături de oameni, ţinându-mi capul plecat. Pe furiş, arunc o privire în jur. Monumentul Washington se iţeşte la orizont, jumătatea superioară a acestuia fiind distrusă. Un sentiment de teamă îmi umple stomacul. Aşa va arăta viitorul dacă nu reuşim.

Mulţimea este condusă pe treptele Memorialului Lincoln. Acolo sunt deja alţi oameni, aşteptând să înceapă spectacolul bolnav al mogadorienilor. Steagurile americane, care în mod normal ar fi trebuit să atârne deasupra Memorialului, au fost date jos şi înlocuite cu unele negre care poartă un simbol mogadorian roşu. Mai rău de atât, bucăţi de piatră sunt

îngrămădite de-a lungul laturilor drumului…, cel puţin asta am crezut la început, că sunt pietre. La o privire mai atentă, îmi dau seama că sunt bucăţi din chipul lui Lincoln, o spărtură uriaşă brăzdează statuia de sus în jos. Mogadorienii au distrus statuia şi au împrăştiat-o de-a lungul Memorialului.

Îmi fac loc spre partea din faţă a mulţimii. Nici unul dintre oameni nu par dornici să fie în faţă, aşa că mă lasă să trec printre ei fără probleme. O linie de războinici mogi stau la baza treptelor, supraveghindu-i pe oamenii descurajaţi, armele lor grele fiind îndreptate spre mulţime.

Setrâkus Ra leneveşte într-un tron în partea de sus a Memorialului Lincoln. Statura lui masivă este acoperită cu o uniformă neagră, plină cu epoleţi şi medalii. O sabie mogadoriană imensă, protejată de o teacă ornamentală, stă în poala lui. Şapte pandantive lorice stau la gâtul lui, suprafeţele lor de cobalt strălucesc în lumina după-amiezii. Ochii lui negri scanează alene mulţimea. Se uită drept la mine şi tresar, gata să fug, dar se pare că nu m-a observat.

John… mă vezi…?

Mi-am înăbuşit un suspin. Ella stă pe un tron mai mic lângă Setrâkus Ra. Pare mai în vârstă şi mai palidă. Părul ei este vopsit negru şi legat într-o coadă strânsă care îi cade pe umăr. Poartă o rochie atât de elegantă încât pare că vrea să-i tachineze pe oamenii zdrenţuiţi care se holbează la ea cu veneraţie. Faţa ei este rigidă, ca şi cum ea a devenit de mult timp imună la scene sumbre ca aceasta.

Setrâkus Ra o ţine de mână.

Mă abţin cu greu să nu mă reped pe trepte şi să încerc să-l omor, dar îmi amintesc că nimic din toate astea este real. Şi, oricum, chiar dacă ar fi fost, nu aş avea nicio şansă. O întreagă armată de mogadorieni stă între mine şi Setrâkus Ra.

O parte din mulţime lasă camionul militar să treacă printre ei ca să urce spre Memorialul Lincoln. Partea din spate a camionului se deschide şi văd doi deţinuţi ghemuiţi în interior, cu capetele aplecate şi mâinile încătuşate. Mi se par cunoscuţi.

Setrâkus Ra se ridică atunci când camionul parchează. Linştea se aşterne peste mulţime.

— Aduceţi-i în faţă, strigă el.

Un războinic mogadorian solid iese din rând. El nu e ca ceilalţi; nu este atât de palid, iar tatuajele întunecate de pe

scalpul său par aproape noi. Poartă un plasture peste un ochi, dar ochiul sănătos nu este negru şi fără suflet ca al unui mogadorian. Fac un pas înapoi involuntar când îmi dau seama că nu mă uit deloc la un mogadorian.

E Cinci. Ce naiba se întâmplă aici? De ce poartă uniforma lor?

Cinci conduce primul prizonier coborât din spatele camionului. E un pic mai în vârstă şi are o cicatrice lungă, orizontală, peste nas şi obraji, dar îl recunosc imediat pe Sam. Îşi ţine capul plecat, nu se uită deloc la Cinci, părând hăituit şi învins. Observ că Sam şchiopătă, iar asta devine tot mai evident atunci când este forţat să urce treptele Memorialului Lincoln. Sam se împiedică, aproape cade, iar unii dintre privitorii mogadorieni chicotesc la umilitoarea situaţie. Simt cum creşte furia în mine şi trebuie să respir adânc când simt Lumenul că e gata să se activeze.

Cel de al doilea prizonier nu merge la fel de umil ca Sam. Chiar şi cu mâinile şi picioarele încătuşate, Şase stă cu capul sus. Părul ei blond a fost tuns scurt, băieţeşte, iar faţa ei este, practic, deformată de furie, o furie continuă, însă tot foarte frumoasă este. Ea priveşte mândră peste mulţimea de oameni şi, drept răspuns, mulţi dintre ei se uită în jos, ruşinaţi. Cinci îi spune ceva ce eu nu pot auzi, dar trăsăturile lui sunt aproape elogioase. Drept răspuns, Şase îl scuipă în faţă. În timp ce Cinci îşi şterge scuipatul de pe obraz, un grup de gardieni mogadorieni o apucă pe Şase şi o trage în sus pe trepte. E luptătoare până la final.

Şase şi Sam sunt puşi să îngenuncheze în faţa lui Setrâkus Ra. El îi priveşte pentru o clipă, apoi se întoarce să se adreseze mulţimii.

— Iată, strigă el, vocea lui răsunând peste masele tăcute. Ultimul din rezistenţa lorică! Astăzi, societatea noastră sărbătoreşte o mare victorie împotriva celor care au vrut să stea în calea progresului mogadorian.

Toţi mogii strigă urale. Oamenii rămân tăcuţi.

Mintea mea gândeşte repede. Dacă Şase şi Sam sunt ultimii rămaşi, asta înseamnă că, în acest viitor, eu sunt deja mort şi la fel sunt toţi ceilalţi. Pandantivele care atârnă la gâtul lui Setrâkus… unul dintre ele este al meu. Şi din nou îmi amintesc faptul că nimic din toate astea nu este real, dar tot mă simt

îngrozit.

Cinci urcă treptele şi se aşează lângă Setrâkus Ra. Ridică teaca ornamentală şi Setrâkus îşi scoate sabia lui strălucitoare. Setrâkus flutură sabia ca să o vadă toată lumea, apoi o leagănă chiar deasupra capului lui Sam. Cineva din mulţime ţipă, dar este redus la tăcere repede.

— Astăzi vom consolida o pace durabilă între oameni şi mogadorieni, continuă Setrâkus. În sfârşit, vom eradica cea din urmă ameninţare a glorioasei noastre existenţe.

Asta sigur nu arată a ceva glorios. Oamenii au fost în mod clar bătuţi şi cotropiţi luni şi luni la rând de ocupaţia mogadoriană. Mă întreb cât de mulţi moameni mi s-ar alătura dacă aş încerca să lupt împotriva lui Setrâkus Ra. Probabil nici unul. Nu sunt supărat pe ei, dar mă simt supărat pe mine. Ar fi trebuit să-i salvez, ar fi trebuit să-i fi pregătit mai bine pentru ceea ce urma să vină.

Setrâkus nu şi-a terminat încă discursul.

— În această zi istorică, am decis să îi ofer ei onoarea de a da sentinţa, cea care, într-o zi, mă va înlocui în funcţia de Lider Iubit. Cu un gest măreţ, Setrâkus Ra i se adresează Ellei.

— Moştenitor… Cum decizi?

Moştenitor? Asta nu are nici un sens. Ella nu este un mogadorian, e unul dintre noi.

Nu am timp să mă gândesc ce înseamnă toate astea. Mă uit cum Ella se ridică de pe tronul ei tremurând, părând aproape drogată. Se uită în jos la Şase şi la Sam, cu ochii negri şi impasibili. Apoi se uită la mulţime, privirea ei fixându-se asupra mea.

— Să fie executată, spune Ella.

— Foarte bine, răspunde Setrâkus.

El respiră profund şi apoi, într-o singură mişcare fluidă, îi retează capul lui Şase cu sabia. Mulţimea amuţeşte când trupul lui Şase se prăbuşeşte, iar în linişte aceea îl aud pe Sam ţipând. El cade peste trupul lui Şase, plângând şi strigând.

Simt durerea mistuitoare pe glezna mea. O nouă cicatrice se formează. Închid ochii când Cinci îl ridică pe Sam, întorcându-l spre sabia lui Setrâkus Ra. Nu vreau să văd ce se întâmplă în continuare, cât de rău am eşuat în toate. Nu este real, îmi repet pentru mine.

Nu e adevărat, nu e adevărat, nu e adevărat.…

CAPITOLUL 36 (Marina)

Ştiu că a murit. Simt încă dureri persistente de la noua cicatrice de pe piciorul meu. S-ar putea să nu uit niciodată acest sentiment; asta mă va însoţi pentru tot restul vieţii mele.

Trebuie să încerc.

Am căzut în genunchi, în noroi, lângă trupul lui Opt. Rana nu arată chiar aşa de rău. Nu e la fel de mult sânge ca atunci în New Mexico, iar Opt a supravieţuit. Ar trebui să pot să vindec asta, nu? Ar trebui să funcţioneze. Trebuie să funcţioneze. Dar, de data asta, inima i-a fost străpunsă. Îmi apăs mâinile direct peste rană şi las Moştenirea să lucreze. Am mai făcut-o şi înainte. O pot face din nou. Trebuie.

Nu se întâmplă nimic. Simt rece peste tot, dar nu e răceala de la Moştenirea mea.

Aş vrea să mă pot culca lângă Opt aici, în noroi, şi să nu mai ştiu nimic din ceea ce se întâmplă în jurul meu. Nici măcar nu pot să plâng, este ca şi cum lacrimile au secat din mine şi mă simt goală.

La doar câţiva metri distanţă, Cinci ţipă, dar mintea mea nu poate procesa ce spune. Lama folosită pentru a-l înjunghia pe Opt s-a retras înapoi în teaca montată la încheietura mâinii. Şi-a pus mâinile în cap, nevenindu-i să creadă ce a făcut. La baza copacului, Nouă a scăzut tăcut, într-o stare de şoc. Dadă nu l-ar fi întărâtat mai devreme pe Cinci, nu s-ar fi întâmplat asta. Şase este, în cele din urmă, înapoi pe picioare, părând ameţită, încercând să-şi dea seama ce este cu noua cicatrice de pe glezna ei. Totul s-a dărâmat.

— A fost un accident! se bâlbâie Cinci. Nu am vrut să fac asta! Marina, îmi pare rău, nu am vrut!

— Taci, îi strig eu.

Atunci am auzit zumzetul temut al motorului unei nave mogadoriene. Iarba înaltă din jurul nostru începe să se legene sălbatic când nava argintie îşi începe aterizarea. Toată vorbăria de până acum a fost doar o înscenare orchestrată de Cinci, ca să tragă de timp până îi vin întăririle.

Mă aplec peste Opt şi îl sărut blând pe obraz. Vreau să spun ceva, să-i spun ce persoană minunată a fost, cât de mult bine a făcut acestei vieţi terifiante pe care suntem obligaţi să o trăim.

— Nu te voi uita, îi şoptesc.

Simt o mână pe umărul meu. Mă întorc şi îl văd pe Cinci

stând în picioare lângă mine.

— Nu trebuia să fie aşa, spune el, parcă scuzându-se. A fost o greşeală oribilă, ştiu asta! Dar tot ce am spus este adevărul.

E nebun. E nebun să mă atingă. Nu pot să cred că are îndrăzneala să mă mai atingă, după tot ce a

făcut.

— Taci, îl avertizez.

— Nu poţi câştiga, Marina! continuă el. Ar fi mai bine să mi te alături. Tu… tu… Cinci se bâlbâie când vede că răsuflarea lui se transformă în aburi, umiditatea din jurul nostru transformându-se brusc în fiori reci. Dinţii îi clănţăne în gură de frig. Ce faci?

Ceva se declanşează în mine. N-am mai simţit o asemenea furie ca asta şi e aproape reconfortant. Sentimentul de gheaţă de la Moştenirea mea de vindecare se răspândeşte prin mine, dar e oarecum diferit; îngheţ, amărăciune şi moarte. Radiez frig. Lângă mine şi Cinci, apa tulbure din mlaştină bolboroseşte la suprafaţă şi se transformă instantaneu în gheaţă. Plantele din raza mea încep să se usuce, să cadă degerate.

— Ma… Marina? Opreşte-te… îmi spune Cinci, încercând să se încălzească prin frecarea umerilor cu mâinile şi îndepărtându-se cu un pas de mine. Picioarele aproape că i-au fugit de sub el, alunecând pe gheaţă.

Cu această nouă Moştenire curgând prin mine, acţionez dintr-un instinct pur de furie. Îmi ridic mâna de parcă aş vrea să smulg ceva, iar gheaţa de dedesubt îl cuprinde pe Cinci, un sloi de gheaţă ascuţită se înalţă din sol şi penetrează în sus. Nu e suficient de rapid ca să se ferească, iar ţurţurii de gheaţă îl înjunghie direct în picior, fixându-l în acel loc. El ţipă, urlă, dar nu-mi pasă.

Cinci cade înainte şi se ţine de piciorul străpuns, tocmai când un alt ţurţure de gheaţă se ridică din sol. Îl loveşte pe Cinci chiar în faţă. Dacă ar fi fost un tip mai înalt, probabil că l-ar fi ucis. În schimb, ţurţurele îi loveşte unul dintre ochi.

Cinci cade pe pământul îngheţat, piciorul încă fiindu-i înţepenit în gheaţă. Îşi acoperă faţa cu mâinile, ţipând.

— Opreşte-te! Te rog, opreşte-te!

E un monstru şi merită asta. Dar, nu, nu pot s-o fac. Eu nu sunt ca el. Nu-mi voi ucide cu sânge rece unul din semeni, chiar dacă a făcut ce a făcut.

— Marina, strigă Şase. Vino!

Nava mogadoriană a aterizat şi uşile se deschid. De lângă copac, care acum are crengile aplecate sub greutatea gheţii, Şase l-a ridicat pe Nouă pe umăr. Ea ţine mâna întinsă către mine.

Arunc o ultimă privire spre Cinci. Îşi ţine ambele mâini pe faţă, apăsând ochiul distrus. Plânge, iar lacrimile îi curg îngheţate pe obraji.

— Dacă te mai văd din nou, trădător nenorocit ce eşti, îţi scot şi celălalt ochi! îi strig.

Cinci scoate un sunet slab, văicărit. Jalnic.

Sunt gata să alerg spre Şase, dar mă opresc. La picioarele mele, închis într-o bucată solidă de gheaţă, este trupul lui Opt. Pe măsură ce îmi dau seama ce am făcut, aerul din jurul meu începe să se încălzească. Îngenunchez şi apăs cu mâinile pe pojghiţa de gheaţă în care este învăluit Opt. Vreau să-l iau cu noi, să-l ţin departe de mogadorieni, să se odihnească în pace aşa cum merită, dar nu e timp să aştept să se topească gheata de pe el. Şase strigă la mine, iar mogii se apropie.

— Îmi pare rău, îi spun în şoaptă, simţindu-mă amorţită toată.

Alerg spre Şase şi-i apuc mâna întinsă. Devenim invizibili.

CAPITOLUL 37 (John)

M-am trezit brusc şi m-am ridicat în vârful patului, care nu este al meu. Ştiu imediat că m-am întors în realitate, durerea mistuitoare a unei noi cicatrici mi-a ars glezna suficient de tare pentru a mă trezi. Dar stai… coşmarul nu trebuia să fie real, nu ar fi trebuit să-mi apară cicatricea asta. Şi totuşi, pot să simt pielea arsă, dureros şi crud, durerea pătrunzând adânc în piele.

O parte din coşmar a fost reală. Am pierdut pe cineva.

Nu am timp să mă gândesc la prea multe, abia dacă pot evalua situaţia mea. Sam strigă la mine.

— JOHN! JOS!

Un mogadorian stă în faţa ferestrei sparte a dormitorului, aerul rece suflă din exterior. Când s-a întâmplat asta? Mogadorianul îşi îndreaptă arma spre mine. Instinctul meu preia controlul şi mă rostogolesc în stânga, tocmai când mogul trage în locul unde cu câteva secunde în urmă zăcusem în comă. De pe podea, din locul în care mă aflu lângă pat, îl împing pe mog cu telekinezia mea. El zboară înapoi pe fereastră şi cade liber, prăbuşindu-se în stradă.

E un balamuc, haosul din lumea reală este mai intens decât în coşmarul acela intens al lui Setrâkus Ra. Dormitorul a fost complet distrus de focurile blasterelor. Sarah este în picioare în pragul uşii, folosind un dulap răsturnat drept acoperire. Cu o mână leagănă trupul încă inconştient al Ellei, iar cu cealaltă trage la întâmplare cu o mitralieră pe hol. Sub focurile de armă, cu auzul meu îmbunătăţit, aud mogadorienii care roiesc prin apartament. Sunt foarte mulţi, dar, dintr-un motiv oarecare, nu par să tragă în Sarah.

Îmi dau seama că are legătură cu Ella. Setrâkus Ra o vrea în viaţă pentru Moştenirea ei -nici nu îmi vine să cred că mă gândesc la asta, chiar nu am avut timp să-mi dau seama ce înseamnă. De aceea mogii nu trag în Sarah; se tem să nu o nimerească pe Ella.

Sam este pe podea lângă mine. Îl ţine în braţe pe Malcolm, care are o rană masivă de blaster în zona abdomenului. Respiraţia sa este superficială şi abia mai este conştient; se pare că nu mai are mult timp.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? strig la Sam.

— Ne-au găsit, răspunde Sam. Cineva ne-a trădat. Îmi amintesc că l-am văzut pe Cinci în uniformă mogadoriană şi ştiu

imediat adevărul.

— Unde sunt ceilalţi?

— Au plecat în misiunea de la Everglades. Sam arată spre piciorul meu, cu ochii largi şi speriat. Ţi-am văzut glezna luminând. Ce. Ce înseamnă asta?

Înainte să-i pot răspunde, o aud pe Sarah strigând. Arma ei scoate un sunet de clic metalic şi, realizând că nu mai are muniţie, mogii au pornit spre ea. Unul dintre ei se strecoară pe uşă şi îi înfige adânc un pumnal în umăr. Ea cade la pământ ţinându-se de umăr, un alt mog se întinde şi i-o smulge pe Ella din braţe violent.

Îmi aprind Lumenul, dar e prea periculos să lansez o minge de foc în timp ce mogii o ţin pe Ella. Ei se retrag repede, dispărând pe hol. Îmi extind telekinezia şi o trag pe Sarah spre noi.

— Eşti bine? o întreb, uitându-mă imediat la rana din umărul ei. E urâtă, dar nu e fatală. Sarah pare uimită şi uşurată să mă vadă treaz.

— John! exclamă ea, şi mă prinde strâns cu braţul bun. După nicio jumătate de secundă de îmbrăţişare, Sarah mă împinge departe, realizând pericolul.

— Du-te! Trebuie să-i opreşti!

Sar imediat în picioare, gata s-o rup la fugă după mogadorienii care se retrag. Mă opresc şi privesc în jos la Sam şi tatăl său. Malcolm este încă în viaţă, dar se stinge rapid. Modul în care Sam este ghemuit peste el, ţinându-l de mână, îmi aminteşte de noaptea aceea de la liceul din Paradise, atunci când am fost neputincios să împiedic moartea lui Henri. Mă gândesc că l-aş fi putut salva.

Totuşi, vindecarea lui Malcolm ar însemna să-i las pe mogi să fugă cu Ella. Asta l-ar aduce pe Setrâkus Ra mai aproape de ceea ce vrea, un viitor pe care încă nu l-am înţeles pe deplin, dar unul în care Ella guvernează asupra omenirii alături de el.

Sam se uită la mine, obrajii lui fii uzi de la lacrimi.

— John! Ce mai aştepţi? Du-te şi ajut-o pe Ella!

Mă gândesc la Sam pe l-am văzut în coşmarul meu, care arăta obosit şi învins, spiritul său parcă părăsind-ul. Îmi amintesc cât de mult am suferit când l-am pierdut pe Henri. Nu-mi pot lăsa prietenul să treacă prin toate astea, nu după ce el şi Malcolm tocmai s-au regăsit din nou unul pe celălalt.

Dar dacă o las pe Ella să plece, viitorul la care ne-ar putea condamna ea… Nu, vom avea timp ca s-o putem opri, îmi spun. Acum, trebuie să-l ajut pe Malcolm.

Îngenunchez lângă el şi îmi apăs mâinile pe abdomenul lui Malcolm, iar rana începe să se închidă încet sub atingerea mea. În cele din urmă, culoarea începe să revină pe chipul lui Malcolm şi ochii i se deschid.

Sam se uită la mine.

— I-ai lăsat s-o ia.

— Am făcut o alegere, îi răspund. Nu-i vor face rău.

— De. De unde ştii asta? întreabă Sarah.

— Pentru că Ella. Dau din cap. O vom salva. Îi vom opri. Noi toţi, împreună, jur.

Sam mă apucă de umăr.

— Mulţumesc, John.

De îndată ce am terminat cu Malcolm, îmi îndrept atenţia spre vindecarea lui Sarah. Rana de la umărul ei este curată. Ea îşi plimbă degetele pe obrazul meu în timp ce Moştenirea mea îşi face treaba.

— Ce s-a întâmplat cu tine? mă întreabă ea. Ce ai văzut?

Dau din cap, nedorind să vorbesc despre viziune până nu aflu ce s-a întâmplat cu adevărat. Spre deosebire de Sam, nu cred că Sarah a observat noua cicatrice apărută pe glezna mea, dar nici eu nu vreau să aduc vorba despre asta. Acum e linişte - mogii au luat-o pe Ella şi s-au retras -dar tot trebuie să plecăm de aici. Cu siguranţă că poliţia a aflat despre lupta asta. Vreau doar s-o vindec pe Sarah şi să plecăm cu toţii într-un loc sigur.

— Se pare că ai tăbăcit nişte funduri cât am fost eu pe altă lume, îi spun.

— Am făcut tot ce am putut, îmi răspunde ea.

După ce rana lui Sarah s-a vindecat complet, arunc o privire în îur.

— Trebuie să ne mutăm de aici. Unde e BK?

Îi văd pe Sarah şi Sam schimbând priviri sumbre. Inima mi se strânge.

— S-a dus pe acoperiş ca să-i ţină pe loc, spune Sam. Nu s-a mai întors.

— E un dur. Ar putea fi încă în viaţă, spune Sarah.

— Da, cu siguranţă, răspunde Sam, dar nu sună încrezător.

Mă gândesc la BK şi la gardele care a murit în Everglades,

iar asta aproape mă face să mă descompun. Îmi muşc tare interiorul obrazului şi mă concentrez asupra durerii. Mă ridic -va fi timp pentru doliu mai târziu. Acum, trebuie să plecăm de aici înainte ca mogilor să le vină vreo idee şi să se întoarcă să ne omoare.

— E timpul să mergem, spun eu, ajutându-l pe Malcolm să se ridice în picioare.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa, John, îmi spune el. Acum, să plecăm naibii de aici.

Toţi patru ieşim din dormitor, Sam ajutându-l pe Malcolm să meargă. Toate luminile sunt stinse,

probabil că un circuit a fost lovit în timpul luptelor. Nu sunt mogadorieni care să ne aştepte în camera de zi, dar, după distrugeri, cu siguranţă au făcut unele redecorări. Pentru o clipă, îmi imaginez cum o să reacţioneze nebunul de Nouă când se va întoarce. Dacă mai este în viaţă. Şi apoi îmi dau seama că nu ne vom mai putea întoarce niciodată în acest loc. A fost o casă bună pentru o vreme, dar acum a dispărut, distrusă de mogadorieni ca toate celelalte.

Prin ferestrele sparte, aud sirenele urlând de jos, din stradă. De data asta, mogadorienii au atacat cu mai multă neruşinare. Probabil că ne va fi destul de greu să ne strecurăm afară nedetectaţi.

Uimitor, liftul este încă funcţional. Îi înghesui pe Sarah, Sam şi Malcolm în lift şi apăs butonul pentru GARAJ, dar nu intru în lift.

— Ce faci? strigă Sarah, prinzându-mă de braţ.

— Nu ne vom mai putea întoarce aici. O să fie plin de poliţişti şi, probabil, federalii care lucrează pentru mogi. Trebuie să iau Cuferele noastre şi să văd dacă îl pot găsi pe BK.

Sam păşeşte înainte.

— Te pot ajuta.

— Nu, îi răspund. Du-te cu Sarah şi tatăl tău. Le pot transporta singur cu telekinezia.

— Mi-ai promis că vom sta împreună, îmi spune Sarah, vocea ei tremurând.

O trag aproape de mine.

— Tu eşti şoferul meu, îi spun. Ia cea mai rapidă dintre maşinile lui Nouă şi ne întâlnim la grădina zoologică. Voi nu ar trebui să aveţi probleme la ieşire, dar s-ar putea să mă caute pe

mine. Ar trebui să pot sări pe acoperişul vecin şi să scap în acest fel. Mă îndepărtez de lift, apoi îi transmit un ultim sărut cu vârful degetelor. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, îmi răspunde ea.

Uşile liftului se închid. Pornesc prin apartamentul distrus şi mă întorc în atelier. Şi acesta a fost distrus -toată munca noastră..., Sala de Lectură nu mai poate fi folosită. Încerc să mă gândesc doar la lucrurile practice. Ce ar trebui să iau cu mine? Primul lucru pe care pun mâna este tableta care arată locaţiile noastre. Patru puncte încă sunt afişate pe ecran. Florida -la naiba, cu unul mai puţin. Nu sunt pregătit să mă concentrez pe identitatea celui pe care l-am pierdut, sau ce să fac în legătură cu Ella, sau pe faptul că Setrâkus Ra ar putea fi, de fapt, loric.

Iau o geantă rătăcită de sub o masă răsturnată şi mă duc în Sala de Lectură pentru a o umple cu arme. Pun tableta în geantă şi o arunc că umăr. Vreau să-mi păstrez mâinile libere, în caz că mai apare vreun mog care încă mai stă la pândă prin zonă, şi levitez toate Cuferele noastre cu telekinezia mea. Cu toate ferestrele sparte, aud cu uşurinţă sirenele care urlă jos. Asta este tot ce pot să transport. E timpul să mă pun din nou pe fugă.

Cu Cuferele plutind în spatele meu, ies în fugă din atelier şi mă întorc în penthouse. Trebuie să urc pe acoperiş şi să văd dacă BK mai este în viaţă.

Înainte să ajung la scări, uşa liftului se deschide cu un ding sonor. La naiba, am fost prea lent.

Mă uit peste umăr, aşteptându-mă să văd poliţişti din Chicago cu arme îndreptate spre mine. În schimb, apare un mogadorian singuratic. Palid ca de obicei, păr întunecat pe faţă, mai tânăr decât în mod normal, dar arată diferit de ceilalţi mogi pe care i-am văzut, mai uman. Ţine un pistol îndreptat în faţă... spre mine.

Toate Cuferele cad pe podea când îmi redirecţionez telekinezia, smulgându-i arma din mână.

— Hei! strigă el, dar nu apucă să mai spună şi altceva pentru că deja nu îl mai ascult. Mă gândesc la prietenii mei pe care i-am pierdut în seara asta. Mă gândesc la viitorul întunecat pe care a trebuit să-l văd. Uciderea acestui mogadorian rătăcit nu va schimba cu nimic toate astea, dar e un început.

Lansez o minge de foc în direcţia lui, dar el se fereşte, se ascunde în spatele unei canapele distruse. Ridic canapeaua cu

telekinezia şi o dau deoparte. El îşi ridică mâinile, predându-se. Ar fi fost ciudat să cred că m-am gândit la toate.

— Prea târziu pentru asta, mârâi eu.

Tocmai când mă pregăteam să lansez o altă minge de foc spre el, mogul se trânteşte la podea. Întreaga cameră se zguduie, mobilierul se răstoarnă, covorul se ridică de parcă un val trece trecere pe sub el. Şi apoi unda seismică mă loveşte din spate, dezechilibrându-mă, şi simt ghearele reci ale aerului liber cum mă trag în afară, din spatele. Ce idiot am fost -am stat în picioare în faţa unei ferestre sparte. Îmi leagăn braţele, încercând cu disperare să-mi recâştig echilibrul.

Dar nu cad. M-a prins el. Mogadorianul m-a apucat de partea din faţă a tricoului.

— Nu vreau să mă lupt cu tine! îmi strigă el în faţă. Nu mă mai ataca!

De îndată ce el mă trage înapoi, îl împing departe. Nu vine spre mine, dar rămâne ghemuit, gata pentru a se feri de orice aş putea arunca spre el.

— Eşti Patru, spune el.

— De unde ştii asta?

— Ei ştiu cum arăţi, John Smith. Ei ştiu cum arătaţi fiecare. La fel cum şi eu ştiu. Ezită. Îmi amintesc, de asemenea, că te-am văzut când erai doar un copil. Alergai către o navă în timp ce semenii mei îi ucideau pe ai tăi.

— Tu eşti cel despre care au povestit Malcolm şi Sam. Vocea mea iese printre dinţi. Nu pot scăpa de sentimentul că mereu trebuie să fug sau să lupt atunci când mă confrunt cu un individ din rasa lui. Este înrădăcinată în mine, dar încerc s-o ţin sub control.

— Adamus Sutekh, se prezintă mogul. Prefer Adam.

— Poporul tău a ucis un prieten de-al meu în seara asta, Adam, îi spun cu scârbă, ştiind că mânia mea este nerezonabilă şi că nu mă ajută cu nimic. Şi l-au răpit pe un altul.

— Îmi pare rău, spune el. Am venit cât de repede am putut. Malcolm şi Sam sunt în siguranţă?

— Eu. Ei bine, chiar nu ştiu cum să reacţionez la asta. Un mog arată compasiune. Chiar dacă ceea ce au spus Sam şi Malcolm a fost adevărat, eu tot nu pot să-mi imaginez că este posibil. Da, sunt bine.

— Bine, răspunde Adam. Vocea lui are încă asprimea unui

mogadorian. Trebuie să plecăm de aici.

— Să plecăm?

— Eşti rănit, supărat, spune Adam, venind cu grijă mai aproape de mine, de parcă s-ar aştepta să-9i trag vreuna brusc. Am înţeles asta. Dar dacă vreai să îi răneşti şi tu pe ei, te pot ajuta.

— Ascult.

Adam îţi întinde mâna spre mine.

— Ştiu unde trăiesc.

Ceva tresare în mine la vederea acelei mâini palide care mă aşteaptă. Dar dacă ceea ce am văzut în acea viziune era adevărat -dacă Cinci lucrează pentru mogadorieni -atunci de ce să nu avem şi noi pe unul dintre ei care să lucreze cu noi? Dau mâna cu Adam, strângând-o cu putere. El nu se ghemuieşte de durere sau ceva, doar mă priveşte drept în ochi.

— Bine, Adam. O să mă ajuţi să câştig acest război.

Extras din Eu sunt Numărul Patru: Dosarele pierdute: Ultimele zile ale Lorienului

Experienţa luptei care a dus la începerea războiului!

CAPITOLUL UNU (Sandor)

ACEASTA ESTE LORIENUL. ESTE „PERFECT” AICI. Cel puţin aşa spun ei.

Poate că au dreptate. De-a lungul anilor, Biroul Lorien Pentru Explorare Interplanetară a trimis misiuni de recunoaştere pe aproape fiecare planetă locuibilă, iar aproape toate acestea sunt groaznice.

Luaţi acest loc numit Pământ: este poluat, supraaglomerat, prea cald şi devine tot mai fierbinte în fiecare zi. După modul în care o spun cercetaşii, toată lumea de acolo este nefericită. Pământenii îşi petrec o mare parte din timp încercând să se omoare unul pe celălalt pentru nimic; cealaltă parte din timp şi-o petrec încercând să nu fi ucişi.

Cercetaţi şi voi una dintre cărţile lor de istorie -avem o grămadă de astfel de cărţi disponibile în Marele Depozit Cu Informaţii Al Lorienului -şi veţi vedea că totul se învârte în jurul unui singur punct comun: războaie după războaie. Pământenilor, idioţi ce sunteţi, treziţi-vă!

Chestia e că, în afară de Lorien, Pământul ar putea fi cel mai bun loc dintre cele de acolo. Nici nu m-am deranjat să mă gândesc la planeta Mogadore. Aia este o groapă de gunoi.

Aici, pe Lorien, nu sunt războaie. Nu au fost niciodată. Vremea e mereu perfectă şi există suficiente variaţiuni în ecosistemele pe care le puteţi găsi la un loc cu orice versiune de vreme vrei să cauţi. Cele mai multe dintre locuri sunt păduri virgine, plaje perfecte, munţi cu peisaje cum nu s-ar crede că există. Chiar şi în cele câteva oraşe pe care le avem, există o mulţime de locuri în care să te duci şi nu există nicio crimă.

Oamenii nici măcar nu se ceartă atât de mult.

Pentru ce să se certe? Locul este perfect, toată lumea e fericită. Ca de obicei. Plimbă-te pe stradă prin capitală şi îi vei vedea pe toţi zâmbind ca o adunătură de zombi fericiţi.

Dar nu există un astfel de lucru perfect nicăieri, nu-i aşa? Şi chiar dacă ar exista, atunci aş spune: „perfect” este destul de plictisitor.

Urăsc plictiseala. Întotdeauna mă voi strădui să găsesc imperfecţiunea. Asta este distracţia zilnică.

În altă ordine de idei, apropo de asta, din moment ce în ecuaţia asta sunt implicaţi o grămadă de oameni -părinţii mei sunt conducătorii lor -eu sunt cel mai mare imperfect dintre toţi.

Asta cu siguranţă este ne-loric.

Himera a fost plin toată noaptea şi, în cele din urmă, m-a atras şi pe mine. Muzica a cântat toată noaptea, aerul era plin de sudoare, şi -surpriză -toată lumea s-a distrat şi a fost fericită, chiar dacă s-au înghesuit, îmbrâncit ori au căzut unul peste altul.

În seara asta, şi eu am fost fericit. Am dansat ore întregi, în cea mai mare parte singur, dar m-am cuplat cu o fată şi am dansat împreună pentru câteva minute, amândoi zâmbind şi râzând, niciunul dintre noi neluând-o prea în serios până când ne-a prins muzica, iar dansul ne-a purtat undeva mai departe. Nu a fost mare lucru.

Bine, până la urmă a fost o noapte grozavă.

Era aproape dimineaţă când aproape că nu mai puteam să respir şi eram gata să iau o pauză şi, după ore întregi de mişcare non-stop, în cele din urmă m-am tolănit pe o bancă cu coloane, aproape de marginea ringului de dans. Când m-am uitat, am văzut că m-am aşezat lângă Paxton şi Teev. Nu îi ştiam foarte bine, dar veneau regulat la Himera şi, pentru că mai fusesem aici de câteva ori, avusesem ocazia să ne mai întâlnim.

— Salut, am spus, dând din cap, nefiind sigur că îşi mai aduc aminte de mine.

— Sandor, prietene, a spus Paxton, bătându-mă pe umăr. Nu trebuia să dormi la ora asta?

Ar fi trebuit să mă supăr că face mişto de mine, dar, în schimb, m-am simţit fericit că m-a recunoscut. Lui Paxton întotdeauna i s-a părut amuzant că mă găseşte mereu în acel loc, chiar dacă, tehnic vorbind, eram încă prea tânăr.

Nu am reuşit să-mi dau seama care este marea şmecherie să fii minor -Himera era doar un loc unde se dansa şi se asculta muzică. Dar, pe Lorien, regulile sunt reguli.

Paxton era doar cu câţiva ani mai în vârstă decât mine şi era student la Universitatea din Lorien. Prietena lui, Teev, lucra la un butic de modă în East Crescent. Tot ce pot spune despre ei este că amândoi aveau un fel de viaţă pe care eu nu mi-aş dori-o. Ei stau la cafenele în timpul zilei, merg să danseze în locuri ca Himera toată noaptea şi nimeni nu se gândeşte serios la nimic.

Nu aveam de gând să aştept atâta timp. Mă simţeam de parcă deja aşteptasem prea mult. Mă săturasem să tot fiu

adolescent, mă săturasem să tot merg la şcoală şi să-i ascult pe profesori şi să joc după regulile părinţilor mei. Totuşi, nu aş vrea să pretind prea devreme că sunt adult. Sunt doar un individ şi aş vrea să-mi trăiesc viaţa aşa cum poftesc.

Deocamdată, Himera era singurul loc în care mă simt bine. De fapt, toţi cei de aici seamănă puţin cu mine. Ei poartă haine nebune, au părul ciudat; fac ce vor. Chiar şi pe o planetă ca Lorien, există oameni care nu se potrivesc cu acel loc. Acei oameni au venit aici.

Câteodată -rare ori -mai vedeai pe câte unii încruntaţi. Nu pentru că erau nemulţumiţi sau altceva, ci doar pentru distracţie. Doar aşa, să vadă şi ei cum e, cred.

Teev se uita la mine cu o expresie amuzată, iar Paxton arată către banda mea de identitate de pe încheietura mâinii.

— Chestiile astea nu se presupune că ar trebui să fie greu de măsluit? întreabă el cu un zâmbet. De fiecare dată când te văd, reuşeşti să intri pe uşa din faţă în alt mod.

Porţile de la Himera scanează tot ce intră, mai ales pentru a preveni intrarea minorilor lorieni ca mine. Cu ceva timp în urmă, obişnuiam să mă strecor pe uşa din spate sau să mă înghesui în mulţime şi să intru neobservat pe uşa principală. Totuşi, în seara asta am mers cu un pas mai departe, modificându-mi banda cu datele de identitate pe care scrie vârsta, astfel încât aparatele să creadă că sunt mai în vârstă. Am fost destul de mândru de mine, dar nu aveam de gând să îmi dezvălui toate secretele. Am dat din umeri şmechereşte.

— Ăsta sunt eu. Sandor, Vrăjitorul Tehnologiilor şi Omul Misterelor.

— Lasă-l naibii de scaner, Paxton, a spus Teev. Ce zici de Registrul De Absenţe de la şcoala lui? Tu încă mergi la şcoală, nu? Ai face bine să te grăbeşti sau o să fii prins. Se face târziu.

— Vrei să spui devreme, am corectat-o eu. Soarele va răsări în orice moment. Dar ea avea dreptate. Sau ar fi trebuit să aibă.

Teev avea o aluniţă deasupra buzei, iar pe obraz avea un semn din naştere de culoare stacojie, care i se pierdea în păr. Un tatuaj subţire înconjura aluniţa şi se curba în sus într-o săgeată, arătând spre semnul din naştere. Era o tipă scundă, simpatică şi avea ceva... neconvenţional. Era cum era, iar ea nu avea de gând să ascundă asta. Am admirat-o pentru asta.

Am fost tentat să-i spun cum am rezolvat problema cu Registrul De Absenţe. De fapt, asta a fost mai uşor de rezolvat decât scanerul de la uşă -sau poate că eram eu prea bun. Tot ce am făcut a fost să împrumut de la prietenul meu Rax banderola de identitate a lui şi să introduc în ea datele mele biometrice. Acum, ori de câte ori chiulesc de la ore, Registrul De Absenţe mă scanează ca „prezent”, atâta timp cât Rax este acolo.

Am descoperit trucul acesta după ce în urmă cu câteva luni am dat de necaz şi am fost obligat să muncesc un timp în biroul din faţa şcolii. Acolo, am descoperit un defect în sistemul Registrului De Absenţe: nu prinde dublurile. Aşa că atunci când eu şi Rax suntem acolo, nu apar steaguri roşii. Este perfect.

— Nu pot să-mi dezvălui secretele, spun eu, zâmbind.

— Copil şmecher, spune Paxton, admiraţia lui tinzând uşor spre dispreţ. M-am îmbujorat.

— Mulţumesc, îi spun, încercând să mă port de parcă, de fapt, nu mi-ar păsa. Dar înainte să apuc să mă mai gândesc şi la altceva să spun, am îngheţat. La intrarea în club am zărit pe cineva cunoscut. Şi nu pe cineva pe care aş fi vrut să îl cunosc.

Era Endym, profesorul meu de Cultură Interplanetară de la Academia Lorien.

Bine, Endym era, în general, un tip destul de ok, probabil singurul profesor de care mi-a plăcut. Dar, ok sau nu, dacă mă vede în club, şi minor şi cu absenţă de la şcoală, nu are de ales decât să mă raporteze.

Am zâmbit către cuplul cu care vorbeam.

— Teev, Paxton, mi-a făcut plăcere, am spus, dispărând uşor din linia vizuală a lui Endym şi amestecându-mă printre cei care dansau. Sub acoperirea mulţimii, am privit înapoi spre intrare şi am văzut că Endym a fost abordat de unul dintre furnizorii clubului. El a luat una dintre fiolele oferite şi a dus-o la gură, ochii lui scanând prin club, apoi a păşit în faţă, pe ringul de dans. Am fost destul de sigur că nu m-a văzut -nu încă -dar era chiar pe direcţia mea.

La naiba. M-am ascuns în spatele unei coloane pentru a scăpa din raza lui vizuală.

Himera este un loc mare, dar nu suficient de mare. Dacă rămâneam unde eram, trebuia să îmi petrec tot timpul încercând să-l evit -dar chiar şi aşa, nu mi-ar fi plăcut să-mi petrec timpul liber astfel.

Trebuit să ies, trebuie să profit de oportunitate acum, în timp ce Endym este distras. Tocmai a pornit o conversaţie cu o femeie în mijlocul ringului de dans şi flirta cu ea fără ruşine în timp ce ea dansa. Am dat ochii peste cap. Faptul că profesorul meu a venit la Himera, a făcut ca locul acesta să nu mai fie la fel de cool.

Singura cale de ieşire era să mă ascund mai adânc. Niciodată nu mai fusesem în vestiarul de sub scenă, dar artiştii trebuiau să vină de undeva. Singura problemă era că Endym era, cumva, poziţionat în cel mai rău loc posibil pentru mine: trebuie să trec pe lângă el ca să ajung la intrare, dar stă fix cu faţa către casa scării din spate.

Ocolesc locul, încercând să nu atrag atenţia părând stresat, sperând să pot găsi o soluţie la dilema mea. Apoi îi văd la câţiva paşi mai încolo: Teev şi Paxton. Ei m-ar putea ajuta. Cel puţin aşa sper.

— Ce-aţi zice, încep eu, ascunzându-mă după ei cu zâmbetul meu conspirativ zugrăvit pe toată faţa, dacă v-aş spune că tipul de acolo este unul dintre profesorii mei?

Cuplul se uită la Endym, apoi din nou la mine.

— Cred că aş zice că locul ăsta începe s-o ia în mod semnificativ în jos, a spus Teev. Au început să-i lase pe profesori să intre aici?

— Ghinion, amice, râde Paxton. Te-ai chinuit atâta ca să intri aici, iar acum vei fi prins.

— Fii serios, omule. Nu râde. Ce zici de o mână de ajutor ca să ies de aici? Când s-au uitat unul la altul sceptic, am afişat poziţia blegului. Vă rog?

Teev îşi aruncă părul pe spate şi mă priveşte amabilă.

— Bine. M-am prins, micuţule, spune ea, mângâindu-mă pe faţă. A fost cam umilitor, dar ce puteam face? Vom avea grijă de tine, a promis ea. Mişcă-ţi fundul de aici.

M-am uitat pentru o secundă la Teev şi Paxton cum s-au apropiat de Endym şi femeia cu care dansa, cum s-au inserat între perechea care dansa. Teev dansează cu Endym; Paxton dansează cu partenera lui Endym.

Când am fost sigur că l-au distras pe Endym, am profitat de şansa mea. Mă strecor prin mulţime, păstrându-mi capul aplecat ca să nu fiu văzut.

Eram gata să ies când cineva a strigat la mine.

— Hei! M-am uitat înapoi, speriat, şi am văzut o faţă furioasă şi un tip venind spre mine. Am lovit accidental fiola tipului şi i-a căzut pe podea când l-am împins ca să trec pe lângă el, iar el nu s-a bucurat pentru asta.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să fiu prins într-o luptă pe ringul de dans. Am luat viteză şi am fugit la marginea scenei, unde am cercetat colţul întunecat şi am găsit o uşă mică.

Bineînţeles că era încuiată.

— Hei, tu, a strigat din nou tipul a cărui băutură o vărsasem. Se apropia de mine. O să îmi iei alta!

Am mişcat furios mânerul uşii. Când am văzut că nu se clinteşte, am renunţat la bunele maniere

şi am început să mă reped cu umărul în uşă, în speranţa că, cu destulă forţă şi un pic de noroc, ar putea ceda.

Tipul se apropia, încă strigând. Ce nemernic -să facă atâta scandal doar pentru că i-am vărsat băutura? Peste tot în sală, capetele s-au întors spre mine. Aş putea fi prins în orice moment.

O ultimă încercare. M-am izbit de uşa cea mică cu toată forţa mea.

De data aceasta, a cedat.

CAPITOLUL DOI

Forţa greutăţii mele m-a trimis rostogolindu-mă orbeşte în cameră, pe cealaltă parte a uşii. M-am împiedicat şi am căzut pe podea printre straturi şi straturi de materiale. În cădere, am dat cu capul de podea.

Apoi am auzit o voce. Vocea unei fete.

— Asta da fază amuzantă!

Aşa cum zăceam acolo, mi-am dat seama că mă prăbuşisem peste un rack de haine. Haine de femeie. Eram întins pe podea peste o grămadă de haine de femei. Arătam de parcă fusesem prins într-o explozie de pietricele şi paiete.

Deasupra mea stă un tip îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de culoare negru-metalizat şi o cămaşă cu guler, care se chinuia să închidă uşa prin care tocmai am intrat.

— Da, amuzant, spune el sarcastic. Îmi place când veveriţele minore dau buzna în vestiar.

M-am ridicat ruşinat şi am încercat să adun grămada de rochii pe care le-am împrăştiat. Nu aşa mi-am imaginat că va decurge noaptea mea.

— Mda. Mda. Amuzant. M-am uitat în jur şi am văzut o fată cu părul alb-electric, aşezată pe un scăunel în colţul camerei. Purta o pereche de pantaloni scurţi şi era într-o poziţie ghemuită. Se desena singură cu un fel de creion de machiaj, făcându-şi un model elaborat de vârtejuri şi cârlionţi.

— Nu, am spus eu.

Probabil că ar fi trebuit să-mi cer scuze, sau cel puţin să dau o explicaţie, dar nu am putut. Am fost prea fascinat. Tot ce am putut spune a fost nu.

— Oh, da, a spus ea, încă desenându-se pe picior. Se aplecă mai aproape de marcajul şerpuitor, îşi ţuguie buzele şi suflă peste desen ca să se usuce cerneala.

Nu se putea aşa ceva. Dar s-a putut.

Era Devektra.

Cred că cei mai mulţi oameni de pe Lorien habar nu aveau cine era. Dar eu nu sunt dintre cei mai mulţi oameni şi ascult muzica lui Devektra de mai multe luni. Pentru cunoscători, ea era cea mai mare artistă din elita Garde de pe Lorien. Cu frumuseţea ei izbitoare, inteligenţa dincolo de vârsta ei -pentru că era, practic, un copil, doar un pic mai în vârstă decât mine - iar Moştenirea ei neobişnuită de a crea orbitoare jocuri de lumini

hipnotice în timpul spectacolelor sale, toate astea făceau din ea un star cum nu mai fusese vreodată. Deja era o vedetă realizată.

— Ce, nu ai mai văzut o fată care se machiază pe picioare? a spus ea cu o sclipire în ochi.

Am încercat să-mi recapăt calmul.

— Înseamnă că tu eşti un artist top-secret, am reuşit eu să spun, într-un final, poticnindu-mă la fiecare cuvânt. Sunt, ăăă, un mare fan. M-am înroşit când am spus-o. A sunat de parcă eram un ratat total.

Devektra îşi evaluează picioarele, apoi se ridică şi se uită la mine ca şi cum nu ştia dacă să fie supărată sau să râdă. În cele din urmă, a împărţit diferenţa.

— Mulţumesc, a spus ea. Dar ştii, uşile astea erau blocate cu un scop -să-i ţină pe marii fani afară.

Păşind înainte, şi-a pus braţele teatral pe umerii mei şi s-a tras cu gura foarte aproape de urechea

mea.

— Ai de gând să-mi spui ce cauţi în cabina mea? mi-a şoptit ea. Nu e nevoie să chem paza, nu?

— Ăăă, m-am bâlbâit eu. Ei bine…, să vezi, treaba stă cam aşa… Mi-am stors creierul pentru o explicaţie şi nu am găsit niciuna. Cred că mă pricep mai bine la spart software decât să vorbesc cu fetele. Mai ales una celebră şi fierbinte.

Devektra s-a dat un pas înapoi şi m-a privit de sus în jos cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

— Ştii ce cred eu, Mirkl? a întrebat ea.

— Ce? întreabă cu o voce plictisită cel de care, practic, am şi uitat. Pe bune, a sunat de parcă tipul avea un fel de boală pe Devektra.

— Cred că, a spus ea încet, amicul e prea tânăr pentru a fi aici. Mi se pare că era pe cale să fie dat afară pentru că este minor şi s-a strecurat aici în căutarea unui loc unde să se ascundă. Tocmai am pus mâna pe un infractor. Şi ştii ce părere am eu despre infractori…

Mi-am plecat privirea în podea. Acum chiar că am fost prins. Era prima dată când aveam problema asta. Sau a doua oară. De data asta, însă, consecinţele ar putea fi serioase, cu siguranţă.

Dar Devektra m-a surprins.

Un zâmbet s-a lărgit pe faţa ei şi a început să chicotească. Am început să suspectez că fata asta e nebună.

— Îmi place! a spus ea. Şi-a îngustat ochii şi a îndreptat spre mine un deget certător. Unghiile ei străluceau în toate culorile curcubeului. Un mic cepan obraznic.

Pentru a doua oară în doar câteva secunde, ea m-a luat prin surprindere.

— De unde ştii că sunt cepan? am întrebat-o.

La fel ca majoritatea persoanelor publice de pe Lorien - sportivi, artişti, soldaţi -Devektra era Garde. Eu eram cepan. Un grup ales de cepani instruiau cepani, educatorii garzilor, dar cei mai mulţi dintre noi erau birocraţi, profesori, oameni de afaceri, negustori, agricultori. Nu eram sigur ce anume trebuia să fac după ce terminam şcoala, dar nu cred că aveam prea multe opţiuni. De ce nu m-am născut şi eu garde şi să fac ceva distractiv cu timpul meu?

Devektra a zâmbit.

— A treia Moştenire a mea. Una plictisitoare, despre care nu-mi place să vorbesc. Ştiu întotdeauna cine este garde şi cine este cepan.

Ca toţi garzii, Devektra avea putere telekinezică. Avea, de asemenea, capacitatea de a îndoi şi manipula undele luminoase şi sonore, abilităţi utilizate în spectacolele ei şi care au făcut-o vedetă în ascensiune. Asta era o putere destul de rară deja, dar a treia Moştenire despre care tocmai a menţionat, datorită căreia putea sesiza diferenţa dintre garzi şi cepani, era una despre care nu mai auzisem.

Din anumite motive, mi-am pierdut controlul asupra gândirii. Nu prea ştiu de ce -nu e nimic în neregulă să fii cepan, şi, aşa cum de multe ori am crezut, se pare că este mult mai distractiv să fii Garde, eu nu m-am simţit niciodată nesigur cu privire la cine am fost înainte.

De obicei, nu sunt o persoană nesigură. Pe de altă parte, nu aşa merg lucrurile aici. Deşi Garzii sunt veneraţi ca „cei care au primit daruri preţioase” de la planeta noastră -a existat o condamnare pe scara largă, împărtăşită de garzi şi cepani deopotrivă, că abilităţile uimitoare ale garzilor nu aparţin doar lor, ci nouă tuturor.

Dar, stând acolo în faţa celei mai frumoase fete pe care am văzut-o vreodată, o fată care era pe cale să meargă pe scenă şi

să-şi demonstreze talentele uimitoare în faţa tuturor celor de la Himera, m-am simţit dintr-o dată un oarecare. Iar ea ar putea vedea asta. Ea era Devektra, Devektra, iar eu eram doar o chestie stupidă, un cepan minor care nu avea nimic. Nici nu ştiu de ce se deranja să mă bage în seamă.

M-am întors să plec. A fost inutil. Devektra m-a prins de cot.

— Oh, înveseleşte-te, a spus ea. Nu-mi pasă dacă eşti cepan. Oricum, doar glumeam, mulţumesc Bătrânilor. Ce Moştenire plictisitoare. De fapt, a treia Moştenire, reală, este mult mai interesantă.

— Care este? am întrebat suspicios. Am început să simt că Devektra mi-a intrat în cap.

Ochii ei străluceau.

— Nu e evident? Eu fac oamenii să se îndrăgostească de mine.

De data asta, am ştiut că mi-a tras-o. M-am înroşit, realizând brusc adevărul.

— Mi-ai citit gândurile, am spus.

Devektra a zâmbit impresionată şi s-a întors către Mirkl, care arăta mai puţin amuzat.

— Mirkl, a spus ea, cred că începe să priceapă.

/v

Extras din Eu sunt Numărul Patru: Dosarele pierdute: In căutarea lui Sam

Descoperă locul aliaţilor uitaţi!

CAPITOL UNUL (Adam)

Nu ştiu dacă pot.

Sunt prea slăbit ca să vorbesc, aşa că nu o s-o spun cu voce tare. Doar mă gândesc. Dar Unu mă poate auzi. Ea mereu mă aude.

— Trebuie, spune ea. Trebuie să te trezeşti. Trebuie să lupţi.

Sunt pe fundul unei prăpastii, cu picioare răsucite sub mine, un bolovan împungându-mă incomod între omoplaţi. Coapsa mea e udă. Nu pot să văd nimic pentru că am ochii închişi, şi nu pot să¬i deschid pentru că nu am putere.

Dar, ca să fiu sincer, nici nu vreau să deschid ochii. Vreau să renunţ, vreau să mor.

Dacă îmi deschid ochii, înseamnă că trebuie să înfrunt adevărul.

Ar însemna să-mi dau seama că zac pe malul uscat al unui râu. Că umezeala pe care o simt pe picioarele mele nu este apa râului. E sânge..., de la fractura deschisă a piciorului drept, osul ivindu-se acum din fluierul piciorului.

Înseamnă că dacă ştiu toate acestea, am fost lăsat să mor chiar de către tatăl meu, la şapte mii de mile depărtare de casă. Înseamnă că cel care mi-a fost frate, Ivanick, este cel care aproape că m-a ucis, împingându-mă brutal de pe marginea unei prăpastii abrupte.

Asta înseamnă că trebuie să mă confrunt cu faptul că sunt mogadorian, un membru al unei rase extraterestre pornită să extermine poporul loric şi, eventual, să obţină dominaţia Pământului.

Îmi ţin ochii strâns închişi, încercând cu disperare să mă ascund de adevăr.

Cu ochii încă închişi, îmi pot imagina că sunt într-un loc frumos: sunt pe o plajă din California, iar cu picioarele goale sap în nisip. Numărul Unu stă lângă mine, privindu-mă cu un zâmbet. Aceasta este amintirea lui Unu din California, un loc unde nu am fost niciodată. Dar am împărtăşit amintirea asta atât de mult timp în aceşti ultimi trei ani, încât pare a fi mai mult a mea decât a ei.

— Aş putea sta aici toată ziua, spun eu, soarele încălzindu-mi pielea.

Ea se uită la mine cu un zâmbet moale, de parcă nu ar fi putut mai mult. Dar, atunci când ea deschide gura să vorbească, cuvintele ei nu se potrivesc cu expresia ei: sunt dure, aspre, ca nişte ordine.

— Nu poţi sta, spune ea. Trebuie să te ridici. Acum.

Deschid ochii. Sunt în patul meu din baraca de dormit a voluntarilor din tabăra de ajutor. Unu se află la capătul patului meu.

Ca şi în visul meu, ea zâmbeşte, dar acum nu este un zâmbet dulce. Este un zâmbet trist.

— Dumnezeule, spune ea. Ai dormit mult.

Râd şi mă ridic din pat. Dorm mult în ultima vreme. Au trecut şapte săptămâni de când am ieşit singur din prăpastia aia şi alte săptămâni de convalescenţă cu piciorul meu drept până

m-am recuperat complet. Dar programul meu de somn nu s-a reglat: încă dorm zece ore pe noapte.

Mă uit prin baracă şi văd că toate celelalte paturi sunt goale. Colegii mei au ieşit deja pentru treburile de dimineaţă. Mă ridic în picioare, abia sprijinindu-mă pe piciorul drept. Unu zâmbeşte din nou superior la stângăcia mea.

Ignorând-o, mă încalţ cu sandalele, arunc pe mine o cămaşă şi ies din baracă.

Afară, soarele şi umiditatea mă lovesc ca un zid. Sunt încă lipicios şi transpirat după somn şi aş ucide pentru un duş, dar Marco şi ceilalţi lucrătorii sunt deja băgaţi adânc în treburile de dimineaţă. Eu mi-am ratat şansa.

Prima oră a zilei este dedicată gospodăririi taberei: gătit micul dejun, rufe, vase de spălat… După aceea, un jeep îi ia pe unii dintre noi şi ne duce în sat. Lucrăm la un proiect de modernizare a reţelei de apă. Ceilalţi rămân pe loc, în sala de clasă de lângă tabără, predând lecţii copiilor din sat. Aş fi vrut să învăţ Swahili, dar a trebuit să plec înainte să mă apuc de învăţat.

Am plecat din tabără. Îmi face o deosebită plăcere să-i ajut pe săteni. Muncesc din greu şi o fac din recunoştinţă.

După ce am ieşit din prăpastie şi m-am târât un sfert de milă prin junglă, am fost găsit de o săteancă bătrână. M-a confundat cu un muncitor voluntar, acoperirea mea în timp ce îl căutam pe Hannu, Numărul Trei. Bătrâna s-a dus până în tabără şi s-a întors o oră mai târziu cu Marco şi un doctor care era în vizită acolo. Am fost adus în tabără pe o targă improvizată; medicul mi-a reparat piciorul, mi¬a cusut rana şi mi-a pus o atelă pe care am dat-o jos recent.

Marco mi-a oferit un loc aici, prima dată ca să mă refac, iar acum să rămân ca voluntar, fără a-mi pune nici un fel de întrebări. Tot ce se aşteaptă în schimb este să îmi fac treburile şi să muncesc la fel ca ceilalţi voluntari.

Nu am nicio idee ce poveste şi-a construit în cap în legătură cu mine. Dar am impresia că Marco şi-a dat seama că Ivan a fost cel care mi-a făcut asta, pe baza faptului că Ivan a dispărut din tabără în ziua accidentului meu, fără să spună un cuvânt nimănui. Probabil că generozitatea lui Marco este motivată de milă. S-ar putea să nu ştie exact ce s-a întâmplat, dar ştie că am fost părăsit de familie. Şi din moment ce Marco are dreptate,

mai mult sau mai puţin, nu mă deranjează să-i fie milă de mine.

În plus, mi se pare amuzant să fiu părăsit de familia mea, de întreaga mea rasă.

Nu am fost niciodată mai fericit.

Munca la renovarea satului cere transpiraţie şi merge încet, dar am un avantaj faţă de ceilalţi muncitori: o am pe Unu. Vorbesc cu ea în timp ce muncesc şi, chiar dacă muşchii îmi sunt inflamaţi şi mă doare spatele, orele zboară.

De cele mai multe ori, ea mă motivează luându-mă peste picior.

— Nu e bine cum faci. Aşa se dă cu mistria? Dacă as fi avut un trup, as fi terminat până acum.

Ea face glume pe seama eforturilor mele, ca o doamnă tolănită la plajă, doar ca să-i treacă mai repede timpul liber, privindu-i pe cei care muncesc.

— Vrei să încerci asta? îi răspund în mintea mea.

— Nu pot, spune ea. Nu vreau să rup cuiul.

Bineînţeles că trebuie să fiu atent să nu vorbesc cu ea în timp ce muncesc, nu în faţa celorlalţi. Şi-aşa mi-am stricat reputaţia, lumea crezând că sunt un ciudat care a ajuns să vorbească singur după doar câteva săptămâni aici. Apoi am învăţat să conversez cu Unu în tăcere, doar gândindu-mă la ea, în loc să vorbesc cu voce tare. Din fericire, reputaţia mea a revenit, iar ceilalţi nu mai uită la mine ca şi cum aş fii nebun.

În acea noapte eram de serviciu la bucătărie cu Elswit, cel mai nou sosit în tabără. Gătim githeri, o simplă farfurie de porumb şi fasole. Elswit curăţă boabele de porumb de pe coceni, iar eu spăl fasolea.

Îmi place Elswit. Îmi pune o mulţime de întrebări despre de unde vin şi ce m-a adus aici, dar îi răspund cu alte întrebări în loc să-i spun adevărul. Din fericire, el nu pare deranjat că răspunsurile mele sunt fie vagi, fie inexistente. E un mare vorbăreţ, mereu gata să pună următoarea întrebare fără să observe tăcerea mea, mereu povestind despre propria lui viaţă şi dându-mi sfaturi. Din ceea ce am aflat, el este fiul unui bancher american foarte bogat, un om care nu este de acord cu preocupările umanitare ale lui Elswit.

Pe vremea când eram copil, mi-a fost greu să trăiesc după standardele impuse de tatăl meu, dar după experienţele mele din mintea lui Unu, standardele acestea au devenit imposibile.

Am crescut ca o fiinţă blajină, dezvoltându-mi simpatii şi preocupări care ştiam că tatălui mei i-ar fi imposibil să le înţeleagă, darămite să le tolereze. Eu şi Elswit aveam, totuşi, ceva în comun. Amândoi ne dezamăgisem părinţii.

Dar mi-am dat seama repede că asemănările dintre noi nu se întind atât de departe. În ciuda celor spuse de Elswit despre „înstrăinarea” lui din familie, el încă ţine legătura cu părinţii săi bogaţi şi încă mai are acces nelimitat la bogăţia lor. Se pare că tatăl său a aranjat chiar şi un avion privat care va ateriza în Nairobi în câteva săptămâni doar ca Elswit să se poată întoarce acasă de ziua lui. În ceea ce mă priveşte, tatăl meu crede că sunt mort şi nu pot decât să-mi imaginez că e fericit în legătură cu asta.

După cină, am făcut un duş bine meritat şi m-am băgat în pat. Unu e ghemuită într-un scaun împletit din trestie indiană, în colţ.

— Te bagi în pat? Deja? mă tachinează ea.

Mă uit prin cameră. Nu e nimeni pe lângă mine, deci pot vorbi liniştit cu voce tare, atâta timp cât păstrez vocea joasă. Când vorbesc cu ea cu voce tare se simte mai natural decât comunicarea în tăcere.

— Aş vrea să mă duc după ceilalţi.

Unu se uită la mine.

— Ce e? Nu mă mai doare nimic, şchiopătarea aproape s-a dus… Mi-am revenit. E timpul să trag linie şi să plec de aici.

Unu se încruntă şi îşi mototoleşte cămaşa cu un tic nervos. Bineînţeles că ştiu ce o deranjează.

Semenii ei sunt acolo, ameninţaţi de rasa mea cu extincţia. Iar ea este aici, blocată în Kenya. Mai mult decât atât, ea a rămas în mintea mea, fără trup, fără voinţă sau fără a se putea mişca liberă. Dacă ar fi după dorinţa ei, ştiu că ar fi în altă parte -oriunde altundeva -pornind la luptă.

— Cât timp o să mai stăm aici? întreabă ea, sumbru.

Fac pe prostul, pretinzând că nu ştiu cum se simte şi ridic din umeri, apoi mă învelesc şi mă întorc pe o parte.

— Nu am unde să mă duc în altă parte.

Visez.

E noaptea în care am încercat să-l salvez pe Hannu. Alerg din tabăra de ajutor în junglă, spre coliba lui Hannu, disperat să ajung acolo înaintea lui Ivan şi a tatălui meu. Ştiu cum se

termină asta -Hannu ucis, eu, lăsat să mor, -dar în acest vis, toată urgenţa naivă din acea noapte tot îmi revine în minte, propulsându-mă prin liane şi tufişuri, umbre şi sunetele de animale.

Comunicatorul pe care l-am furat din colibă păcăne la şoldul meu, un sunet de rău augur. Ştiu că ceilalţi mogadorieni se apropie.

Trebuie să ajung acolo înaintea lor. Trebuie.

Am ajuns într-un luminiş în junglă. Coliba unde au locuit Hannu şi cepanul său este acolo unde ştiam. Ochii mei se luptă să se adapteze la întuneric.

Apoi văd diferenţa.

Coliba şi luminişul în sine sunt complet acoperite cu liane şi frunze. Jumătate din faţada colibei a fost dărâmată, iar acoperişul ciuruit puternic pe partea unde lipseşte o bucată din perete. Obstacolul de la marginea luminişului, pe care Hannu îl folosea pentru antrenament, este distrus, abia îmi mai dau seama ce este.

— Îmi pare rău, vine un glas din îunglă.

Mă uit repede în jur.

— Cine-i acolo?

Unu iese dintre copaci.

— Îţi pare rău pentru ce? Sunt confuz şi abia mai respir. Piciorul rănit mă doare de la alergat.

Atunci îmi dau seama.

— Nu visez, nu?

Unu clatină din cap.

— Nup.

— Ai preluat controlul. Cuvintele îmi scăpă de pe buze înainte chiar să înţeleg ce vreau să spun. Dar, după expresia de pe faţa ei, îmi dau seama că am dreptate: a preluat controlul asupra conştiinţei mele în timp ce am dormit şi m-a adus aici la locul morţii lui Hannu. Nu a mai făcut asta până acum. Habar nu aveam că poate să facă asta. Dar conştiinţa ei este atât de bine înfiptă în conştiinţa mea încât nu ar trebui să fiu surprins. M-ai deturnat.

— Îmi pare rău, Adam, spune ea. Dar trebuia să te aduc aici, să îţi reamintesc…

— Ei bine, nu a funcţionat!

Sunt confuz, înfuriat pe Unu că mi-a manipulat voinţa.

Dar, de îndată ce am spus-o, ştiu că e o minciună. A funcţionat.

Adrenalina creşte în mine, inima îmi bate cu putere, şi o simt: importanţa zdrobitoare a ceea ce am încercat şi nu am reuşit să fac în urmă cu câteva luni. Ameninţarea semenilor mei încă persistă asupra garzilor şi a restului lumii.

Trebuie opriţi.

Mă întorc într-o parte, astfel încât Unu să nu vadă îndoiala de pe faţa mea.

Dar împărţim aceeaşi minte. Nu am cum să ascund asta de ea.

— Ştiu că şi tu simţi la fel, spune ea.

Are dreptate, dar nu o bag în seamă, de când am venit în Kenya ignor sâcâiala asta a ei. Lucrurile au început să meargă bine din nou. Îmi place viaţa mea în Kenya, îmi place să pot face diferenţa şi, până să mă târască Unu aici pentru a-mi băga nasul în locul unde a fost ucis Hannu, mi-a fost uşor să uit de războiul care stă să vină.

Dau din cap.

— Fac treabă bună, Unu. Ajut oamenii.

— Da, spune ea. Ce zici dacă ai putea face ceva grozav? I-ai putea ajuta pe garzi să salveze planeta! În plus, chiar crezi cu mogadorienii vor cruţa acest loc atunci când planul lor final va prinde contur? Nu îţi dai seama că orice ai face aici în sat este ca o construcţie pe nisipuri mişcătoare, dacă nu te alături în lupta pentru a-i opri pe semenii tăi?

Simţind că mă poate convinge, ea a făcut un pas spre mine.

— Adam, ai putea face mai mult de atât.

— Eu nu sunt un erou! îi strig, vocea mea sunând gâtuită. Sunt o fiinţă slabă. Un dezertor!

— Adam, mă imploră ea, cu vocea gâtuită ca a mea. Ştii că îmi place să te tachinez, nu vreau să-ţi fac capul mare. Dar eşti unu la un milion. Unul la zece milioane. Tu eşti singurul mogadorian care a sfidat vreodată autoritatea mogadoriană. Nu ai idee cât de special eşti, cât de util ai putea fi pentru cauză!

Tot ce mi-am dorit a fost ca Unu să mă vadă ca pe cineva special, ca pe un erou. Aş vrea să o cred acum. Dar ştiu că se înşeală.

— Nu. Singurul lucru care e special la mine eşti tu. Dacă doctorul Anu nu mă conecta la creierul tău, dacă nu mi-aş fi

petrecut trei ani din viaţă în interiorul amintirilor tale... eu aş fi fost cel care l-ar fi ucis pe Hannu. Şi aş fi fost, probabil, mândru de asta.

O văd pe Unu tresărind.

Bine, gândesc eu. Am atins-o.

— Ai fost un membru al Garde. Ai avut puteri, spun eu. Sunt doar un ex-mogadorian slab, neputincios. Tot ce pot face este să supravieţuiesc. Îmi pare rău.

Mă întorc şi pornesc înapoi pe lungul drum spre tabără.

Unu nu mă urmează.

CAPITOLUL DOI

În ciuda cursei epuizante pe care am tras-o în toiul nopţii până la coliba lui Hannu, în dimineaţa următoare am reuşit să mă trezesc odată cu ceilalţi muncitori voluntari.

— Ia te uită ce devreme te-ai trezit, glumeşte Elswit. Sigur vrei să îţi întrerupi somnul de frumuseţe?

Îmi venea să-l tachinez pe Elswit, numindu-l prinţ, aşa cum fac uneori ceilalţi lucrători. Şi-a câştigat porecla când a ajuns aici cu o grămadă de lucruri neesenţiale şi scumpe, nimic mai ridicol decât o pereche de pijamale de lux, din mătase, strălucitoare. Nimeni nu face mişto de el în faţa lui. Şi-a adus, de asemenea, un laptop top-of-the-line, cu wireless high-tech la nivel mondial, un dispozitiv pe care ne lasă pe toţi să-l folosim şi nimeni nu vrea să-şi pună în pericol accesul la el.

În timp ce mă îmbrac, observ că Unu nu este pe nicăieri. De obicei se trezeşte înaintea mea, aşteptând prin preajmă. M-am gândit că s-a supărat după cearta noastră din junglă.

Ori s-a supărat, ori doar a dispărut pentru o vreme. Mai face asta uneori. Odată, am întrebat-o despre asta.

— Unde te duci când nu eşti aici?

Ea mi-a dat o privire secretoasă.

— Nicăieri, a fost tot ce a spus ea.

Am ieşit afară ca să ne începem treburile, dar începuse să plouă uşor. Este bine pentru sat, dar asta înseamnă că proiectul de modernizare a reţelei de apă va fi suspendat pentru a doua zi: solul este prea dificil de lucrat atunci când plouă. Aşa că, după ce ne terminăm treburile gospodăreşti din tabără, eu, Marco şi Elswit suntem liberi să lenevim, să citim sau să scriem scrisori.

Îl întreb pe Elswit dacă pot sta o oră la calculatorul lui. Îmi răspunde rapid că da. O fi Elswit un prinţ răsfăţat, dar este unul generos.

Iau laptopul la baracă şi încep să caut pe site-urile de ştiri. Când am timp să folosesc laptop-ul lui Elswit, cercetez întotdeauna posibile activităţi lorice sau mogadoriene. Poate că m-am retras din luptă, dar încă sunt curios de soarta garzilor.

Este o zi cu puţine ştiri. Mai verific odată ca să fiu sigur, apoi deschid un program creat de mine şi instalat pe laptop-ul lui Elswit. Am spart reţeaua wireless de la Ashwood Estates, fosta mea locuinţă, şi am creat un director ascuns în care se

strâng cache-uri Ashwood IM şi e-mail-uri sau alte conversaţii.

Aş vrea să pot pretinde că am fost motivat de vreo legendă eroică. Dar adevăratul meu motiv este atât de patetic. Mai bine mor decât să discut despre asta cu Unu: Vreau doar să aflu dacă familia mea îmi duce dorul.

Familia mea. Ei cred că sunt mort. Adevărul este că, probabil, se bucură pentru asta.

Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă pe pământ, într-o comunitate restrânsă din Virginia, numită Ashwood Estates, unde mogadorieni neaoşi locuiesc în case normale, poartă haine americane normale, care trăiesc sub nume americane normale, ascunzându-se la vedere. Dar sub blaturi de granit şi dressing-uri şi podele false de marmură, nevăzută de muritorii de pe Pământ, se răspândeşte o reţea masivă de laboratoare şi facilităţi de instruire unde mogadorienii neaoşi şi cei cultivaţi muncesc şi complotează împreună pentru a distruge şi subjuga întregul univers.

Ca fiu al legendarului luptător mogadorian Andrakkus Sutekh, se aştepta din partea mea să fiu un soldat credincios în acest război din umbră. Am fost înrolat ca subiect într-un experiment pentru a extrage amintiri din mintea primului loric capturat, o fată cunoscută sub numele de Unu. Planul a fost de a utiliza informaţiile din acele amintiri împotriva poporului ei, pentru a ne ajuta să urmărim şi să exterminăm restul fiinţelor ca ea.

Experimentul de transfer al minţii a mers foarte bine: am petrecut trei ani în stare de comă, blocat în interiorul amintirile loricului mort, trăind momentele de fericire sau de suferinţă ale ei ca şi cum ar fi fost ale mele.

În cele din urmă m-am trezit din comă. Dar m-am întors la viaţa mea mogadoriană diferit, cu un dezgust total faţă de vărsarea de sânge, dar cu o mare simpatie pentru loricii vânaţi, precum şi cu fantoma lui Unu ca tovarăş al meu permanent.

În primul meu act de trădare mi-am minţit poporul, susţinând că experimentul a eşuat şi că nu am rămas cu nici o amintire din întâlnirea mea cu conştiinţa lui Unu. Am încercat să mă schimb înapoi, să redevin un mogadorian normal, însetat de sânge. Dar cu Unu mereu lângă mine, fie ca o voce care răsună în capul meu sau o viziune care apare lângă mine, a devenit imposibil pentru a-i ajuta pe semenii mei în atacurile lor asupra

loricilor.

Ca şi cum aş fi fost condus de o forţă inexplicabilă, am devenit un trădător, lucrând împotriva eforturilor semenilor mei. M-am hotărât să-l salvez pe al treilea loric marcat pentru moarte.

Acest loric a murit oricum, ucis de tatăl meu cu bucurie, chiar în faţa ochilor mei. În ciuda eforturilor mele jalnice, nu am reuşit să-l salvez. Demascat ca fiind trădător, am fost aruncat într-o prăpastie de către Ivanick şi lăsat să mor.

Extras din Eu sunt Numărul Patru: Dosarele pierdute: Cei uitaţi

Continuă povestea lui Adam, mogadorianul vital al cărui secret este dezvăluit!

CAPITOLUL UNU

Ochii mei sunt deschişi, dar nu văd nimic. Doar întuneric. Îmi simt plămânii slăbiţi şi grei, de parcă ar fi acoperiţi cu un strat gros de funingine, iar când tuşesc, un nor de praf se roteşte în jurul meu, făcându-mă să tuşesc şi mai mult, până simt că mi se sparg plămânii. Capul îmi pulsează, totul e neclar şi imobil. Braţele îmi sunt fixate pe părţile laterale.

Unde sunt?

Când praful se linişteşte, tusea dispare definitiv şi încep să-mi amintesc.

New Mexico. Dulce. Stai… chiar s-au întâmplat toate astea?

Aş vrea să cred că totul a fost doar un vis. Dar, oricum, ştiu suficient de multe ca să-mi dau seama că nu există astfel de vise. Iar acesta nu a fost un vis. Am fost adus în acest loc. Chiar fără să ştiu cum am făcut-o, mă folosesc de puterea pe care mi-a dat-o Unu şi dărâm întreaga bază guvernamentală din temelii.

Data viitoare când o să mai fac o cascadorie ca asta, o să aştept până ies, apoi să demolez. La momentul respectiv, va avea mai mult sens. Cred că trebuie să învăţ câte ceva despre cum e să ai Moşteniri.

Acum totul e cufundat în linişte. Iau asta ca pe un semn bun. Asta înseamnă că nimeni nu încearcă să mă mai omoare. Ceea ce înseamnă că ori au fost îngropaţi sub dărâmături ca mine, ori sunt morţi. Pentru moment, sunt singur. Unu este moartă. Malcolm şi Sam au plecat, probabil cred că şi eu sunt mort. În ceea ce priveşte familia mea, ei ar fi preferat să fi fost mort.

Nimeni nu ar şti că sunt aici, iar parte din mine chiar vrea asta. Am luptat din greu. Nu este suficient că am ajuns atât de departe?

Ar fi mai simplu să opresc lupta aici; să rămân îngropat. Să mă uite toţi.

Dacă Unu ar mai fi fost aici, şi-ar fi aruncat nerăbdătore părul pe spate şi mi-ar fi spus să mă ridic, să mă depăşesc pe mine. Mi-ar fi spus că nu am terminat nici jumătate din treaba pe care mi-a lăsat-o şi că sunt lucruri mai importante de care să mă îngrijorez, lucruri mai importante decât mine. Ea mi-ar fi amintit că nu doar viaţa mea atârnă în balanţă.

Dar Unu nu mai este aici şi depinde doar de mine să-mi spun aceste lucruri.

Trăiesc. Însăşi chestia asta este uimitoare. Am declanşat explozibilii din sala cu muniţie în deplină cunoştinţă a faptului că ar putea fi ultimul lucru pe care îl fac. Am făcut asta pentru Malcolm Goode, omul pe care am început să-l percep ca pe un tată, ca să poată scăpa împreună cu fiul său adevărat, Sam. M-am gândit că dacă ei vor scăpa, măcar ştiu că am putut face un lucru bun.

Dar nu am murit. Deocamdată, cel puţin. Şi m-am gândit că, dacă tot sunt încă în viaţă, în ciuda tuturor, trebuie să existe un motiv pentru asta. Încă mai este ceva ce trebuie să fac.

Aşa că am încercat să-mi încetinesc bătăile inimii, să respir constant şi să evaluez situaţia. Sunt îngropat, da. Dar am aer, pot să îmi mişc capul, umerii, chiar şi braţele pot să mi le mişc puţin. Bine. Respiraţia mea stârneşte praful, iar asta îmi arată unde este sus şi, de asemenea, că există un pic de lumină care vine de undeva. Iar dacă există lumină, asta înseamnă că nu pot fi prea departe de suprafaţă.

Nu e loc prea mult să-mi mişc braţele, dar mă lupt oricum, încercând să împing în placa de beton sub care sunt prins. Nici nu se clinteşte, desigur. Eu nu sunt un cultivat cu putere sporită genetic sau vreun individ cu putere fizică naturală ca fratele meu adoptiv, Ivan. Sunt înalt, dar slab, cu constituţie ca a unui om obişnuit, doar cu unele capacităţi fizice mai moderate. Nici măcar nu sunt sigur dacă un cultivat foarte bine pregătit ar putea să scape de aici; eu nu am nicio şansă ca să ies de aici.

Dar chipul lui Unu apare din nou în mintea mea -ea strâmbă din nas, se uită la mine cu o privire afectuoasă, de parcă ar spune Serios? Asta-i e tot ce poţi? Şi ceva se întâmplă cu mine. Nu e tot ce pot. Nu mai este. Eu nu am forţă fizică, dar am putere.

Mă concentrez pe bolovanii din jurul meu ştiind că cu Moştenirea mea -Moştenirea pe care mi-a dat-o Unu -pot scăpa din dărâmăturile astea. Închid ochii şi mă concentrez, imaginându-mi molozul trepidând şi divizându-se, îndepărtându-se de mine, până când sunt liber.

Nu se întâmplă nimic. Nu se clinteşte nimic. „Miscă-te, la naiba," mă gândesc în mintea mea, şi apoi îmi dau seama că, de fapt, am spus cu voce tare cuvintele fără sens. Oricum, pietrele nu mă bagă în seamă.

Dintr-odată, sunt supărat. În primul rând sunt supărat pe

mine: pentru că sunt atât de prost, pentru că sunt atât de slab, pentru că nu am reuşit să stăpânesc darul pe care mi l-a dat Unu. Pentru că mă aflu în acest loc.

Dar nu este vina mea. Am încercat doar să fac ceea ce era drept. Nu pe mine ar trebui să fiu supărat -semenii mei, mogadorienii, ei m-au adus aici. Mogadorienii, cei care subjugă cu forţa brută şi care cred că războiul este un mod de viaţă.

Curând, simt cum furia îmi curge prin tot corpul. Nimic din viaţa mea nu a fost vreodată corect. N-am avut niciodată un obiectiv în viaţă. Mă gândesc la Ivan, care era cel mai bun prieten al meu. Am crescut împreună, dar apoi m-a trădat. A încercat să mă omoare -de mai multe ori.

Mă gândesc la tatăl meu, care nu cred că s-a gândit de două ori când m-a dat pe mâna savanţilor mogadorieni ca să experimenteze pe mine cu maşinării care erau complet netestate şi aproape că erau să-mi prăjească creierul. Pentru el nu a însemnat niciun risc faptul că mă sacrifică pentru cauză.

Şi care era cauza asta? Crearea de cât mai multe distrugeri, uciderea cât mai multor oameni şi obţinerea de cât mai multă putere pentru el însuşi. Dar putere asupra a ce? Când am cucerit Lorienul, am lăsat-o fără pic de viaţă, am distrus o planetă. Nu a mai rămas nimic de guvernat şi de condus pe Lorien. Asta vrem să facem şi pe Terra?

Pentru cei ca tatăl meu, nu contează. Contează doar războiul. Contează doar să câştigi. Pentru el, eu eram doar o altă potenţială armă care să fie utilizată şi apoi aruncată. Asta au fost pentru el toţi, întotdeauna.

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mintea mea e cuprinsă de mai multă furie. Îl urăsc pe tata. Îl urăsc pe Ivan. Îl urăsc pe Setrâkus Ra şi Cartea Bună care îi învaţă pe toţi că aceasta este calea cea dreaptă pentru a trăi. Îi urăsc pe toţi.

Degetele de la mâini şi picioare încep să mă furnice. Simt bolovanii din jurul meu cum încep să tremure. O fac. Moştenirea mea funcţionează. Îţi poţi lăsa mânia să te distrugă, sau o poţi folosi pentru a face ceva. Închid ochii din nou, îmi strâng pumnii şi urlu cât de tare pot, lăsând toată furia din mine să iasă într-o explozie. Şi, cu un vuiet masiv, praful, bolovanii şi molozul încep să se zguduie şi să se năruie. Corpul meu tremură din toate încheieturile, iar pământul tremură şi el. După un timp, totul alunecă într-o parte, iar eu sunt din nou liber. E ca şi cum o

uriaşă lopată m-a scos afară.

Dar altcineva nu este la fel de norocos ca mine. La mai puţin de zece paşi de mine, un soldat mogadorian este prins sub ceea ce arată ca o bucată dintr-o grindă de oţel spulberată.

Soldatul geme şi începe să se agite, acum că greutatea a fost ridicată.

E la fel de viu ca mine. Minunat.

CAPITOLUL DOI

Imi pipăi picioarele un pic uimit. Tot corpul mă doare de parcă tocmai am fost strâns într-o menghină uriaşă, dar nu cred că am ceva rupt. Sunt acoperit de mizerie, praf şi sudoare şi, da, sânge, dar nu mult. Cumva, am reuşit să evit orice răni grave. Nu ştiu cum şi nici nu-mi pasă.

Ceilalţi mogadorieni nu au fost la fel de norocoşi. Aşa cum stau pe locul unde am zăcut îngropat, soldatul scoate un geamăt scăzut, dar nu se uită la mine şi nici nu se mişcă. E atât de speriat şi ameţit că abia pare să realizeze că nu mai este îngropat. Nici nu cred că îşi dă seama că sunt aici.

Probabil că a fost lovit destul de tare, pentru că tipul ăsta nu pare a fi genul care poate fi doborât uşor. E la fel de mare ca Ivan şi cu constituţie de culturist, cu un gât gros şi plin de muşchi, dar îmi pot da seama chiar de aici că nu este un cultivat -caracteristicile lui faciale sunt prea bine conturate pentru a fi unul dintre războinicii modificaţi genetic care alcătuiesc majoritatea armatei mogadoriene.

Acesta este un neaoş, ca mine. Ca şi tatăl meu. După tatuajul de pe frunte pot spune că e un ofiţer, nu un oarecare. Sunt cifre. Cultivaţii sunt crescuţi pentru a fi carne de tun în timp ce neaoşii dau ordine. Poate de aceea nu-mi amintesc să-l fi văzut atunci când făceam parte din trupe. Spre deosebire de Ivan, care a condus urmărirea şi uciderea mea, individul acesta trebuie să fi fost lider din spate.

Simt dezgustul în gât, de parcă mi-a înfipt cineva un cuţit acolo. Un bun comandant trebuie să fie un exemplu, nu să conducă din spatele oamenilor lui. Asta nu dă bine pentru el. Oricum, nu contează prea mult. Trebuie să dau seama ce să fac cu individul ăsta.

Primul lucru: să-l verific de arme. El mormăie un pic când îl pun jos, iar ochii lui se deschid pentru o clipă, dar nu opune rezistenţă scotocirii mele. Nu găsesc nimic util la el -dacă a avut un blaster, la pierdut de mult şi nu pare să aibă vreun cuţit la el. În buzunarele lui nu am găsit decât o bomboană mentolată. După duhoarea care îi iese din gură, probabil că i-ar face mai bine un pumn de bomboane mentolate decât o armă.

Singurul lucru cu care nu îl pot ajuta, dar pe care îl observ, este sângele. Tipul ăsta e, practic, scăldat în sânge. I se scurge de sub praful şi murdăria care acoperă în straturi pielea lui

palidă, iar colorarea sângelui se vede prin hainele rupte pe care le are pe el. Nu văd nicio rană prea gravă, dar tipul e distrus, asta e sigur.

După ce mă asigur că nu va sări în picioare şi că nu mă va ataca în momentul în care mă întorc cu spatele la el, mă uit stânga-dreapta în zona în care stau şi încerc să mă sprijin de ceva. Cea mai mare parte a Bazei Dulce a fost construită subteran pentru a ţine la distanţă ochii indiscreţi, dar cred că mica mea cascadorie a schimbat toate acestea. Stau într-un crater uriaş, de cel puţin o sută de metri, iar deasupra se vede cerul senin, albastru. Singura problemă este că eu sunt la cel puţin douăzeci de metri mai jos de locul unde se termină roca şi începe cerul.

Totul este distrus -pietre, ciment şi coloane căzute, calculatoare răsturnate şi echipamente cu firele electrice expuse periculos şi scoţând scântei. Când am simţit mirosul familiar de benzină, mi-am dat seama că, practic, stau în mijlocul unui butoi imens de pulbere. Locul acesta ar putea lua foc în orice secundă. Este un miracol că încă nu a mai avut loc nicio explozie.

Trebuie să ies de aici cât mai repede. Din fericire, în ciuda faptului că suntem foarte jos în craterul ăsta, sunt maldăre destul de înalte de moloz în toate direcţiile şi nu îmi va fi greu să mă caţăr spre suprafaţă.

Mă uit să văd în ce direcţie s-o apuc ca să-mi fie mai uşor la căţărat şi pornesc -apoi mă opresc. Mă uit în spate la tipul care zace pe podea -mogadorianul care încă nu s-a oprit din gemete.

Aş putea să-l las aici, să moară singur. Ar trebui să-mi fac griji pentru mine, nu pentru el şi, în plus, încă un mogadorian mort este un lucru bun. Dar ceva mă opreşte.

Nu-i vorba că vreau să fiu cumsecade. E prea târziu pentru a începe cu mustrări de conştiinţă acum. La urma urmei, am ucis destul de mulţi mogi de când au început toate astea.

Pentru o clipă, mă întreb dacă tata ar fi ghicit vreodată că sunt capabil de asta. Mă întreb dacă asta l-ar face măcar un pic mândru, dacă ar şti.

Desigur, mândria tatălui meu este ultimul lucru la care să mă gândesc acum. Nu de asta am decis să mă întorc. Ştiu că un singur ofiţer mogadorian, neînarmat, poate fi de mai mult folos viu decât mort. Pentru un singur motiv: din moment ce era

staţionat aici, el va şti drumul prin zona din jur şi chiar oraşele din apropiere. Adânc în mijlocul deşertului, fără măcar o busolă pentru a mă putea orienta, lucruri care contează, dacă vreau să scap cu viaţă.

Aşa că mă întorc înapoi la tipul acela, îl apuc de sub braţe şi încep să-l trag.

Tipul ăsta e foarte greu, iar tot ce pot face este să-l trag peste grămezi abrupte de moloz şi pietre în timp ce ne croim drum peste vasta întindere de ruine a bazei, spre marginea craterului. Acum, soarele este mai sus pe cer şi suntem complet expuşi dogoarei lui. Un şirag de mărgele de sudoare se formează pe fruntea mea şi simt cum curge în jos pe faţa mea, apoi, înainte să-mi dau seama, sunt complet ud. Încerc să-mi curăţ calea în timp ce mă mişc, lovind monitoare pline de praf şi conducte din aluminiu zdrobite şi orice altceva îmi blochează calea.

Asta nu prea mă ajută mult. După câteva minute, îmi simt braţele ca nişte tăiţei, picioarele mă dor, iar spatele mă omoară de durere. Nu am ajuns nici măcar la jumătatea drumului spre locul unde vrem să ajungem. În ritmul acesta, nu vom reuşi nimic. În cele din urmă, când l-am lăsat jos pe mogadorian ca să-mi trag puţin răsuflarea, el a început să geamă.

— Hei, spun eu. Mă auzi?

— Uhhhrm, răspunde el. Ei bine, nu e de mare ajutor, dar e mai bine decât nimic, m-am gândit.

— Ascultă, încerc eu din nou. Trebuie să plecăm de aici. Poţi să mergi?

El se uită la mine cu ochii mari, cu fruntea brăzdată de riduri, iar eu îmi dau seama de ce. Încearcă să-şi dau seama cine sunt şi ce fac aici. Sunt acoperit de funingine, astfel că, probabil, nu vede tatuajul de pe craniul meu, care denotă rangul mogadorian, şi se uită la mine confuz.

Nu am timp pentru confuzia lui şi nici nu am timp să aştept până îşi vine el în fire -presupunând că îşi va mai reveni vreodată. Trebuie să plecăm de aici acum. Nu am nicio idee dacă mai sunt şi alţii în viaţă în altă parte a bazei, sau dacă întăririle sunt pe drum. În plus, mă aştept ca tot locul acesta să fie cuprins de flăcări în orice secundă. Asta dacă nu mor de sete înainte să se întâmple.

Încerc o abordare diferită. Vorbesc cu el în limba noastră

maternă mogadoriană, limba care este folosită mai ales pentru scopuri ceremoniale. Citez din Cartea Bună.

— Forţa este sacră, îi spun. Este unul dintre cele mai importante principii ale societăţii mogadoriene. Ochii lui încep să se concentreze.

— În picioare, soldat! strig la el. Sunt doar pe jumătate surprins când văd că trucul funcţionează şi începe să se ridice încet, pe un genunchi, apoi în picioare. Tipic mogadorienilor - la nimic altceva nu răspunde poporul meu cu mai mult entuziasm decât la o autoritate goală. Se clatină puţin până se aşează bine pe picioare. Îşi ţine braţul stâng într-o poziţie amuzantă, e palid, iar sudoarea îi curge pe frunte şi pe buza de sus, dar s-a ridicat. Deocamdată.

— Să mergem, îi spun, arătând spre deschiderea de deasupra. Marş! Fără să scoată un cuvânt, el trece greoi pe lângă mine.

L-am urmat, realizând că nu sunt într-o formă mult mai bună decât el. În timp ce mă chinui să trec peste grămezile de moloz, mă gândesc la Sam şi la Malcolm. Sper că au reuşit să iasă de aici cu bine. Telefonul meu mobil a fost zdrobit când am fost îngropat de dărâmături în bază, aşa că nu îl pot apela pe Malcolm ca să aflu ce s-a întâmplat, sau să aranjăm să ne întâlnim undeva, sau chiar să-i cer ajutor. Tot ce pot face este să sper.

DESPRE AUTOR

PITTACUS LORE este fratele guvernatorului Lorienului. El venit pe Pământ pentru a ne pregăti pentru războiul care va decide soarta Terrei. Locaţia lui este necunoscută.